

AMRITA DHWANI

2016

AMRITA SCHOOL OF ENGINEERING
COIMBATORE

a message from the President of India

शमीमा सिद्दीकी
SHAMIMA SIDDIQUE

भारत के राष्ट्रपति को उप प्रेस सचिव
Deputy Press Secretary
to the President of India

राष्ट्रपति सचिवालय,
राष्ट्रपति भवन,
नई दिल्ली-110004.
**PRESIDENT'S SECRETARIAT,
RASHTRAPATI BHAVAN,
NEW DELHI - 110004.**

MESSAGE

The President of India, Shri Pranab Mukherjee, is happy to know that the Amrita Vishwa Vidyapeetham University, Coimbatore is bringing out its Magazine "AMRITADHWANI 2016".

The President extends his warm greetings and felicitations to the faculty, staff and the students of the University and sends his best wishes for their future endeavours.

Deputy Press Secretary to the President

a message from the Prime Minister of India

सत्यमेव जयते

प्रधान मंत्री

Prime Minister

MESSAGE

I am happy to learn that Amrita Vishwa Vidyapeetham University, Coimbatore is publishing its University Magazine ‘Amritadhwani 2016’.

On this occasion, I extend my best wishes to the students, staff and management of Amrita Vishwa Vidyapeetham University.

A handwritten signature in black ink, which appears to be "Narendra Modi". The signature is fluid and cursive, with a distinct upward flourish at the end.

(Narendra Modi)

New Delhi
29 April, 2016

AMMA'S MESSAGE

Aum Namah Sivaya,
Darling Children,

Today, universities and their researchers are ranked mainly based on the amount of funding they receive, the number of papers they publish and their intellectual calibre. Faculty are promoted according to the same criteria, as well. Along with this, we should take into consideration, how much we have been able to use their research to serve the lowest and most vulnerable strata of society. This would be like gold becoming fragrant. We should not forget that it is by strengthening the people at the base of the pyramid that the entire edifice of society becomes healthy and strong.

The segregating of science and spirituality has been the greatest crime against humanity in the past century. These two main branches of knowledge, which should have gone hand in hand, were divided and practitioners were either labelled as modern scientists or representatives of religious faiths. "Only scientific discoveries apply to logic and intelligence. They are the only truth. Religious faith is blind and misguided." This was the ideology that was popularized. All the recent natural disasters and the alarming changes in the global climate are challenging the further survival of this beautiful earth upon which we live. Now, many people cannot help thinking that all this may be the result of weighing science and spirituality on opposite sides of a scale and deeming that one is much greater than the other.

It is AMMA's sincere wish that the students of AMRITA become role models of building a future, where a reunion of science and spirituality takes place. May the Paramatman (Supreme Being) bless you to be the torch bearers of this noble and highly beneficial venture.

Satguru Sri Mata Amritanandamayi Devi (AMMA),
Chancellor, AMRITA University

Mount Abu

our mission

To provide value-based education and mould the character of the younger generation through a system of wholesome learning, so that their earnest endeavour to achieve progress and prosperity in life is matched by an ardent desire to extend selfless service to society, one complementing the other

Our Patrons

Swami Amritaswarupananda
Puri
President

Brahmachari Abhayamrita
Chaitanya
Pro-Chancellor

Dr. P. Venkat Rangan
Vice-Chancellor

Dr. K. Sankaran
Registrar

Dr. Sasangan Ramanathan
Dean – Engineering

Prof. C. Parameswaran
Director - Corporate &
Industrial Relations

Dr. Krishnashree Achuthan
Dean – PG Programmes

Mr. P. Venugopal
Director - HR

Faculty Editors

Mr. Prashant R Nair
Dept. of Computer Science

Dr. Harini Jayaraman
Dept. of English

Ms. Ambika P
Dept. of English

Dr. Veera Alagiri
Dept. of Humanities

Dr. Murali Krishna P
Dept. of Mathematics

Dr. Geetha Senthilkumar
Dept. of English

Ms. M. G. Priya
Dept. of English

Edit Speak...

What does it take to write?

This is definitely one of the questions most pondered upon by new-comers to the field of writing. What do I write about? How do I put all my swirling, fiery emotions in words? How do I let known my ideas?

Creative writing, like art, invokes different perceptions in different people. Like Scott Fitzgerald aptly put it, "You don't write because you want to say something, you write because you have something to say". And everybody has something to say, be it something as life-changing as an idea that may take root in a revolution or perhaps a fresh perspective on the beauty of the sun's rays falling on trees at day-break. Once the idea has been put to paper however, there is no stopping it. Like the wildfire that burns the forest down, these ideas, these viewpoints shall take root in the hearts of readers and break-down the subtle walls of conservative thinking, thus moving us forward on our path of mental evolution.

We, at Amritadhwani believe that everybody's thoughts count and it is this that inspires us to work harder with each passing year at putting together countless articles that might inspire us all and bring about change for the better. It is with this mindset that we wish you: Happy Reading!

The Team...

Senior Editors

Priya Ramakrishnan, Priyesh Rajpurohit, Sudharsan V, Vijay Karthik V, Lakshmi VK, Dileep V Raj

English Desk

Aswin TS, Harshitha H, Suja P

Hindi Desk

Sudhir Kumar Rai, Subham Panda

Tamil Desk

Nivedha, RC Balakumaran, Geetanjale

Malayalam Desk

Sneha S, Gopika

Telugu Desk

Chatitanya VK, Palanati Karthik

Design

Sivaranjani R, Rajendran P

Cover Design: Aparna K

What's inside...

Dean's Report 16

32
Amritotsavam

34
Convocation

26
Sports Meet

38
Leadersmeet

36
Flute Fantasia

49
Club Reports

Ink Blots 57

119
Group Photos

46
Eventide

Anokha 2016 40

The background features a large, abstract pattern of triangles in shades of purple, blue, and white, arranged in a grid-like structure that tapers towards the right side of the page.

The year in reports

Annual Report

For the academic year 2015-2016

Presented by the Dean - Engineering during the 21st Annual Day Celebrations of Amrita School of Engineering, Coimbatore (February 20, 2015)

As an Engineering School, we are more than 20 years old now and 11 years as part of the University - AMRITA VISHWA VIDYAPEETHAM, a University of great repute accredited by NAAC with 'A' Grade and categorized by MHRD in the top category, working under the benevolent guidance of AMMA.

Aerospace Engineering
Chemical Engineering
Civil Engineering
Computer Science
Computer Science (Honors)
Electrical Engineering
Electronics & Communications Engineering
Electronics & Instrumentation
Mechanical Engineering

Apart from the above, we offer 18 M.Tech programmes, of which one is a part-time programme for the benefit of the employees of M/s. Robert Bosch and another one a full time M.Tech. Programme in Automotive Electronics for the benefit of the employees of M/s.TCS.

We also offer M.Sc. Integrated Courses of 5 years duration in Chemistry, Physics, Mathematics and MA Integrated programme in English.

Infrastructure

Campus WiFi installation completed, covering all the hostels, Central Library, CIR Seminar Halls, and all Academic Blocks.

In the current academic year, we propose to introduce virtual desktop/application facilities to students

Library

62,920
books

41,413
Total number of titles

1381
newly added titles

Investment of
Rs. 17,17,132.00

Footfalls
1,40,000
students

2803
Faculty/ Staff

We subscribe to 105 International Journals, 118 National Journals and 102 Magazines. We have a collection of 5148 CD/DVDs also in our Library. Also we have 9154 e-Journals, 9087 e-Books, 4317 Proceedings and 169 Manuals

Residential Facilities Added

Two outdoor Badminton Courts at Mythreyi Bhavanam (Ladies Hostel)

Outdoor Games Area in front of Yagnavalkya Bhavanam Annex

Six New Table Tennis Boards

One Weight Lifting Complete Set of Equipments

Faculty and Staff

385+

teaching faculty and a matching number of non-teaching staff

In addition to these, staff required for security, transport, maintenance, gardening and similar centralized facilities are provided by the Ashram.

Eleven faculty members have acquired their Ph.D degrees from Amrita as well as other premier institutions like IITs, NITs etc.

Our faculty members have been invited to deliver talks and lectures, one of them awarded the Reviewer Recognition Certificate Elsevier Journal and one has been recognised with Best Faculty awards.

Research

Publications

473

International journals and conferences

Funded projects

Rs. 109, 321, 862

Government Agencies

Rs. 18, 276, 277

Industry Funding

Student Achievements

Students of the Chemical Engineering Department have participated in the AIChE National meeting, Salt Lake City, UT, USA.

Students from the Electrical And Electronic Department have won laurels at Shastra 2016, IIT Madras.

Poornima Haridas, of Computer Science and Engineering Department has been awarded the Student Scholarship at the Grace Hopper, India celebrations 2015. She has also been selected for a student exchange programme Politecnico Di Milano, Italy for the final semester.

Students from the CEN department participated in several NLP competitions and got first/second prizes in all the competitions. To name a few : Language Identification for Indian Languages, Automated Story Illustration, Entity Extraction Task from Social Media Text (conducted for 3 Indian Languages and English), Statistical Machine Translation task in ICON'15, etc.

Mansi Trivedi, Varsha Pinnamaraju, Satish Aj, Thanu Suthan PM, and Vignesh, Civil Engineering Department winning the CEBACA Talent HUnt 2015.

Amritadhwani 2016

Akshay, Parthasarathy, Surya and Murali Siva, third year, EEE, winners of Cisco Ideate - The Great Digital India Challenge. Their prototype, "Smart Water", based on Internet of Things, won the first prize - prize money worth Rs. 2.5 lakh and mentoring from Cisco.

Final year B.Tech. ECE students of B Batch – Sriharsha Ankati and Venkata Naga Srikanth Athukuri have been awarded Second Prize in the Synopsys Student Design Contest.

Ms. Shradha Prasad from II year Mechanical Engineering shortlisted to the final 100 for the MARS one mission. She is one of the three Indians in the shortlisted 100 applicants for the one-way trip to MARS in 2024. She received "Pride of Tamilandu" award from Rathinam Educational Institutions, Coimbatore.

Seminars and Workshops

Distinguished lecture series were arranged regularly and telecast to 42 different centres from the e-learning studio. Outcome Based Education Workshop was organised on 26-27, February 2016 for the benefit of faculty members. Civil Engineering department organized a 2 day workshop in February 2016 on "Rheology of Cement Paste". Department of CSE organized a one day International Conference on "Smart Grid Technologies" in August 2015..

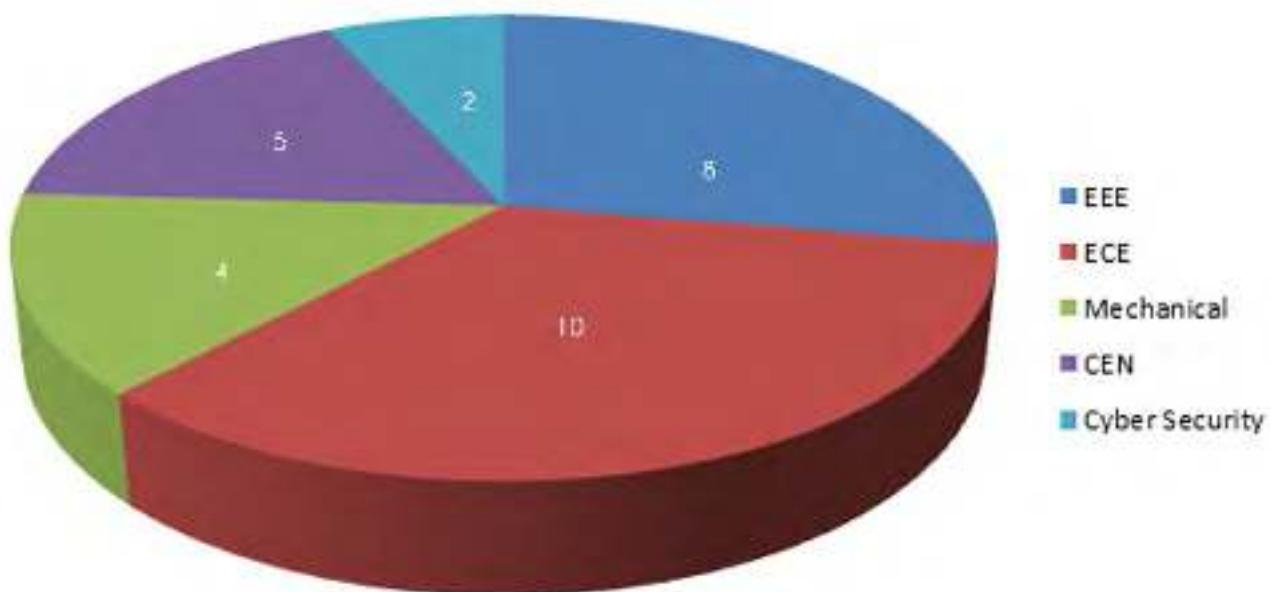

ACM-ICPC 2015 Regionals, was conducted across all three campuses of Amrita University.

In addition, faculty members have organized ten workshops on various areas of Computer Science such as : High Performance Computing; MATLAB for Image and Video Processing; Open CV for Image and Video Processing; Evolutionary Computation and its applications, Web Designing and Adobe Photoshop; Mozilla Localization and Translation; Mobile Education Kit based on Raspberry Pi; Compute Vision for Medical Imaging and ACM international Collegiate Programming Contest (ICPC) 2015.-++

Department of English has conducted an International Conference on "Configuring the Common Man : Trends and Perspectives in Contemporary Indian Literature in January 2016.

Workshops conducted by other departments:

Anokha 2016, Sixth National level Tech-Fest of Amrita School of Engineering, Coimbatore was held from 18 to 20 February, 2016 at Amrita University, Coimbatore.- Anokha 2016 is the first Techfest in India with United Nations Academic Impact (UNAI) accreditation. The theme of the fest is "Sustainably Developed Technopolis", which is in line with UN Sustainable Development Goals (SDG). Fest saw participation of over 15,000 of the best students from top-ranking Indian engineering institutions like IITs, NITs, IIITs, BITS Pilani as well as foreign universities and countries like Texas A&M university (USA), Indonesia, Cameroon, Morocco and Egypt.

The department of Students' Welfare plays a significant role in the non-academic and extra-curricular activities of the student population. Celebrations like Gokulashtami and Amritotsavam are conducted where students take leading roles in organizing them. This department also organizes orientation programmes for the freshers and their parents in the B.tech, PG Integrated courses, BA and MA communication course for three days.

The department of Social work has organized various workshops, guest lectures, extension activities, and awareness programmes.

Dr Maya Mahajan, Centre for Sustainable Future, School of Engineering, Amrita Vishwa Vidyapeetham, Coimbatore, working with tribals in Siruvani Hills.

ASCOM conducted several workshops and guest lectures this year where several eminent personalities were invited. Apart from that the above a new concept introduced this year in its outreach programme was "Workshops for students by students".

Centre for Corporate and Industry Relations

The CIR is committed in organizing activities for the students under the guidance of experts from within and outside. It trains students in soft skills, verbal skills, aptitude skills etc. and also organizes regular industry visits. FDPS are organized to enhance the technical knowledge of faculty and in starting a few electives in the academic programs. 17 guest lectures have been coordinated by the CIR in the current academic year.

75
Companies visited

30-40
Companies yet to visit

98%
Students placed

Rs. 17.00 lakh pa
Highest salary package

Rs. 4.00 lakh pa
Average salary package

Sports and games

Annual sports meet was held on 25-2-16 and 26-2-16. Students also participated in inter-collegiate events conducted in the state and win medals and awards. At Inter-University level, 42 boys and 8 girls represented in Cricket, football, Badminton, Handball, Chess, Cross-country aquatics, and Athletics.

Dr. Sasangan Ramanathan, Dean-Engineering, presenting the winners trophy of the South Zone Inter University Football (Men) Tournament 2015-2016 to University of Madras

South Zone Inter-University Chess Tournament October, 2015. 69 universities participated and Amrita team secured sixth place

Extra Curricular Activities

Our students won first prizes in MIME and DEBATE in the INTER UNIVERSITY NATIONAL FESTIVAL held at University of Mysore. The achievement by Amrita students is outstanding considering the fact that these students won first prizes from a field of 99 universities of South Zone, 96 universities of North Zone, 78 universities of Central Zone, 70 universities West Zone and 69 universities of East Zone. SPIC MACAY a famous National Organization that promotes our cultural heritage conducted a program—"Rajasthani Folk Music & Kalbeliya Dance" in our campus.. Srishti: The literary club of Amrita, has Conducted 50 well-planned events like Poetry Reading, Classic Movie Screening, and Review sessions, Tamil & Telugu events, Book Reviews, Bhava(the drama wing) sessions etc.

The past academic year has been eventful for the college on many fronts. Looking forward to many more such exciting years.

21st Annual
AMRITA SCHOOL

Sports Day OF ENGINEERING

Overall champions, Jyothirmayi

On the morning of Thursday, the 25th of February, the sports ground was buzzing with festivity and excitement. No, it wasn't a sports tournament, or an Amrita Premier League match, but the 21st Annual Sports Meet, of Amrita School of Engineering.

About the Chief Guest, Shri Ashwin Balasubramaniam: The distinguished chief guest, is an accomplished man, not just in athletics, but also in his education.

Equipped with a B.E degree from the esteemed BITS Pilani, Mr. Ashwin completed his Post Graduate degree in IIM Ahmedabad, in 2007, and has been the Director of the Brookefields Estates. He holds one more laurel to his name: of being the first Coimbatorean, along with his brother Avinash,

to complete the Ironman Triathlon, a series of long distance triathlon races organized by the World Triathlon Corporation (WTC), which entails a 2.4 mile swim, a 112 mile bicycle ride and a 26.2 mile race on foot, all in that order, without a break, which is considered one of the most difficult one day sporting events in the world. Our chief guest completed this feat in the October 2015, in Kentucky, U.S.A.

Yes, of course, back to the Sports day! Mr. Prashant R Nair, Vice Chairman, Computer Science, one of the key event co-ordinators introduced the chief guest to the audience. Mr. Ashwin Balasubramaniam declared the sports meet open and also took the salute from the house captains during the

march past. Also in attendance for the event were several faculty, Chairpersons of various departments and other senior faculty, students, staff, all eagerly cheering our budding sportspersons.

Dr. K. Sankaran, Registrar, Amrita Vishwa Vidyapeetham presided over the sports meet. Dr. O.J. Kumaresan, Physical Education Director presented the annual sports report. Chief Guest, Dr. Sankaran distributed the prizes along with Prof. K. Gangadharan, Head-Student Academics.

Ramya Chandran, Amritamayi,
Best Sportsperson (female)

Vetrivel, Jyothirmayi, Best
Sportsperson (male)

Chief guest, Mr. Ashwin
Balasubramaniam, speaking
at the event

21st Institution Day

Amrita School of Engineering (ASE), Coimbatore celebrated its 21st Institution Day on 2nd April, 2016. Major General (Retd) VN Prasad, SM, VSM, Vice-President, Larsen & Toubro was the chief guest. A decorated soldier, he has the distinction of having commanded the elite Independent Parachute Brigade and the prestigious Mountain Division in Sikkim deployed on the Sino Indian Border. Post the devastating earthquake in Sikkim in Sep 2011, VN Prasad coordinated the relief and mitigation efforts with the Government of Sikkim. For his distinguished Service, he was awarded the Sena Medal and Vishisht Seva Medal by the President of India.

Dr. Venkat Rangan, Vice-Chancellor, Amrita University presided over the function. Dr. Sasangan Rangan, Dean-Engineering presented the annual report of the school of engineering, where he highlighted the activities and achievements of the faculty and students with the help of a video presentation that had the audience in all raptures. Three distinguished alumni of ASE-C motivated the students. Prizes for academic and cultural proficiency were presented on the joyous occasion.

Chief guest, Mr. V N Prasad, speaking at the event

Dr. Venkat Rangan, Vice-Chancellor, Amrita University

<https://www.youtube.com/watch?v=oedhzZAOFZY>

<https://www.youtube.com/watch?v=VoKfXDtAb2g>

Amritotsavam

The annual intra-mural cultural festival, Amritotsavam 2016 of Amrita School of Engineering (ASE), Coimbatore was held on 31st March and 1st April, 2016. Amritotsavam was inaugurated by an eminent Bharatanatyam dancer, Ms. Karuna Sagari. A graduate of the world-renowned performing arts institution, the Kalakshetra Foundation, Chennai; Karuna Sagari is the founder of Bhakti Natya Niketan (BNN) an institution which offers Bharatanatyam classes for students of different ages and levels in the Kalakshetra style inspired by the reformist yet resolutely classical spirit of Kalakshetra's founder, Rukmini Devi. Dr. Sasangan Ramanathan, Dean-Engineering presided over the inaugural function. Literary and cultural competitions held as part of Amritotsavam included Adzap, Instrumental Music, Contemporary dance, Classical dance, classical vocal, Western and light vocal music, Folk dance, Short film Screening etc

Chief guest, Ms. Karuna Sagari.

Anandamayi team won the overall championship followed by Jyothirmayi. Prizes were distributed by Dean-Engineering, Dr. Sasangan Ramanathan.

Runners-up, Jyothirmayi, with their trophy.

Winners, Anandamayi, with their trophy.

12th Convocation

The 12th Convocation of AMRITA University was held at its Coimbatore campus on 7th September, 2015. 5036 graduates in all disciplines from all five campuses of the university at Coimbatore, Amritapuri, Kochi, Bangalore and Mysore received their degrees. This included 24 Ph.D and over 100 medal winners.

Other graduands include Post Graduates and Under Graduates in almost all disciplines like engineering, business, medicine, biotechnology, nanotechnology, arts & sciences, humanities, dentistry, nursing, ayurveda, pharmacy social work, mass communication and teacher education.

Brahmachari Abhayamrita Chaitanya, Pro-Chancellor, Amrita University.

Shri N. Chandrasekaran, CEO and MD, Tata Consultancy Services (TCS).

Guest of Honor, Dr. Harsh Vardhan, Honorable Union Minister for Science & Technology & Earth Sciences

The event started with the welcome address by Brahmachari Abhayamrita Chaitanya, Pro-Chancellor, Amrita University. An inspiring convocation address was given by Guest of Honor, Dr. Harsh Vardhan, Honorable Union Minister for Science & Technology & Earth Sciences, Government of India. A special address was given by Shri N. Chandrasekaran, CEO and MD, Tata Consultancy Services (TCS). The benedictory address was given by Swami Ramakrishnananda Puri, Treasurer, Mata Amritanandamayi Math & Member, Board of Management, Amrita University.

This was followed by a presentation of the Annual report of the university by Dr. Venkat Rangan, Vice-Chancellor, Amrita University.

Flute Fantasia

SPICMACAY Cultural Evening Programme

"Art is not what you see but what you make others see. Culture is arts elevated to a higher set of beliefs." This was the theme that was promoted through the evening of 'Flute Fantasia' hosted by the Amrita Chapter of SPICMACAY, on March 29th.

SPICMACAY (Society for Promotion of Indian Classical Music and Culture Among Youth) is a voluntary youth movement that aims to promote Indian culture through Classical music and dance. World renowned flutist and Grammie award nominee Shashank Subramanyam was the prime performer for the evening accompanied by Sri.Delhi Sairam on the Mridangam and Ms. Akkari Subbulakshmi on the violin.

The ceremony commenced by invoking the blessings of the Almighty with a prayer. Ashwin Prasad, Student coordinator, Spicmacay delivered the welcome address. Then followed an introduction to Spicmacay by Damini Visalakshi, the Student Coordinator. The artists for the evening were introduced followed by a speech from the representative of Spicmacay, Coimbatore chapter. Abhinav, Student coordinator, Spicmacay proposed the vote of thanks.

The artists then indulged the audience in a magnificent performance. Mementos and tokens of gratitude were handed over to the artistes by the institution. The event came to a close with the national anthem.

LEADERSMEET'16

MUN Maketh Man

Leadersmeet 2016 is a flagship event of Anokha 2016, the annual technical fest of Amrita Vishwa Vidyapeetham.

It is a Model United Nations conference simulating three main councils: the United Nations Security Council (UNSC), the Disarmament and International Security Committee of the United Nations General Assembly (UNGA-DISEC) and the United Nations Human Rights Council (UNHRC). With diligent and enthusiastic participation from over 120 delegates from schools and colleges from Coimbatore and Chennai, the conference was a huge success. The agenda of the three conferences were set to address contemporary issues in the world and bore witness to insightful debates. A delegate dinner with the management and the Dean topped off the enlightening conference.

ANOKHA 2016

Anokha 2016, the sixth National level Tech-Fest of Amrita School of Engineering, Coimbatore was held from 18 to 20 February, 2016 at Amrita University, Coimbatore

It is the first technical festival in India to have acquired the United Nations Academic Impact (UNAI) accreditation. The theme of the fest was "Sustainably Developed Technopolis",

which was in line with UN Sustainable Development Goals (SDG).

This festival saw participation of over 15,000 of the best students from top-ranking Indian engineering institutions like IITs, NITs, IIITs, BITS Pilani as well as foreign universities and countries like Texas A&M university (USA), Indonesia, Cameroon, Morocco and Egypt.

Anokha, this year, was inaugurated by Mr. T. R Parasuraman, Deputy Managing Director and member of the Board, Toyota Industries Engine India, Bangalore.

It played host to 75 highly competitive contests and events in all branches of engineering, robotics, business, social entrepreneurship, gaming and short-film making. It also

"Anokha aims to encourage engineering students from all over India and the world to come together to display their fervor for science and technology. In just five years, it has become the top engineering tech-fests in the country. I am confident that Anokha 2016 will emerge as yet another grand avenue to showcase and celebrate the innovation, ingenuity, teamwork and talent of engineering students."

-Dr. Sasangan Ramanathan, Dean-Engineering, Amrita University

offered 24 workshops for cutting edge technology, a few of them being IBM Bluemix, Mozilla Hackfest, Horner Automation, CANSAT - Satellite Design, RC Aircraft and Underwater Robotics.

Thematic events included Model United Nations (MUN) Young Leaders Meet with simulation of four councils, namely DISEC,

HRC, ECOSOC and SC of the UN, workshops such as Solar and Wind Energy and Hybrid Electric Vehicle and events such as Urban Eco township planning and research paper presentation on Technology for UN SDG

IDEATE Start-up pitch-fest supported by Amrita TBI had a special focus on social en-

trepreneurship garnered over 250 submissions including 60 start-ups.

The School Wiz quiz competition introduced for the first time this year encouraged participation of the budding geniuses in this technical-fest.

The Premium 'talk series' called "Lumière" hosted a distinguished set of speakers in-

THE LUMIÈRE CONCLAVE

Vehicle Overhauling Workshop,
one of the 20+ workshops on
offer during Anokha 2016

The crew of Jil Jung Juk, judges
of the short film contest, E-Pic-
tures

Robowarz, one of the star
events of Anokha 2016

Water Zorbing, one of the many fun events organised during Anokha 2016

The Amrita TBI - Ideate event

School children participating in the Anokha School Wiz event

A few glimpses of the tech fest can be viewed here: <http://www.youtube.com/AnokhaTechfest>

*Haricharan and Shaktishree
Gopalan dazzle the audience
on the final night of Eventide.*

cluding Armstrong Pame, IAS Officer; Arun Krishnamurthy, Environmentalist and Founder of ELF; Bhakti Sharma, open water swimmer; Harish Sivaramakrishnan, UI Engineering Expert and Rockstar; Mani Vajepeyajula, Founder and CEO of Banyan Nation and Dr. Alexander Muir of AMMACHI Labs who was a former design researcher at Microsoft. "E-pictures", the short film contest, was judged by the technical team behind the recent

Tamil movie, "Jil Jung Juk", led by the movie director, Deeraj Vaidy, who is also an alumnus of AMRITA.

Anokha was a feast not only to the brain but also the senses. The spectacular entertainment provided by Anokha included the Eventide Musical Show by renowned playback singers, Haricharan S. and Shakthisree Gopalan and performances by Ragasudha and Natyasudha, student clubs of AMRITA.

Various societal initiatives were

also supported and showcased during Anokha 2016. This included self-help and tribal groups selling Lantana wood furniture; Khadi Hand-looms merchandise and visually impaired group produced gifts and accessories sold in stalls around the campus.

The Prize money up for grabs was a whopping Rs. 15 lakhs for the events and competitions held throughout the three days.

The background features a large, abstract geometric pattern composed of numerous small, light green triangles arranged in a staggered, tessellated manner. This pattern is positioned on the left side of the page and extends towards the center.

club
reports

Srishti

Srishti Literary Club

This academic year kickstarted with about a hundred people turning up for Srishti's office bearer elections, from which the best were chosen to form the pillars of the club. Following that, we had Yukti-The Induction Programme attended by literary enthusiasts who were excited to know about the ten active wings of the club. Our chief guest, Mr. Shyam, alumni who owns a start-up along with the audience loved the skit which was a modification of Mind Your Language put up by Bhaava, the drama wing. This year has seen around fifty well-planned events with very good participation by the student community. The two-day Multilingual Theatre festival, Advaiya was a major hit judged by eminent experienced personalities who helped our students with their valuable inputs. The encouragement given by the audience (exceeding 400) and the prize money worth Rs.10000/- boosted up the confidence in the participants. Along with English, our Srishtians never fail to prove their talent, when it comes to Indian languages. Manoharam, the Telugu festival saw the active participation of students in various Literary events including quiz, debate and creative writing. Pongal festival, Vasantham was indeed a grand success with about 700 students actively working to showcase their 'Tamizh pattru'. Villu paatu, theru koothu, pattimandram, kabaddi, silambaattam and kavithai potti so many such events gave the students opportunity to express their love for their mother language. First time ever, this Anokha, Srishti hosted a Theatre Workshop, **Arena**, conducted by Mr. Aravindhan (a well-known theatre personality), who was impressed by the lively drama community in our campus. Also, there was **Clash of words**, the Debate event which gave away prize money worth Rs.15000/- which was judged by Mr.Sivakumar, an experienced Toastmaster from Coimbatore.

This year Srishti is proud to give birth to official Toastmasters International Club at Amrita, which is immensely going to transform the leadership, communication and public speaking skills of the students. Along with undergraduate students, participation is open to MBA, ASCOM and post graduate students, and this is going to prove to be a wonderful learning platform with exposure to the Toastmasters global network.

VISION CLUB 2016

Vision Club

Vision Club

The club tirelessly works to help the visually impaired and in this noble endeavour, Arvind Eye Hospital, Coimbatore, has been constantly helping us. The main objective is to create awareness about eye donation and also to motivate people to participate in this cause. In this direction, the club has conducted various programs like marathons, mimes, dance, skits, and dramas. The club periodically visits Ettimadai village to reach out to the villagers. Besides the above, the club has also organised invited talks for the benefit of our housekeeping staff. We are hopeful that our efforts will bear fruit and bring about a positive change in the mindset of Amritians, thereby benefitting the visually challenged in our society.

Sahaya Club

Sahaya Club

The club has grown in leaps and bounds over the past few years with the enthusiastic participation of students. During this academic year, three blood donation camps have been held in our campus by the Sahaya club with the help of the government hospitals at Coimbatore and Pollachi. They were held on the 30th of September and 31st of October, 2015. On the 18th and 19th of October 2015 a "Swachh Bharat" event was held at the Ettimadai Railway Station. The volunteers cleaned the premises of the railway station by collecting paper and clearing the weeds. Old newspapers from our campus were collected by the members of the club as an initiative to encourage recycling. The money procured by selling the paper was used to organize a visit to "The Cheshire Home", a home for mentally challenged people on the 27th of February, 2016 and provide essentials and groceries for the people residing there. The club is actively progressing towards their goal of offering a helping hand to the people in need.

Shubham Saboo
Third year, CSE

Amritadhwani
Third year, CSE

Harshal Khanderia
Third year, CSE

Amritadhwani 2016

Gallery

The background features a large, abstract geometric pattern composed of numerous small triangles. These triangles are primarily shades of blue and green, creating a sense of depth and motion. They are arranged in a way that suggests a stylized arrow or flame shape, pointing towards the right side of the frame.

articles
& poems

At the Gates of the Himalayas: Rishikesh

Last December, quite unexpectedly I got an opportunity to visit the quaint little vegetarian town of Rishikesh in Uttarakhand, as a part of a spiritual retreat called *Paramanandanubhava* - the experience of supreme. It was a completely new and refreshing experience to be in the little town on the banks of the Ganges surrounded by the Shivalik mountain ranges. The chilling breeze, the smoke free air, the green mountains and the sparkling blue Ganges added to the divine aura that the town possessed which attracts thousands of people in search of peace every day. It was impossible to imagine that this peaceful river had flooded the entire state killing thousands of people just a few months ago. The people of this area seemed to have imbibed the inherent calmness of

the environment. As I sat on the banks, covered in multiple layers of clothing to protect myself against the freezing cold, a bald man, draped in a thin, saffron, cotton cloth sat nearby meditating. He seemed unperturbed by the dropping temperature. As he finished meditating and prepared to leave, I decided to have a chat with him. He greeted me with a warm smile and asked me to accompany him to sit on top of one of the boulders as he said the water level would soon rise. On enquiring about his casual attire in this cold weather he merely said that the cold would only affect his body, not his mind. After a very interesting discussion he parted with the words, "Sathya hi Shiv hai", meaning "truth is divine". Thus began my beautiful experience at Rishikesh. Over the next few

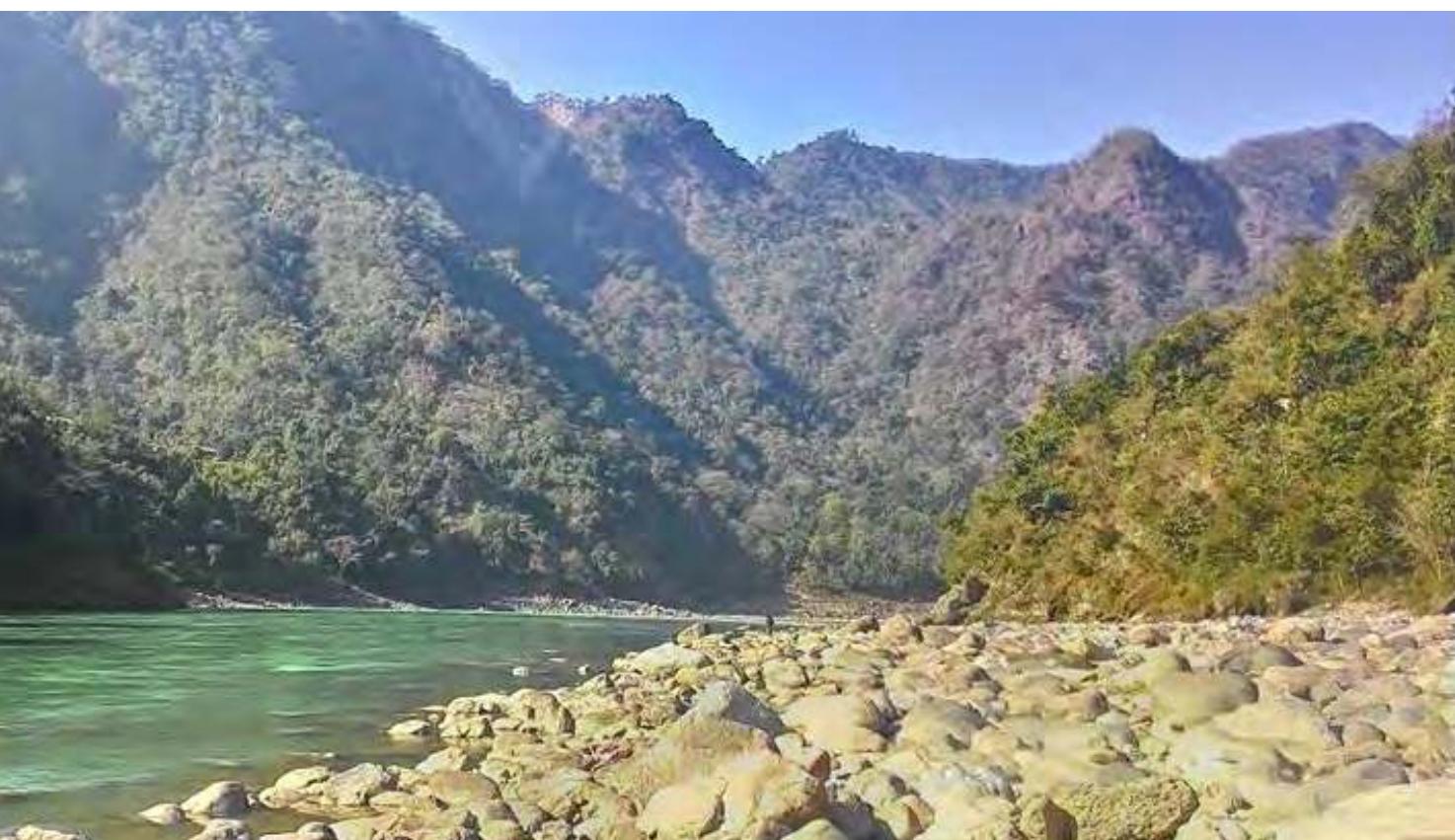

Harshitha.H
Third year, ECE

days I experienced such peace and calmness as if all the stress and tension of everyday life lay somewhere far away. The food, the meditation, the yoga and the dip in the holy river seemed to be scrubbing away the insecurities and fears from my system. On the third day we visited the Neelkanth temple situated at an altitude of 1330 meters above sea level. As we climbed up the mountain I was looking out of the window and observing the Ganges making her way through the mountains. The scene reflected

the inherent nature of mankind. The mighty Himalayas that was a symbol of ultimate strength and stability and the Ganges gracefully and calmly finding her way around the obstacles placed before her. Shiva and Shakthi, perfectly balancing each other and giving birth to the all the beautiful flora and fauna, that human beings seem to have forgotten in pursuit of pleasure. It is this balance that would bring in all of us happiness and bliss.

On Superheroes and The Evolution Of Dreams

"Grown ups are complicated creatures, full of quirks and secrets."

-Roald Dahl

How easy things were, when we were children. The mere sound of the ice cream man's cart, the smell of the soil after the fresh rains, the sweetness of cotton candy in the fair - these were enough to bring a smile to our innocent faces. They were enough to reinforce our idea in magic, goodness and the triumph of all things nice. However somewhere in between, we grew up. We lost track of the rainbows we saw, the flowers we smelt; the childlike curiosity and innocence was left behind in the rat race- and somewhere in between, we left our dreams.

I remember those days where every one of us had a single

dream - to be superheroes, to be the batmen and supermen and powerpuff girls and the like. Then the hard reality of life hit us. We became victims of the corporate world where life is a rat race and success is measured by the material success a person has, the car one drives, the size of the house and the zeroes in the paycheck received at the end of the month. Somewhere in the middle of our life, we faltered; our childhood dreams fell into dust and died away. Our quest to be superheroes no longer holds. It was, after all, a lost cause. What could one person do to save the world? Thus our dreams evolved- became big-

Meenakshi Saji
First Year, EEE

ger; or did they?

It is not entirely possible to call a transformation of a dream from saving the world to save oneself as evolution. Wouldn't it be better if we were encouraged to follow our dreams of being superheroes, at least, in spirit? That would encompass ideas of compassion and respect for all, something that our intolerant world desperately needs. That would go a long way in saving the world today, thereby making us superheroes, and that is true evolution of dreams. Making children realise that they can be a superhero

by doing something as simple as bringing a smile to someone's face. It helps them retain a certain amount of their childhood and innocence, and carry it over to their adult life. Now imagine how much of a better place the world would be if each individual possessed such a quality.

I strongly feel that in such a fast paced world, instead of encouraging the pioneers of tomorrow, the children, to just "evolve their dreams into something practical", they should be encouraged to realise the true cause of their first dream, a su-

perhero. For a doctor, it could be selfless service, for a teacher it could be the moulding the minds of innocent children, for a civil servant, it would be the progress of their nation, for a soldier, protecting the pride of the nation. It remains to be understood that one can be a superhero in any profession - it's the dream and passion that counts.

It all that starts with the one dream, of becoming a superhero. That is the meaning of evolution.

Photo: Gokul Rajeevan

Know Who You Are

Photo: Vikram Seshadri

Alageshan M
Third year, ECE

People care about politics; people care about population; people care about entertainment; people care about sports; people care about fantasy but most people don't care about 'humanity'. I don't think people who really care for humanity are even being noticed. Even though I say 'I care about humanity and I'm willing to help others'. When I saw a bleeding accident victim on the road, the two typical questions that arose in my mind were: "Is he dead? If I help him, my shirt will be covered in blood. Should I help him?" I waited for someone else to make a move. That's when I realized that I don't really care about humanity. Until you face

Awake

Monica S
Third year, ECE

reality, you can't tell who you really are. Everyone is talking about accepting who we really are. We assume that we know ourselves on the basis of what we think about ourselves and what we think is right, but it's always how we react that makes us who we really are.

Among the chaos, amidst the pandemonium,
Is the abode, the life we live;
Subdued by duress, sometimes by our own self,
Stays the voice within us, quiet and still;
Fear of being made an outcast, accompanies us till the last,
Words die unspoken, thoughts buried before they have lived;
Withering self -confidence, fading courage,
The voice of truth, the voice of 'you' left unheard.

It's time to wake up from our long slumber,
The time has come for the dreams to live;
To block the voices bringing us down,
To break the barricades that have hindered us for so long;
To raise the confidence to eternity,
To quench the thirst to do the right things .

Stand up and look high, the moment is before you,
To see for yourself, the 'you' in you;
The path has led you till now, not anymore.
It's time to do, something more;
Look up at the sky, wonder at the stars,
Small from here, but big in real;
Fate and destiny will always remain,
-an illusion of our own minds.

Have you heard of LiFi?

Short for Light Fidelity communication system, LiFi is the optical equivalent of the WiFi that we use every day. It is similar to the WiFi except that it uses light waves instead of radio waves. The term was coined by Harold Haas, a Communications professor at the University of Edinburgh, the designs were revealed at a TED talk in 2011 itself. LiFi is estimated to be a 100 times faster than currently used WiFi systems, at 1 Giga-byte of data, every second. It's fascinating that we're at the threshold of this revolutionary advancement of data transmission, isn't it? It's said that in the field of networking, every 10 years there's a landmark change in the way data is transmitted across the planet. Remember the 90s when we were watching Cartoon Network, the 9/11 planes crashed at the Twin Towers of the World Trade Centre, and the world changed forever? Around that

time, up to a few years ago in India, we were using the dial tone network connections, with the familiar automated sound, which meant we couldn't use the phone and the internet at the same time.

Even in our college, our super-seniors hadn't dreamt of staying here long enough to see the ICTS' ambitious WiFi system see the light of the day, which is now being used by over thousands of students, every single day, at no extra cost.

Our seniors had to purchase dongles and share the bill, until the launch of the WiFi program. The light waves cannot penetrate walls which make a much shorter range, though it is more secure from hacking, relative to WiFi.

Li-Fi is expected to be ten times cheaper than WiFi. Short range, low reliability and high installation costs are the potential downsides of LiFi.

Li-Fi will probably not com-

Aswin T.S
Third year, CSE

pletely replace Wi-Fi in the coming decades but, the two technologies could be used together to achieve more efficient and secure networks.

Our homes, hostels, and buildings have already been fitted with infrastructure to provide Wi-Fi, and ripping all of this out to replace it with Li-Fi technology isn't particularly feasible. So, the idea is to retrofit the devices we have right now to work with Li-Fi technology.

"All we need to do is fit a small microchip to every potential illumination device and this would then combine two basic functionalities: illumination and wireless data transmission," Haas has said. "In the future we will not only have 14 billion light bulbs, we may have 14 billion Li-Fis deployed worldwide for a cleaner, greener, and even brighter future." Perhaps, our university can approve this program at once...? So, we can become the first

university to study/ implement the LiFi communication system, in India at least, and study its flaws, shortcomings and recommend its enhancements, so that it need not be replaced, even after a few decades.

Lucifer

Born as a mortal being,
Exploring world of surprises,
What is it?
Bad , evil, dark
Just another cloud
Entity of smoke
Dark aura around your fist
You have so tightly fisted
around

Your eyes water
Your throat closes
& you are about to choke
Until you open it
Loosen it
The fist around your misery
With you as the bringer &
Creator of your own destiny

Your vision clears
& you notice the white
Wisps of threads
Soft & silky floating all around
Your touch makes them golden
& as feathers of purity
They built on your back
The wings of dreams

But what if you are

Born as an angel of life
With feathers of
Naivety & innocence
& as time goes by
You are no longer white but
Something every being
Should be scared of

Naivety becomes a spear
Innocence a curse
As intrigue closes on your
thoughts
& you hold onto the
Dark clouds despite the tears
Despite the choking
Making you so blind
That you don't see the threads
anymore

Tuhina Mandal
Second year, ECE

Photo Credit:
Abhishek Ahuja

Slowly at first & then quickly after
It goes on tainting the white
Of the feathers of
Your own beloved flight
Only thing not dark now
Is your crimson beating heart

Every thread you touch
Turns the color of blood
Binding the fist of person
Who touches it next
Prolonging his suffering
Drowning him in pain
Momentary or for long

Born into this utopia of mortals
I was once an immortal
A guardian of mankind
After my own right
But all I am now is
A mere fallen angel
& all I seek is solitude
To save you from the potent
Lucifer

Life

Kushal A. Bhatija
Third year, Mechanical

Life is cycle of pain and gain
For all the roles, soft or insane
For the mother who nurtures the foetus in her womb
For the farmer who toils till his tomb
For the scientist trying to decode nature's light
For the yogi elevating his aatma, to enlight

Life is but a multi faceted affair
May it be for a king or for a squire
Or the student who in the modern day to error may dare
Not only does he live an academician or a son
He lives a life also facing a loaded gun
A gun loaded with unseen, unexpected
situations to be won

Life is all about making the choice
Life is all about attitude and acting wise
So what if there's danger of losing the plot
So what if the issue at hand is way too hot
The ball is always in your own court
You hit it back or let it go

Unicorn Island

He was lying down on his bed , the YouTube playlist playing out loud , searching for something interesting to do on his phone. Lethargy like an invisible cuff around his limbs and neck with idle thoughts calling to demons for they would be better than this emptiness. An ordinary day is bittersweet at best , but days like these are worst , his personal purgatory on earth. An aura of tiredness seeping to the bones , eyes stinging , dropping , pleading

to just get lost in an alternate existence far from the realm of waking.

He was about to just give in,- to lose himself in dreams , when the song came on - the one he seems to have been waiting for. As melodramatic as it seems , but the song changed it all . Pumping energy like magic into his veins , stretching his cheeks into a wide grin & making the stars painted on the ceiling somehow shine brighter. Nodding his head to the beat , he

Tuhina Mandal
Second year, ECE

Photo: Gokul Rajeevan

threw off the cover & got off his bed.Taking his pens from the table he had earlier strewn across ,he started drawing on the wall, scribbling to his heart's content.He stayed up till four in the morning , adrenalin fuelling him .He scratched , feathered ,imprinted his strokes on the wall ,to drive the image out of his head ,hair clammy & sticking to his head .Sweat trickled down his neck but the smile never left his face despite his frenzy to finish the piece.

His masterpiece still adorns the walls of his sanctuary, reminding him of the time everytime he feels low - the happy place he had run off to on the gloomy night , his own unicorn island.

No dream could have sailed him there , no amount of searching in the world out, unless you trip the switch to the light , through words , rhythm or emotion , intangible yet powerful.

For only that can light your way to the island as you let your will

push you off the edge.Let your desperation fuel your passion with no heed to time or place . Be stubborn to not rest, to not surrender to the lull of lullaby when you haven't done a thing to deserve it , to not quit searching whether its middle of night , or break of dawn.

Boredom ain't eternal but it makes you feel so , its just the mist over the ocean , don't let it stray you.

Your island's never out of your reach , just stretch your arm & you'll reach your isle:)

Purpose of Life

I might not be famous,
I might not be great,
I might not have the highest score,
In all those subjects or chores.
But this is not what I want to be,
And this is not what I want you to see.
I want
To be able to lend a hand,
To someone in a lot of pain-
Tell him that I'm there,
And tell him that I really care.
To be able to lend an ear,
To someone who thinks, no one wants to hear-
Tell him that I want to listen,
So that his sorrows we may share.
To lend someone a shoulder,
Tell him that it's ok to cry-
That the tears make him mature,
After all, he was going to feel better.
I might not be a doctor,
But I want to heal.
I might not be an architect,
But I want to build.
Alas! I don't have to be either,
But I can be his friend.
To heal his wound by understanding and caring,
To build his confidence by letting him know his bearing.
For at the end of it all I would see him smiling.

Swathi Nachamai S
First year, MBA

Dear Friend,
Your smile, your bright happy
face,
Means more to me,
Than what u can do,
And what u want to be,
Whoever you are.
For after all my days have
passed,
When into that coffin I shall be
cast,
I want to be known-
As a person who cared, a per-
son who loved and shared,

A person who spread smiles.
And I believe that,
That is the purpose of my life.

Photo credit: Gokul Rajeevan

Gokul.Rajeevan
PHOTOGRAPHY

Golden days of life

Stepping into a new life,
Where fun and frolic would be
life.
Determined to find oneself,
With, of course, a little help.
For some, it is a race,
With lots of dreams to chase.
For the rest, it is a maze,
Hard to tie even a shoe lace!
I didn't expect these to be the
best days,
But indeed, they were like dazzling rays!
Three years, filled with love, fun
and laughter to share!

Photo credit: Abhishek Ahuja

Strangers became friends, some
stayed to become family!
While some went back to
strangers, and moved on happily.
“That's how life is!” said many a
loving heart,
“Make new friends and learn
more, for a start!”
Bunking some classes, to get
gate passes,
Taking our date for a lunch, and
ending in a financial crunch!
Friendly teachers and lessons
aboard,

A.AANKITHA
Third year, Mass Comm.

Made even the bored, look at
the blackboard.
Puzzles and rumors, giggles
and gossips of the teen,
Added spice to the food we
hogged at the canteen.
Yes, this college has given us
more than just education.
Some of us might even lead our
nation!

The Wedding Bells

The positive vibes of the wedding bells
Resonated around everywhere.
People talked, of the radiant girl
Draped in red, and picture perfect.

The melancholy of her life
Was before her eyes, waiting to begin
When her father would give her away
To the immortal cage of a captive life.

Like a whimpering kid
she stood in front of the mirror,
That reflected back her wilted face.
She closed her kohl lined eyes
as the tears caressed her skin.

The happiness, the cheers
Echoed all around, but
For her, they seemed like an orchestra
Of a bitter song.

She wiped her face
as well as the fears,
Removed the golden apparel
And wore the bravest mask.

For once she decided
to give a deaf ear
To all the concocted tales
by the wicked mouths.

Boiling rage spread all over,
When nobody could find the bride.

Calm and composed,
he reached to that piece of paper,
A calligraphy she left behind.
“ I run away..not for selfish greed, but behind my incomplete dreams”

I ain't angry,
I ain't gonna send my men,
To chase and bring her back
Into a world she's unhappy.

Rather, I would spend my days

P. Suja
Second year, Civil

Counting,
For my gorgeous lady,
To comeback and ignite my life.

For a woman whose wisdom is her armour,
Even Thousand swords wouldn't dare to pierce her.
He smashed the common fallacy
Of her runaway, for once and forever.

Karna

Sky turned dark
air filled with rage
he watched her with
hatred in his heart
anger in his eyes
for she was gonna sin
an action that'll change
the course of history.

She held him close
his face radiant
like the rising sun
unaware of what to come
he held her finger
and kept smiling.

They saw afloat
a basket sealed.
They heard his cries
and found him
small but divine
for his golden studs and armor
shone bright
in the blazing sun.

To him the world was dark
and life was sad
he yearned to learn
but none cared to teach
for he was a Suta
and they were denied

the right to learn.

Humiliated, harassed
in the pursuit of knowledge
he traveled far
till he met the greatest
of them all.

Midhun Pradeep
Third year, Mechanical

Photo credit: Gokul Rajeevan

His gray flowing beard
mocked his built
His lethal axe
tied to his back
he,his only hope
but had to lie
for to gain.

His voiced boomed
in his ears
things learned by deceit
Will let you down
when you need them most
you,greatest of all my pupils
will fall when
time and fate
stands against you.

Unannounced he came
stunned the crowd
heads hung in shame
for a Suta
had beaten the legendary
prince.

Pledged his life
to the man
who held him high
when fate pinned him down
born low,
he fought his way up the tier
for none could
beat him in a duel
his arrows fulfilled all his wishes.

wShe gazed at him
a smiled played in her lips
mesmerized by his beauty
she wanted him
to be her man.

Many had tried
only to fail
for the bow remained stubborn
for the worthy to rise.

He rose with grace
he saw him whisper
and her face turn grim
He noticed the sudarshana
and the flute
still his identity
remained a mystery to him.

He stringed the bow
and placed the shaft
with unimaginable ease
found his mark
he looked at her
tears filled her eyes
for caste had betrayed
him his love.

Time had passed
war inevitable
He had to fight
for his friend
but promised her
that he'll hurt none

except for the one
whom he had a score to settle.

He lay wounded
screaming in pain
drenched in his own blood
cursing his foe
for stooping so low
firing a shaft
when he stood unarmed
he was tricked by fate
toyed by time
for he the
noblest of them all
deserved it all.

She looked at his
motionless body
tears trickled down her eyes
she heard them shout
the Suta is dead
she hushed them
with a stroke of her hand
gently placed his head
on her lap
memories ran through her mind
she raised her head
towards the sky
the sun had set
so had her son...

Life

It was a cold and rainy morn..
The very day, in which he was born,
The day he wailed and howled and cried,
Unaware of life that waited outside..
Little he knew he'd go out and play,
Return home by the fall of the day,
And go to school and learn some stuff,
only to learn later that they

were all bluff,
Little did he know that people would judge,
When he becomes a man, others would begrudge,
And he didn't know he would find her,
That girl without whom he would wither,
And those kids he'd have, he did not know,
And that he'd be there and watch them grow,
And, on the deathbed, he'd

Sai Swaroop
Third year, Mechanical

know for sure,
A life complete, he couldn't ask for more,
He would not have lived in vain,
For life is made of joy and pain.

Seven Wonders Of Life

The world created by God is an amazing place for us to live. We figured some places as the 7 wonders of the world for their beauty, history, creativity, architecture, fame and many reasons. Here, I am going to talk about the seven wonders which not only attracted me but which touched my heart, struck my mind and helped me to realize the value of life. Let me take you to them.

The first one "UNCONDITIONAL LOVE"

One morning, I was standing with a bucket full of clothes to wash. Despite washing for a while, the stain marks did not vanish and I was exhausted. I started wondering how my mother is able to work like an automated appliance all the time. At the end of the day, the only reward she anticipates is her child's well being in every aspect. Also I found 'love' as an unconditional emotion, is

best seen in a mother.

The second one is "WASTAGE"

When I was walking, I noticed a watchman picking up some discarded books in a lorry. After talking to him I came to know he wanted to make use of them by giving them to the poor. When I reached my room, my classmates were doing combined studies and I noticed them using crisp, new A4 sheets to do their rough work. I wondered how a person like

K Rahul
Second year, Mechanical

Photo: Gokul Rajeevan

a watchman knows the value of things while we educated students cannot understand the conflict between economic optimization and environmental protection.

The third one is "HOPE"

If you ask me "who is a real hero?" my answer would be a 'farmer' next only to a 'soldier'. One fine day I went to see my grandfather in his village and started roaming around the fields which looked barren. I asked him why he is still a farmer and why can't he switch to some other occupation. He replied, "Till I live, I will have faith in my occupation and hope on the work I do. Even if my hope and faith fail to give me any profit, the food grains I produce from my mother earth will feed many people who are hungry". Then I wondered I have seen many people move across the country in search of jobs for money, but the real happiness lies in the satisfaction of seeing others happy

The fourth one is "HAPPINESS"

One evening, I was sit-

ting on a bench and looking around. I saw a person eating a chocolate and throwing away the wrapper on the ground. It was a fifty rupee chocolate which weighed not more than 50 grams. On the other side, I noticed a cobbler mending a shoe and getting paid for it. It struck me how a short lived chocolate costs more than what a cobbler earns in a day. I realized that happiness lies not in indulging in momentary pleasures but in a feeling of satisfaction one derives in earning his meal as a fruit of his labour

The fifth one is "TIME"

One hot afternoon I walked to the Xerox shop. On my way back, I sat on a bench surrounded with shady trees in front of one of our academic buildings. We saw many students sitting in groups chit chatting whiling away their time. Then a worker came sweating and sat beside me in order to take rest. He had a plaintive smile thinking of the times he had missed forev-

Photo: Gokul Rajeevan

er. He said "poverty snatched my opportunity to study and I feel sad here, watching people wasting their time. Time and opportunities once lost will never come back."

The sixth one is "NEED"

One day I went to my friend's room, I saw many coins lying scattered around the corners. When I visited the room a week later, the coins were still lying on the floor. I asked my friend, " Why don't you pick all these?" he replied "who cares these are just coins it is not a big sum". The next day I went to a temple where a beggar was pleading for money to everyone who walked by. When I kept a coin on his hand, he was overwhelmed with joy and blessed me. I felt so happy to get blessings from an elderly person. What struck me was my friend's words "who cares." Apathy!

The seventh one is "SUCCESS"

An orphan lived near my home. One day unexpectedly

we were travelling together in a train. To break the silence, I started conversing with him. I asked how he could face the challenges of life. He said this is how life tests us.. You have to withstand and cross all hurdles. On one fine day God may even feel pity for whatever he is doing to me and will show a path to success. Remember success comes to people only who have intense desire to struggle, right attitude and determination and who are noble. Listening to him I wondered why people like us feel hopeless about life. He taught me the more you suffer, the more you experience life.

Life is Unfair

Four in the morning it was.
Sleep he relinquished as sin.
With tremendous effort he picked up the sword.
And began his routine.
He pranced, parried, pierced and whirled like a mad man in limbo.
Nothing but a look to the eye would reveal he was still sane,
just
focused.
Passed a year and the day had finally come.
He was ready to learn the patient pelican, a legendary tech-nique.
As he picked up his sword and started warming up-
Came along a lad, who was more of a man without inhibitions.
Picked up a stray sword and delivered the patient pelican in all but one try.
Leaving him aghast and questioning.
But it can't be, he told himself.
How could that man do it?
Without going through the pain he was still in.
How did he delve in to sleep's bosom and achieve it,while my master
preaches sleep as sin?
It is this realization that vitrifies a young, innocent kid.
Everyone is not gifted with the same faculties.
Life is unfair.

NayaniYash Ram
Third year, CSE

Photo: Gokul Rajeevan

The Time

Aishwarya Giridhar
Second year, ECE

Photo: Gokul Rajeevan

The time has come ,to break the silence

The time has come,to show the world

The time has come to prove yourself

The time after a long wait has finally come.

The time to speak up, the time to dare

The time to come out of a cage

Now is the time to hunt,the time to set shattered heart

The time to conquer the spirit back

The time to steal eternal life

The time to suppress venomous memories

The time to say goodbye to

what had eaten you within,

to what had destroyed your peace

to what had shattered your hope

Finally the time has come ,to show your world up high

to roar like a lioness

to invade the soul

to conquer the spirit

The time has come ...my dear friends

to forget the person who left you with scars.

To live a better life of your own.

Stop gloating when their hands are around your throat or

awaiting the next beating or threaten to kill.

The time has finally come my dear friends....

To live Your Dreams,Your life,

All by Yourself In Your own world

You have to build Your own castle!

The Train of Thought

C. Sriram
Third year, EEE

The train shunts and rumbles,
And grates and mumbles.
But its occupants chatter on,
mindless.

The doors slam, the windows
creak
And the washroom taps pe-
rennially leak.
But the ticket inspector still
walks on, heedless.

The lights flicker, like fireflies in
action
And the fans battle
In vain against the traction.
But the silver crescent up

above smiles on, blameless.
From corners unnoticed, smells
waft out
Oh, so heady, our taste buds
pout.
But the housewife serves din-
ner, clueless.=
Morpheus finally casts his
charm
And hides behind his cloak till
all is calm.
But the lovers still whisper,
endless.

The sergeant then begins his
beat
Baton at the ready, to make

mince-meat.
But the thief with his knife
Still tiptoes on, dauntless.

The baby awakes to nature's
call, thinking it's all a game.
And goes about its business,
with not an ounce of shame.
But its mother still sleeps on,
heedless.

The wind howls and screams,
and rages and bellows
And leaves behind a peace
so mellow
And the train still rattles on,
aimless...

Photo: Vikram Sesahdri

My First Sem

Sneha Chantasala
Third year, CSE

The first day in college when I was new
I entered a class of 72
there were many things which they had to inform
One of which included the uniform
They announced the minimum attendance as 80%
people getting less than that had to repent
each course had its own 'credits'
to get them added to our merit
ragging was out of question

officially
But it was inevitable socially
Hostel food was food like never before
So we lined up in front of the canteen and store
ID card was like an entry pass
without which we couldn't enter our class
There was some difficulty regarding the language
no wonder we couldn't understand teachers in full rage.
Bunking classes was a trend,

we would say anything to defend.
The girls' gym was as large as the first computer enough for the few people who linger.
Out-pass was a dream come true
Library was the resort for a few sharing everything via Blue-tooth songs, videos anything which would soothe clicking pics was exciting
My 1st sem was amazing!

Photo: Gokul Rajeevan

Generation Sans Discrimination

Prof Joshi C Haran
Dept of Mechanical Engineering

Prof Joshi C Haran, Dept of Mechanical Engineering

"What the present younger generation lacks is discriminative intelligence." This is Amma's observation about our younger generation. Further, she adds "Just by collecting information you do not develop wisdom; for that you should develop faith in the Universal power beyond mind and intellect."

First we need to analyze and find out how the present generation reached this condition. Even after being born in India, they did not learn anything Indian. They were taught only western ideas, that too only about inanimate matter. And in the process they have lost sense of the goal of life. In addition they also think everyone is equal and further they were brought

up with the unisex concept i.e. do not differentiate between boy and girl. Obviously that has brought about the present condition they are in. The unisex concept was propagated by Dr. Benjamin Spock in his popular book "Baby and Child Care". Because of the problems it created, by the beginning of nineties Dr. John Gray had to write a book called "Men are from Mars and Women are from Venus".

Due to the notion that everyone is equal they do not distinguish between the educated and the uneducated, those who have attained and not attained. They also do not make any effort to understand that equality is in opportunities (e.g. everyone has 24 hours) and not in attainments. Those

who use the opportunities only can progress in life. Not only that, if there are no 'higher' and 'lower' in attainment what is it that one can aspire for. Only with this in mind Krishna says in the Bhagavad Gita "The four Varnas I have created based on the 'Gunas' and 'Karma'".

So it is important that effort is made to become 'higher'. To do that we need to find out which is 'higher'? We need to find out which is higher and find people who have reached 'higher'. Then we can follow in their footsteps. It is important to realise that born in a particular 'caste' does not require you to continue in the same level. As Krishna Himself says in the Gita "Veda's are made up of three Gunas, but you should transcend all Gunas and go be-

Photo credit: Vikram Seshadri

yond.” When you go beyond Gunas you also go beyond the ‘Varnas’ and that is the true attainment.

That demands of you to use your wisdom and first find out your present ‘Varna’ or state of evolution. To do this you need to fine tune your discriminative intelligence(viveka). Let us first also understand our present level of viveka. Due to the wrong concepts of freedom and equality we have almost completely lost our ‘viveka’, In short, we do not even think that we have to bother about what dress to wear when we go for different activities and places. If this is pointed out “What is wrong with this dress?” is the question that most young person will confront you with. To them you have to ask “What would you wear to go for swimming?” Then only they will realise that there is relevance for dress depending on the place and activity. To develop discrimination to high levels such practices have to be developed and followed.

So what it amounts to is that

in whatever we do we need to give our full attention and we ourselves should bring in refinement to each activity that we carry out. The poet of Kerala Sri Kunjunni had made a very candid statement "There are only two reasons why people commit mistakes; ignorance and indifference. Ignorance can be removed easily, but indifference or carelessness to be removed is the challenge of your life time." If you overcome indifference you would have attained the goal of life or self realization."

Amma says that developing 'viveka' becomes easier if you develop faith in the Universal power beyond mind and intellect. You need to clearly understand this Universal power. If you look at the created world we see that it is made up of infinite number of compounds. And these compounds are made up of around hundred elements. Elements are made up of just three subatomic particles. And these subatomic

particles are made up of fundamental particles, the Leptons and the Quark. From Einstein's theory of relativity we know that particles and energy are one and the same and also that wave particle duality is a fact. We know that energy is vibrations; the most common being the electromagnetic radiations like the light and heat. Now let us extrapolate. When the vibrations become finer it becomes human consciousness. Still finer vibrations can be called cosmic consciousness and Universal consciousness. The finer most vibration which exists is called the AUM and beyond which the vibration ceases and it becomes the manifested perfect straight line. You should note here that the moment it becomes a straight line it loses all differentiation and it will expand in all the dimensions and become Everywhere and Everything. So it becomes difficult for our commonsense to understand it. And that is the only one God or the Universal power. This can be attained

by meditating. We first try to bring our human consciousness to the AUM level and then slip into the perfect silence where we become one with God or the Universal power.

Amma also states "By your own effort alone you cannot reach that state of realization. You have to give up your ego. You have to bow down and then only the Universal power will manifest in you."

To quote Gandhiji:"A student should have such humility that he should not mind being trampled upon by even dust on which everyone tramples upon." So the most important thing is to lose our ego. If you understand the true nature of Amma you will lose your ego effortlessly. Let us deeply pray to Amma that it happen.

Idly-syncracies

Taking a step back from the regular pressures of life let me steal your attention away to something so common that we never give it a second thought, I am talking about the Idly. No No don't get me wrong I am not talking about our famous MESS south Indian cuisine, I am talking about the Idly that our mothers and grandmothers make, that which for some magical reason is soft and fluffy like a foam pillow, yet melts in your mouth like a less chocolaty version of Cadbury Silk.

Being from a multicultural society, I have seen many devour this magnificent culinary creation. But the sanctity of the dish is lost when it is just gobbled. Some try to be more graceful, their preferred method is the use of silverware, fork in one hand and spoon in the other. To a true lover if the Idly

it causes physical pain to see silverware being used for enjoying Idly.

Like the saying goes "when in Rome, be a Roman," we must try to follow the mantra that every South-Indian holds true to heart, "The only silverware you need is your hand".

Idly by itself is an incomplete story, what gives it a soul and the masala is what accompanies it. Sambhar, Idly podi and the variety of chutneys. Following the etiquettes the most elegant way to eat Idly is to appease the 5 senses. Like always looks provides the first impression. The plating of the Idly surrounded by assorted chutney, sambhar and Idly podi is a multicolored feast for the eyes. Next to hit you is the fragrance of the steamed idly and the hot sambhar that makes your mouth water in anticipation.

G ADITYA
Fourth year, CSE

Here arrives the importance of using the hand, when taking a piece of the idly you feel its divine texture, the smooth outer surface hiding the porous light fluffy bread like consistency.

The dip, dash and pop method is the most advisable i.e. dip the idly in the sambhar then a dash of the idly podi or the chutney of your choice and pop it into your mouth.

The second the idly touches your tongue the fireworks erupt, salty idly with the sour and spicy sambhar with a tinge of sweet from the coconut in the chutney, it is like a symphony of flavors rising to the peak and at the very end you will be able to hear yourself go blank as the symphony takes your mind to nirvana.

It is said that anybody can eat to fill their stomach, but the goal is to fill our heart with content and happiness of having eaten. So

Enjoy your idly's delight,
After a peaceful night,
For it is the best nominee,
With the morning breakfast coffee.

Love is...

To sense and believe; to live and treasure
Moments of ecstasy in a dwelling of two hearts
Touching deep and sharing selves
What joy is alike that warmth..?
Nature is what it feels like
Destiny is what it seems like
Chastity is where it cuddles within
At the floor of our hearts
Reside those persuasions..
Selfless belief says it all what love is...

Sharmiela Banu S
Third year, CSE

Photo credit: Prathibha (alumnus)

Ready to Fly

Some days I'd think that I've
grown up.

I'd feel I could take on the
world;

My hypothetical wings unfurled;
The first time I rode a bus;

The last time I cried for naught;
I'd felt strangely proud;
To have not been cowed;
By a world seemingly new.

Oh how little I knew!
Today when I'm called on
stage;
To step up and graduate;
I feel not the erstwhile pride;

That my younger self so cher-
ished in mind.

Fear and doubt creep slow
and slow;
I do not wish to grow up any-
more.

The allure of freedom spent;
Has never before been so well
rent;
Than when we must leave our
homes;
And forge our way to our own
tombs;
Despite this ill felt reluctance;
There is a spark of persistence;
Wherein I feel the inexplicable

Shradhaa Janakiraman,
First year, CSE

urge;
To peep around this closed
door;
Not minding what may lay
ahead;
Friend, foe, fortune or debt.

And so I lurch forward in style;
Still unsure but willing to try;
One finger holding on behind;
But the rest of me quite ready
to fly.

The Three Seconds

The first second I saw you by the sidewalk
Did the usual 'who's that handsome guy by the block'
And you, it was I hoped
My questing eyes weary with my heart that never coped
I looked, knowing it could never be you
Set sight on him, for the seconds were few
Etching your face on a stranger's mask
The more it fit, my heartbeat did it cask
Muffled, but still drumming
To the tune of familiar pain, humming
It can't be you, after all this time
It shouldn't be you, for a whim on a dime
Why did you fall on my sight of line?
To remind me what can never be mine?

Amruthavani R P
Third year, Int Msc Physics

The second painful than the last
As it hassled memories from the past
The pain searing thro' me wasn't all
A smile, I had to maul
Why? The world was prying
And the strong weren't crying
If I do it long enough
Maybe the sadness, it'll snuff
Off you, hadn't taken my eyes
Yet I looked again, hoping it were all just lies
You, I wished to see, knowing it would never come true;
I would if I could, deep inside I knew
Pause that very moment to steal and seal
A single touch, a single glimpse but layers of heartaches yet to
peel.

The last second but not the least
Broken me yet to be ceased
Heart clutching as my thoughts out of the blue
Is it a mere illusion to lure me back to you?
You, I can live without
With innocuous hope, a million times I'd spout
Redundantly clenching my fists, as I steered past you
Holding my head straight, I told myself it wasn't true
That my eyes had lied
But my heart still cried
The last I'd written of you dear love
Should've stayed forever my last vow...
But now I suppose, you will always be
Nothing more, than just my poetry...

Photo credit: Abhishek Ahuja

Amritadhwani 2016

The background features a large, abstract pattern of triangles in shades of blue, teal, and white, arranged in a grid-like structure that tapers towards the right. A single teal triangle is positioned above the word 'interviews'.

interviews

Haricharan

=Carnatic and playback singer
Provided voice for songs in over 60 movies

Did you ever encounter stage fear?

Not exactly. I've been into Carnatic music since I was seven. And I have been performing on stage. I just imagine that the whole audience in front of me is dark. That is one thing that I do to keep the fear away.

When you were in school, did you participate in any other cultural event like dance or fancy dress?

I did participate in fancy dress when I was a kid. I did "puli aattam" wearing a full tiger costume. And I think I won the second place.

How would you describe music?

Music is a religion for me. There are no other orientations in life when I have been really this sincere - be it my traditions or my spirituality. I think music has been one thing which has been with me since I was a small kid, or at times when I was down or when I was happy. It was there with me when I had a problem with my parents or when I had a fight with my friends. Music is something I cannot spend my life without.

Did you ever consider taking up some other career in your life?

Yes. When I did my engineering and when I did my MBA in Loyola, my parents, like any other, had the anxiety to have their son work in a company. I went for a couple of interviews. I was already popular then. So the HR interview turned into a different kind of interview. They asked me about my songs and told me that I shouldn't be working in a company. That is when I decided I should take up music as my career.

Who is your favorite singer?

That is a very tough question. Well, I had favorites in every era. TMS sir, SPB sir, Shankar Mahadevan... I adore Sid Shriram for his singing and his techniques. In fact he is a very good friend of mine. We interact when we bump into each other during shows. So I learn a lot from him.

Interviewer Harshitha H with Mr Prashant Nair and Haricharan

Harish Sivaramakrishnan

UI engineer

Currently the Vice president of Design at Snapdeal

The front man for popular Carnatic Progressive rock band, Agam.

You are originally a Carnatic singer. How did you become a rock star?

I didn't become a rock star. I am still a Carnatic singer. I just took the bells and whistles off Carnatic music if you may. Because I couldn't carry it out well. So I tried to find my own smaller adaptation of it for my own joy. I don't know how far it would go, but I like the art. I think Carnatic music is pretty cool, so I optimized it to what I could.

You are described as a "rock star techie." How do you balance both your worlds?

I just do what I can. And I do it with utmost sincerity. So if I can go to work in the morning and manage performing for a show in the evening, I do that. But if I am unable to do it, I don't. So it's about how much passion I have towards doing something. I try to be sincere and truthful to what I do. Whatever I am unable to do, I am at peace with that.

If you were to give a one line motto to the

Harish Sivaramakrishnan speaking at Lumière, Anokha 2016

youth of today what would that be?

It's too deep for a person like me. I usually say this to myself, I'll tell that to you as well. I just feel that it's alright to try stuff and not be too hung up on what will this turn out to be, as long as you're happy about it. It's highly likely that if you do 10 things, 9 of them might not mean anything to anyone. There might just be one thing that might make you and the people around you really happy. Doing these 10 things is important, come what may. When you're young you should try doing 20. As you grow older, the number of things you can do will reduce. So youngsters should try as many different things as possible, without having to be accountable to anyone. I

started out late actually; you all have a much more positive environment and opportunity to do what you want to do. I'm very sure you all will do fine.

What are your thoughts on Indian mythology? (with reference to the tattoo of a shlokha on his arm)

I'm generally very interested in Indian mythology. I believe they were all real people, if you take away the god point. They had great individuality. They were all fun people and I look at them as real people who existed and not as a work of fiction. They would have been pretty "badass".

Photo: Vikram Sesahdri

Arun Krishnamurthy

Bachelor's in microbiology from Madras Christian College

Worked at Google, Hyderabad for over three years

Founded the NGO, Environmentalist Foundation of India (EFI) in 2011

Successful in cleaning over 17 lakes in the country.

Have you come to Coimbatore before?

Yes. We have an active project in Coimbatore at Chinthamani Kulam at Selvapuram. We are scientifically restoring a lake with the help of the Corporation of Coimbatore. So Coimbatore is like second home to me.

How do you like our campus, Sir?

I only got to see it in the dark but I have heard a lot about it. I have one request. I believe that things happen and people meet because they have to take something forward. Your campus is immediately after the reserve forest and it holds a lot of responsibility for the students of this campus. They should understand that they are living side by side with the forest. They should learn to understand the forest better and take forward the message of conserving the forest because those who study in the city will not understand the value of such an ecosystem. So you guys are blessed to be studying in a place

like this, where you closely interact with the environment and the nature around.

Do you find it harder to get your message across to the present day youth?

Harder would be a very negative word. Challenging, yes... because you got to be really good to convince the younger audience. They should know who you are, what you are doing and why they should believe in what you are doing. Today, choices are plenty and people keep moving. But, if you know what you are doing and if you have a clear strategy then definitely you will be on top of the game.

What kind of a change do you expect to see in the next 10 years in the people's mind generally in India?

I'm not talking about anybody else but I expect to see a change in the students. A lot of us should realize that we have it in us to participate in social, environmental, or any kind of de-

velopmental projects. Nation building requires a lot of us. We need to put in our brains, we need to put in our time, and we need to put in our efforts. And that kind of an understanding has to come from the students. It is already there but it needs a lot of streamlining. If that is done, we will really do well.

Who is your inspiration?

People like you who take things in your hands, who are proactive, who keep running around, who don't sleep for 3-4 days just to organize something like this (Anokha), who are very passionate - you are the future leaders. The only reason I am here is to meet these future leaders who could guide the society into brighter days in the coming future.

Photo: Vikram Sesahdri

Mani Vajipeyajula

CEO & Founder at Banyan Nation

Dual M.B.A.s from Columbia Business School and UC Berkley

Banyan is currently focusing on plastics and already has a plant processing 1.5 to 2 tons a day.

It is said that when people do great things they often have a motivation or an inspiration. Who is your inspiration?

Problems are my inspiration. I have passed through a stage where individuals cease to become a motivation. They add a certain motivation in certain phases of life. I admire some entrepreneurs of America, I admire the great leaders of India, but for me it's the problem and the desire to solve a problem that matters the most. And that becomes a motivation. For example, a few years ago when i was studying engineering, I felt I didn't know anything. And that kept bothering me for 5 to 6 years when I was in the US. Thus the education system served as a motivation. After a while, other problems and the books I read formed a motivation for me. I think it's not about an individual; it's not about a specific event. It's about many individuals, many ideas, many incidents... And given how great a country India is, there's something magical here,

that makes you think about its welfare. There's a lot of goodness here that motivates you. There's a lot of kindness and tolerance that makes you want to come back here and do something meaningful. And regarding the first part of the question about "being great", the honest truth is we are a very small start up. We have been trying to solve a problem for the past 2 years, but we have been working much faster and effectively than other start ups. We still have a long way to go.

There are so many different pollutants out there. What turned your focus to solid waste?

We are focusing on plastics right now. Solid wastes consist of degradable and non-degradable waste. Every waste can be recycled. We have found that to do a comprehensive solid waste management, one must to work with the municipality. We can't go ahead and start a solid waste management system all by ourselves.

Why can't we do that? Because it takes millions of dollars to start such a system. It should actually start from your home. You need to have collection systems, transportation systems, and recovery systems. And solid waste management is a basic necessity like water or electricity. People don't realize that the out-of-sight, out-of-mind attitude has a huge impact. The loop is not closed. People don't understand the consequences of improper waste management systems. Hence, they don't protest or are not ready to pay money for it like they do for water or electricity. Everything like e-waste, or plastic or regular degradable wastes should be properly handled. It has to happen through people, municipalities and large private firms that have a return on investments. We are focusing on plastic and e-waste because these guys are being

driven by the informal sector and they are doing a bad job at it. So we felt it's necessary to handle this first. We'll get companies to recycle more, and that will help us build a sustainable model for other pollutants as well. We are not a non-profit organization. We are a company that is trying to make sense out of the prevailing bad situation.

How do you propose to solve the problem of the tetra pack, which cannot fit into the category of paper or plastic? How does a citizen decide?

This is called extended producer responsibility and citizen awareness. You have customers and your customers also have customers. Suppose I make plastic granules by recycling, I sell it to say, Unilever. And they make shampoo containers or other things. What would make them choose that

Photo: Vikram Sesahdi

granule? Either it should be cheap or their customers should ask for it. And the price is not cheaper. Therefore the customer has to take the responsibility of saying, I will not buy tetra pack only then Unilever will stop making tetra packs even if it's costlier. We need to understand the difference between the true cost and the economic cost. Tetra packs are lighter, cheaper to transport and it does not leak. That's how tetra packs came into play. Hence it's in the user who has to do the right thing and insist that, "I don't want tetra pack, I want good hard plastic and I'll bear the cost". We need to know what the true cost is and what the economic cost is. And the difference between this is what is killing us all.

What do you think is the greater problem here? The people's mindset or the lack of resources?

Neither. I'm not an activist. I'm an entrepreneur from Silicon Valley. My mindset is fixed on cre-

ating solutions that are scalable for problems that are economically viable. People are busy with their families or jobs. We cannot leave the fate of the entire nation to be dependent on people's schedule. Therefore it's clearly not the people. Resources could be...because waste management costs money. But we spend a lot of money on unnecessary things. Therefore we need to build economically viable models that make market sense. And that's what banyan nation is trying to do. It will take us time but we are going to do it. We take waste in bulk and recycle it and create a product. We are looking for a customer who understands the true value of this product and is ready to pay more for buying it.

Bhakti Sharma

First Asian woman and the youngest in the world to set a record in open swimming in Antarctic waters.

Awarded the Tenzing Norgay National Adventure Award in 2010. Swam 1.4 miles (2.3 km) in 41.14 minutes, at a temperature of 1 °C (34 °F), breaking the record of Lynne Cox (USA) and Lewis Pugh (Great Britain).

Swum in all the five oceans of the world, besides swimming in or across eight other seas and channels..

What would be your definition of adventure?

My definition of adventure is something that will definitely scare you and for which you have to gather up the courage to say I am going to do this. Something that gets your blood pumping, your heart beating and you are really scared but you still want to do it. And then when you do it you get that adrenaline rush in your body and that's my definition of adventure.

You started swimming at a very young age. So do you have any memories of the first time at the pool?

Yes I have memories of my mother being strict with me and I have memories of crying in the pool and telling her, "you don't love me, you don't care about me," but I also have fond memories of doing my first 25 meters' stretch, taking my first jump from the first floor, second floor and

so on

Since you started at a very young age, when you were a kid, who did you look up to as a role model?

We didn't have access to the outside world at that time. We didn't have any kind of internet connections at home. So I used to find my role model in movies. Every new movie that I saw, I would find one person whose character I would look up to, be it anything like a crush or somebody doing great things in life. So I just picked up my role models like that.

So you described adventure as an adrenaline rush. Did you feel that way when you were swimming in all the 5 oceans?

Yeah. I think that's something that kept me going. You definitely feel it when you are about to begin the race. You have butterflies in your

stomach and you still doubt yourself. You don't have a choice but to jump in and after the swim definitely you feel it.

So do you ever feel like there was something that you had to face which you didn't want to face?

Lots of things, lots of emotions... Because most of my swims have been really long. So I go through a spectrum of emotions during a swim like sadness, anger or frustration. And it's a physical strain as well as a mental strain. So, at that point, I used to feel like why am I doing this, why am I going through this, but now in hindsight, I know that all that has made me the person whom I am.

Have you taken up any other sport other than swimming?

I did. I used to learn karate. I am a karate brown belt and then my coach had to leave for his home town so I had to stop. Earlier I used to run a little bit as a kid but now I can't run to save my life. No sports other than swimming because it hasn't given me any time for any other sports.

Is there any one-line motto that you would like to tell the youth of today?

Yes. This too shall pass. It's my personal motto and it applies to everything. Whether it's good or bad, whether it's failure or suc-

cess, everything has a tendency to pass and life has tendency to keep moving forward. The moment you start taking things too seriously, if it's good it starts getting into your head and if it's bad it starts bringing you down, I think it's time to shut those negative thoughts out.

Alexander Muir

Design Researcher

Associate Professor at AMMACHI Labs, Department of Computer Science, Amrita University.

You have come all the way from Washington to India and you have started camping over here. What exactly inspired you to move here?

So I was working in Washington state and Seattle Microsoft where I was a senior designer searching for a number of years and always wanted to visit India and I met Amma back in 1999 in London. And yes, of course, the first time I came to India I wanted to visit Amritapuri and when I was in Amritapuri I ran into people who got connected to Ammachi Labs as an usual discussion I have known about the work that Ammachi Lab does and been following it pretty much ever since I first met Amma back in 1999 in London and she was first interacting with demonstrating CD with and when she said when she asked considering that working in ammachi labs it has been dream it was never possible and we talked little more and asked Amma that we got thumbs up to go ahead and now that was 12 months ago and now here I am in my second semester and still in UK

In your previous talk you have been said

that technology and spirituality should go together but people find it very difficult to accept both so, how do you think the change is possible

There is a habit many of us have which is think about technology and spirituality there are different parts of our head its largely to have it rather than something apparently neither technology or spirituality both require asking questions both required patience both required concentration to be honest both require emotional intelligence and in fact we friend request little bit and say even putting's sides on spirituality can we have perfect use of technology in this world in this times without emotional intelligence and many technologies scientist you know if we ask ourselves quietly frankly even we nice people in day to day lives but do we manage to find emotional intelligence in our work this what is just what IQ and some technical acumen so once you crossed that bridge and accept that that emotional intelligence are emotional applying technology using wisely in the then it is very easy to see that the spirit in which what

we do are deeper intentions motivations the way we are monitoring and organizing hold are holding our thoughts and often to initiative and spiritual will find spirituality and right middle of that I make a difference between religion and spirituality just in quite a simple sentence of when people say spirituality maybe they very much think about cultural specific forms whether its Christmas trees or religious precession that's particular aspect of spirituality but when we say spirituality technology together we talking about deeper aspects of both not necessarily the culture

You focus a lot of empowering women by teaching them technology and things like that so where did you find the motivation to this

I mean really thanks to amma and workamma-chi labs that gives me opportunity to work that came in this field and wish to work told me about long time and before coming to ammachi labs my work and my carer haven't been specifically about women but something about I can really tribute to I am just junior tribute to larger cause which has been a very long time and is up held by teams like ammachi labs and you know many other teams and you know it's the great part to enjoy it

There is one another point that be interesting maybe worth mentioning

There was is a lab named geek harris and one its main point is people who are in technology who want to do some social good to under-

stand a technology isn't amplify somewhere its business social situation you bring technology to the business I social situation if you add technology it would get more efficient this processes for the social processes which broken if you add technology so when we are working or with population and may other social process get broken if you add technology to that it will get more worse if it's not greater it was a point when amma she was addressing united nations this july about how we bring science social work and spirituality we have to use a lot of common sense so for all the technologies go ahead bring your emotional intelligence social awareness and the rest don't add or use for the fire

Photo: Nilah Nair

Ashwin Balasubramaniam

Completed Iron Man triathlete in 2015

B.E Chemical Engg, Bits Pilani (2000 to 2004)

PGDBM, IIM Ahmedabad (2005 to 2007)

Welcome to our campus, sir. Is it your first visit here? How do you like it so far?

No, I've been here before, to attend a few events.

I know a couple of your alumni well. (smiling)

You've competed in the Iron man triathlete, which we understand is rigorous. What motivated you to see it through, till the finish?

It's more like a challenge. I started running to actually lose weight. My brother, Avinash and I wanted to sign up, set a personal goal and achieve it. We made progress step by step. At the time of signing up, it seemed like a faraway goal. But I feel it's definitely an achievable goal. Of course, one would have to set apart some time and focus on it, like any other goal. On the whole, it seemed a good goal, a benchmark that I'd like to see myself complete.

Have you planned any such events for the nearby future?

I take part regularly in marathons and half marathons conducted in India, but I haven't regis-

tered for any future Iron Man event event, as of now. The copyrights and Title for the Iron Man Triathlathon is actually reserved by the World Triathlathon Corporation. So, only they can organize the event. Similar events are regularly conducted in Mysore, in Coonoor annually, that I participate in and in Chennai, by the Chennai Trekking Club (CTC) for the same distances. But these events are not as well organised as in the US. Support of the critical masses is not given to such events yet, which is maybe why the WTC hasn't held one in India.

What would be the biggest pointer you'd like to share regarding fitness?

There's this quote in Latin: 'mens sana in-corpore sano' Only in a healthy body, we can have a healthy soul. Fitness is an important quotient. Many people often wear it as a symbol of pride when they say 'You know? I've been so busy I slept only for 3 hours, 4 hours and all.' I feel that's harmful in the long run. It's also very important to

get good rest, after a long day. People say they can't spare time for anything, but I strongly recommend otherwise. Everyone should spare some time, for themselves, reserve some time to unwind. The world is becoming more convenience oriented. We have so many facilities aimed at reducing manual work. It's a rewarding challenge, to carve out some time for your personal space. Try to have more vegetables, less junk, healthier meals. Keeping a food log for just one week can show how much junk we're imposing on our bodies.

It's really cool that you're the General Manager of the Brookefields Estates. Many of our students frequent it in the weekends. Are you planning to open some more malls? If yes, where? In Coimbatore, or nearby tier 2 cities?

We've few plans that are on hold. As of now, we

feel one mall in Coimbatore is enough. (smiling)

Mr. Prashant Nair: Really a lifesaver, the Brookefields mall. We find many of our students and faculty frequent the place during the weekends. When did the idea of the mall germinate, in Coimbatore?

My father, Mr. Balasubramaniam and his partners(including my father) were instrumental in opening the Spencer in Chennai, so we had the experience. When my father was in Jakarta, in the 80s, there were large shopping malls, and we felt India wasn't too different from the environment there. So we felt malls would definitely be well received.

Where fitness and training is involved, one's safety is paramount. What is your take on safety and standards when you train for an event?

Photo credit: Vikram Seshadri

Amritadhwani 2016

Mr. Ashwin Balasubramaniam giving away a prize at the 21st Sports Day of Amrita School of Engg.

One must pay attention to one's body. If one is feeling very uncomfortable, or injured during exercise, the best thing to do would be to get timely medical help. We must also learn how to perform the exercise correctly, or the strain on our body will accumulate. While cycling on the roads, use lights, wear reflective clothing, use kneepads, and helmets. While running, jogging, use pavements, preferably on the wrong side of the road, so you can keep an eye on oncoming traffic. Take some time to let the body heal after an injury, no point in rushing the body to recover.

What would be your ideal Sunday?

In the mornings, after exercise, I'd take my daughter to tennis class. I'll do some running while she attends her class. There's no fixed schedule, I'll spend the day with my family. In the evening,

there's the Coimbatore Quiz Circle meetings that I frequently attend.

During your Iron Man triathlon training, did you ever feel like quitting it, when it became tough?

Yeah, many times actually! It was tough when other people withdrew, fainted. It wasn't actually discouraging. We just felt a little sorry for them. With good training, the mind can be trained to shut out the pain and go on with the training. You've to train the body, to eat more calories needed to get the energy needed to burn while exercising. It's like walking on the knife, where if you push your heart too much, everything starts to fall apart. In some training videos, I've seen people collapsing. As long as we're maintaining the balance, one can pull it off.

माँ

भूखी खुद सोयी मगर, भूखा न
रहने दिया,
रात रात रोया, खुद जगी शिशु
सुला दिया ।
दर्दे दास्ताँ दामन चमकता, ममता
मर्म महतारी का,
सोयी सदा बिस्तर गीले, सूखे
शिशु सुला दिया ॥
अंग अंगुली पकड़ी शिशु, चलना
उसे सिखला दिया,
गिर गिरके गिरता जाता, खंभ
खड़ा ज्यूँ खड़ा किया ।
मूलमंत्र जीवन जीने का अनमोल
आदर्श विरासत में,
महा उपकार माँ का शिशु पर
संयम शिष्टता संस्कार दिया ॥
नव निर्माण तन बदन शिशु का,
भूगोल है माँ,
मूरत मुहिम रूप रचा, सृजन की
है श्रृष्टि माँ ।
कोरी किताब के पन्नों में, ज़िंदगी
जंग जेहाद लिखी ।
जग जाहिर जीव का जीवन,
ज़िंदगी का इतिहास है माँ ॥

दर्शन किये ना दीनानाथ के, पर
माँ से बढ़कर क्या होगा,
मनमंदिर में मूरत माँ की, दूजा
मंदिर क्या होगा ।
माँ की ममता और
समता, वात्सल्य वास बसा दिल
में,
माँ के चरण कमलों से बढ़कर,
और तीरथ क्या होगा ॥
जब जब मुस्कुरायी ममता,
मुकद्दर भी मुस्करा दिया,
दर्द की दवा दुआ बनकर, माँ ने
आशीर्वाद दिया ।

ममता तराजू तोली ना जाती,
जिसने तोली वो टूट गया,
माँ ममता समर सागर, मैंने गोता
लगा लिया ॥

Priyesh Rajpurohit
Fourth year, Mechanical

Photo credit: Cokul Rajeevan

आँखे बंद कर कहीं खो जाऊँ

दुनिया की नजरों से छुप जाऊँ
आँखें बंद कर कहीं खो जाऊँ
इस शेर शराबे से कहीं दूर
सन्नाटे की कंबल ओढ़ लूँ
बस कुछ पल के लिए
समय की नदी के पार
जंगलों में बढ़ाऊँ अपने कदम

काश होता ऐसा
कुछ भी, कोई भी
जो कर रहा हो इंतजार या
जिसकी मुझे हो चाह
समुद्र के पार , इस नदी के आगे
कि मैं इस में तैर जाऊँ
पर जब नहीं है कोई धागे
कोई चाह जाने की यहाँ से आगे
मन करे यहीं रुक जाऊँ

पेड़ों के छाव तले
खुले आसमान के नीचे
धरती की कोख में
सो जाऊँ चलती हवा के सहलाने
पर
और जागूँ जैसे नया सवेरा

Tuhina Mandal
Second year, ECE

Photo credit: Cokul Rajeevan

मन जैसे नयी जान
फिर खोजने की इच्छा से छटपट
कि नदी तो क्या , मैं सात
समंदर तैर जाऊँ ।

बस कुछ पल के लिए मन करे
दुनिया की नजरों से छिप जाऊँ
आँखे बंद कर कहीं खो जाऊँ ।

भारतीय नारी, वरदान या बोझ?

एक अंधेरे कोने से उठती दर्द भरी सिसकियाँ , वो भयानक आहटें, चीखें । क्या ये हैं भारत का चेहरा ? प्रत्येक दिन अखबार में कोई न कोई ऐसी घटना का उल्लेख होता है जो हमारी रुह को काँपने पर मजबूर कर देता है । इतिहास गवाह है कि महिलाओं का योगदान हमारे देश में अतुलनिय रहा है । फिर आज के इस दौर में ऐसा क्या हो गया कि महिलाओं के साथ इस तरह का अमानवीय व्यवहार किया जा रहा है ।

उपनिषदों और ग्रंथों में कहा गया है कि जहाँ महिलाओं का सम्मान नहीं होता वहाँ पर खुशियों का वास नहीं होता । भारत को एक उन्नत और प्रगतिशील देश बनाने के लिए सर्वप्रथम हमें महिलाओं को उनका अधिकार और सम्मान देना होगा ।

लड़कियों के साथ भेद भाव उनके जन्म से पहले ही शुरू कर दिया जाता है । उन्हें माँ के गर्भ में ही मार दिया जाता है- ये सरासर

गलत है । एक यही वजह है, जिस कारण भारत में लड़कों के मुकाबले लड़कियों का अनुपात दिन-पर-दिन घटता जा रहा है । आज के इस आधुनिक युग में भी लड़कियों को बोझ समझा जाता है । उन्हें शिक्षा ग्रहण करने से वंचित रखा जाता है । कहने को तो बोला जाता है कि लड़के और लड़कियाँ एक समान है, परंतु आज भी हमारा समाज पुरुष-प्रधान समाज है ।

दहेजप्रथा , बलात्कार , बाल विवाह , मानव तस्करी, इत्यादि हमारी सभ्यता का हिस्सा बन चुके है । ये हमारे देश की उन्नति को नकारात्मक दिशा की ओर ले जा रहे हैं । भारत में विवाह के बंधन को पवित्र माना गया है । कहते हैं जब किसी लड़की का विवाह होता है तो उसकी पूरी ज़िंदगी ही बदल जाती है । यह भी कहा जाता है की दुल्हन ही दहेज है । फिर भी लड़कियों और महिलाओं को प्रताड़ित किया जाता है , उन्हें मारा जाता है, उनके साथ

Akshita Paliwal
First year, CSE

अमानवीय व्यवहार किया जाता है । आखिर यह सब क्यों किया जाता है?

मानव तस्करीभी उन्हीं बीमारियों में से एक है जिसने हमारे समाज को जकड़ रखा है। आसानी से पैसा कमाने और काम न करने के लिएकुछ लोग महिलाओं एवं छोटी-छोटी बच्चियों को बेचने का व्यापार चलाते हैं । न जाने वे लोग ऐसे कर्म कैसे कर लेते हैं? क्या उनका ज़मीर उन्हें यह असभ्य कृत्य करने की गवाही दे देता है? वे तो एक पल के लिए भी नहीं सकुचाते । आज दुनिया और महिलाएँ चाँद पर पहुँच चुके

है और हम अभी भी इन असभ्य समाया है, वो किसी को बनाने (कृत्यों के फंदों में जकड़े हुए है जन्म देने), विकसित या पोषित । हमें इन स्थिथियों से बाहर करने और परिवर्तित करने की निकलना होगा । हमें महिलाओं क्षमता रखती है ।

की सुरक्षा के लिए एक कदम आगे बढ़ाना होगा । सभी लड़कों और पुरुषों को महिलाओं का सम्मान करना सीखना होगा । तभी हम आगे बढ़ पाएंगे ।

जैसा कि कहा गया है :

नारी के भीतर जीवन चक्र

Photo credit: Gokul Rajeevan

GOKUL-RAJEEVAN
PHOTOGRAPHY

अपने अपने हिस्से का आसमान

वो नीला आसमान ,कुछ तेरा ,
कुछ मेरा
बाँट लिया आपस में हमने अपने
हिस्से का आसमान
काईं रंग के ख्वाब यहाँ ,जीने के
हजारों मकाम,
तेरी जेब में दुनिया को खरीदने
का सारा सामान
मैंने भी जोड़े चंद सिक्के ,अपनाने
कुछ ऐश-ओ-आराम ,
पर वो शक्स रहता जो खुले
आसमान के तले
ना जुटापाया कुछ सामान,ना
पहचाने दुनिया उसे ,
ना अपनाये अपनों में कहाँ,
छीन गयी जिसकी एक बीघा
ज़मीन
ढोये वो बोझ़ा, गैरों का यहाँ
वो राहपर भूका बैठा ,तू चटकारे
लगाये यहाँ
क्या खूब जिया तू इनसान, कैसा
यह फ़ासला इनसान ,
तू इनसान से जुदा यहाँ।
उस अनपढ़ , के हाथों

ना दी किसी ने एक,कलम और
किताब
छीन लिया बचपन,थमा दी लाठी
दूर कर, भेद कर, अलग कर
इनसान को ,इनसान सेय हाँ
बस बाँट लिया आपस में हमने
अपने-अपने हिस्से का आसमान।

Harshal Khanderia
Third year, CSE

Photo credit: Gokul Rajeevan

मेरा गीत, सबका संगीत

Sudhir Kumar Rai
Third year, CSE

Photo Credit: Abhishek Ahuja

गुनगुनाते गुनगुनाते मैं यूँ ही चला करता हूँ ,

आज यहाँ तो कल वहा खड़ा मिलता हूँ ।

संगीत की दुनिया ही कुछ अजब निराली है,
ज़िंदगी तो बस खुशियों और गमों की कहानी है ।

जब जब निराशा की परछाईयों ने साये डाले ,
तब तब मीठे स्वरों ने ही चेहरे पे मुस्कान लाये ।
आज अगर जुड़ा न होता संगीत का साथ मुझसे ,
तो कबका छोड़ चुका होता उम्मीदें जीने के सारे ।

कई गीतों का शुक्रगुजार है ये मेरा दिल ,

अगर न होते तो कैसे संभलता जो था चोटिल ।

संगीत के सुरों का मतलब जानना सबकी बात नहीं,
खुशनसीब हूँ मैं जो ज़िंदगी ने हार मानी नहीं ।

ऐ दुनियावालों ये दर्खास्त हैमेंरीआप सभी से ,
संगीत अपनाओ और सजाओ ज़िंदगी अपने ख्वाब जैसे ।

समय

चक्र की भाँति चलता है ये ,
कभी न ये रुकता ,
एक बार जो हाथ से जाये ,
कभी न लौट कर वापिस आये ,
जिसने थामा हाथ समय का ,
सर्वोपरि हो नाम उसका ,वही कहलाए महान ।
जिसने जाना मूल्य समय का ,वो आगे बढ़ पाया है ,
अलसाकर जो बैठ गया ,
वो जीवन भर पछताया है ।

Akshita Paliwal
First year, CSE

जज्बा

Priyesh Rajpurohit
Fourth year, Mechanical

जब नाव जल में छोड़ दी, तूफानों में ही मोड़ दी ।
दे दी चुनौती सिन्धु को, फिर पार क्या मझधार क्या ॥
सब छोड़ी सुख की कामना, प्रारंभ कर दी यात्रा ।
संघर्ष पथ पर बढ़ चले, फिर फूल क्या अंगार क्या ॥
मरना ही जहाँ वरदान है,प्रिय प्राण तुच्छ सामान है।
रण को किया प्रस्थान अगर फिर जीत क्या,हार क्या॥
उड़ना पंछी का काम है पवन पर विश्राम है।
आकाश ही निज धाम है,फिर पास क्या, दूर क्या॥
त्याग वैराग्य पथ निकल चला, दुनिया से मोह भंग हुआ।
दोस्ती दुश्मनी किसी से नहीं, फिर राजा क्या, रंक क्या॥
जज्बा मन में है अगर, कीमत उसी की होती है।
पुरुषार्थ से पुण्य मिलता, फिर देर क्या सवेर क्या॥

जाने हम कब बदल गए

खामोशी के पन्नों पर बचपन की
याद लिख दे ,

इन अनसुनी राहों पर आज कोई
फरियाद लिख दे।

वो कोमल सी निष्पाप हँसी, वो
खिलखिलाता सा मन ,
नाजाने इन यादों में , कैसे खो
गया बचपन।

पलट कर देख, वही महका समाँ
है ,
यादों की करवटों में झूमता जहाँ
है।

बचपन की डोर ने जाने कितने
रिश्ते है बांधे ,
प्यार से , मासूम गांठे है बाँधी।
आज़ाद था मन , आज़ाद थे हम
,

दुःख , पीड़ा , ईर्ष्या , द्वेष , कहाँ
जाने थे हम।

दोस्तों की बातें दिल की
नजदीकियाँ बन जाती थीं ,

आपसी तकरार जीवन की
नवनिधि बन जाती थी।

क्या थे वो दिन बस यूँ ही गुजर

गए ,

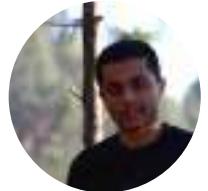
गुमनाम इन राहों में , जाने हम
कब बदल गए।

यादों का संचार है,

जिन पर हमें अभिमान है।

इन यादों को आज मेरा सलाम
है ,

जिन यादों में झूबता ये जहाँ है।

Subham Panda
EEE(3rd year)

Photo credit: Gokul Rajeevan

डर

Srishti Raj
Third year, CSE

रात के अंधरे मैं ऐसा डर लगता है,
ऐसा लगता है, जैसे कोई मुझे देख रहा है,
क्या यह सच है, या है कोई वहम,
धीरे-धीरे से वो मेरे करीब आ रहा है,
मैं जितनी भी दूर जाऊँ, जितनी भी तेज भागूँ,
वो मेरा पीछा नहीं छोड़ रहा है।
अब जहाँ जाऊँ, जिस किसी से भी मिलूँ,
ऐसा लगता है, कि वो मेरे पीछे ही खड़ा है,
खड़ा है, क्यों, खड़ी है भी तो मुमकिन है,
पर कोई औरत मेरा पीछा क्यों करेगी,
आखिर आदमी ही तो औरतों का पीछा करते हैं।

कोशिश

एक कश्ती चल पड़ी नदी मैं,
उसको भी अपने किनारे की
तलाश,
नयी उमंग नई चाहत, था साथ
उसके नया उल्लास।
राह नपती गई, राह बढ़ती गयी,
बढ़ती गयी उसकी प्यास,
मुरझा गयी थी, खो गयी थी,

उसकी हर आस।
कोई साथी न था, न थी कोई
मंज़िल उसके पास,
हर तरफ तनहाइयाँ थीं, थी
उसकी दुनिया उदास।
चलते-चलते अकेले थक गई थी, हर आह,
पर था ना कुछ उसके हाथ,
यूँ ही पानी देख रहा था, उसकी आँसू का नहीं था साथ।

M. Ankitha
Second year, EEE

चाँद जो आसमान पे था

फलक पर जो चाँद था ,
देख रहा था नज़रौं टिकाये ज़मीन पर
कभी बादलों के पीछे से, कभी तारों के बीच से
वो पूर्णिमा की रात थी ,
एक चाँद आसमान पर था
एक नीचे बगीचे में ठिनुर रहा था ।

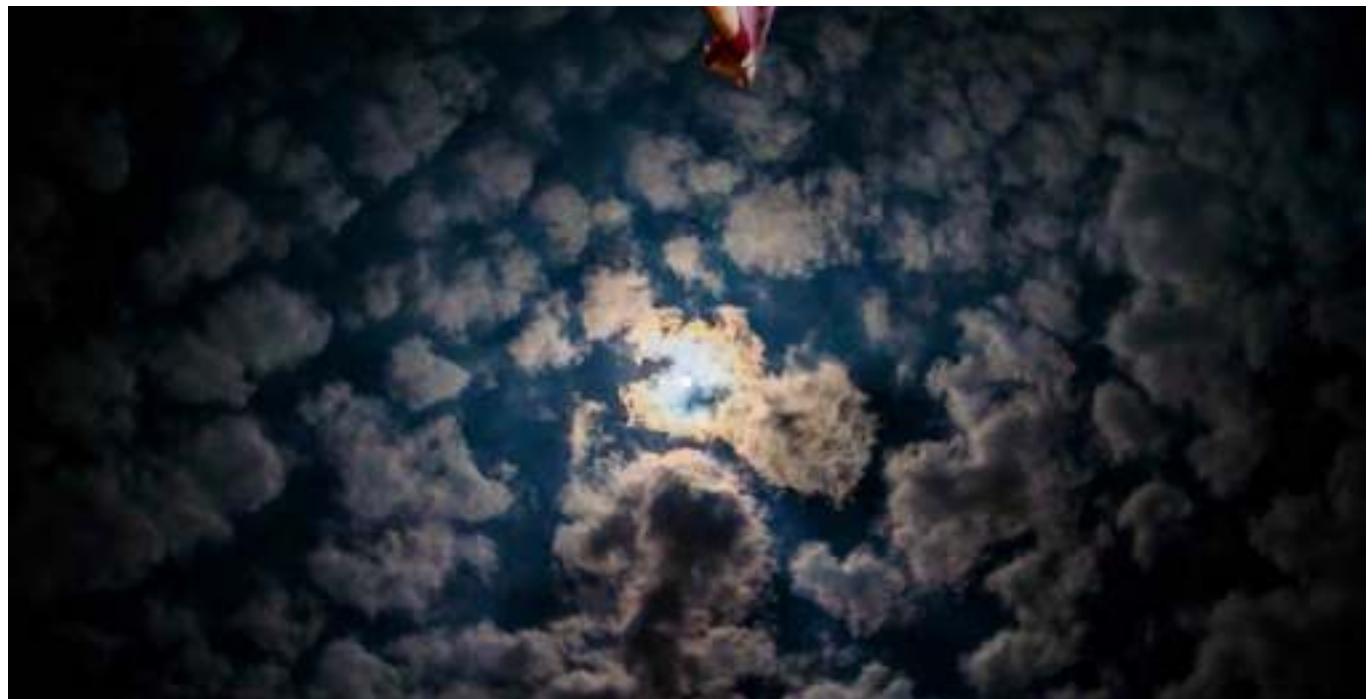
भूखा, प्यासा तिलमिलाता, बेज़ुबान सा
अनदेखा कर गया , एक काफिला कुछ ही कटमों
की दूरी पर
जग्मगाता , टिम्टिमाता
मानो धरती पर हो रहा हो कोई
तारों का मजुम
सुगंधित फूलों के बीच

Shashank Yadav
EEE (3rd year)

स्वादिष्ट पकवान अर्पण हो रहे थे जो
उस आसमान के चाँद के लिए-
एक चाँद था ज़मीन पर
बस निहारता हुआ।

Photo credit: Rishi Deep

வாழ்க்கையில் பதினெட்டு

வாழ்க்கை ஒரு அழகு அதிசயிப்போம்!
வாழ்க்கை ஒரு அன்பு அனுபவிப்போம்!
வாழ்க்கை ஒரு ஆத்மா உணர்ந்திடுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு ஆனந்தம் கொண்டாடிடுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு இரகசியம் வெளிப்படுத்துவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு இலக்கு எட்டிடுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு உறுதிமொழி நிறைவேற்றுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு சவால் சந்திப்போம்!
வாழ்க்கை ஒரு சாகசம் துணிந்து நிற்போம்!
வாழ்க்கை ஒரு சோகம் எதிர்கொள்ளுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு துன்பம் வென்று நிற்போம்!
வாழ்க்கை ஒரு பயணம் நிறைவு செய்வோம்!
வாழ்க்கை ஒரு பாடல் இசைத்திடுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு புதிர் விடுவிப்போம்!
வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம் போராடுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு வாய்ப்பு பயன்படுத்துவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு விளையாட்டு விளையாடிடுவோம்!
வாழ்க்கை ஒரு வெகுமதி ஏற்போம்!

C.Poongothai
Third year, Integrated
M.Sc, Physics

Photo Credit: Abhishek Ahuja

நட்பிற்கு ஒரு வாழ்த்து..

நட்பு அறிவியலின் முதிர்ச்சி அல்ல..
அன்பின் மூச்சு.
அதன் வாசம் பட்டால்,
வெப்பமின்மை குளிராகும்..
நட்பின்மை இறப்பாகும்..
நட்பு அன்பின் பழரசம்..
நம் வாழ்வின் நவரசம்..
நட்பிற்கு விதிகள் கிடையாது..
விதி வகுத்தல் நட்பிற்கே பிடிக்காது..
நண்பர்களே..கடவுளின் மறு உருவம்.
வரம் கேட்டு வருவதில்லை அந்நட்பு..
வரம் தருவதற்காகவே வருகிறது.
விளக்கமற்ற விதி தந்தால் விலங்குகள்கூட
மதிக்காது..
அதுபோல்தான் நட்பும்.
கண்டேன்.. வியந்தேன்.. இரசித்தேன்..
நட்பின் நாடகத்தை..

Adhithyan
Second year, Mechanical

Photo credit: Anurag Arulanantham

நொடிகள்

நொடிகள் பற்றி
தெரிய வேண்டுமா ?
கேட்டுப் பார் !

தற்கொலைக்கு முயன்று
மரணத்தின் பிடியில்
தப்பித்து வந்தவனைக்
கேட்டுப் பார் !

பர்ட்சையில் இரண்டு
நிமிடம்
தவற விட்டதால்
பட்டத்தை தவற
விட்டவனை
கேட்டுப் பார் !

பாகிஸ்தானை
எதிர்கொள்ளும்
இந்திய கிரிக்கெட்
வீரர்களை
கேட்டுப் பார் !

சென்னை வாழ் மக்களின்
வெள்ளப் பெருக்கு
நொடிகளை
கேட்டுப் பார் !

இரவு பகல் பாராமல்
நாம் நிம்மதியாய் உறங்க

தங்கள் உயிரை
பண்ணயம் வைத்து
பாதுகாப்புக் கொடுக்கும்
ராணுவ வீரர்களை
கேட்டுப் பார் !

அகதிகளாய் வாழும்
இலங்கைத் தமிழர்களின்
மாறிப் போன கதைகளை
கேட்டுப் பார் !

நொடிகளை புரிந்துக்
கொள்ளாமல்
நேரத்தை
வீண்டிக்கிறோம்
நேரத்தை புரிந்துக்
கொள்ளாமல்
காலத்தை
வீண்டிக்கிறோம்

காலத்தைப் புரிந்துக்
கொள்ளாமல்
வாழக்கையை
வீண்டிக்கிறோம்
நொடிகளை நாம்
சாகடித்தால்
அது நம்மை
நோகடிக்கும்.

Balakumaran
Second year, Masscomm

நொடிகள், வலிகள்
வாய்ந்தது அல்ல
வலிமை வாய்ந்தது..!

உலகேம உன் கையில்

செருக்கு கொள்ளாமல்
சரியாக செயல்பட்டால்
செல்வம் உந்தன் கையில்..
பழியனர்வு கொள்ளாமல்
பண்போடு செயல்பட்டால்
பாசம் உந்தன் கையில்..
அன்பினை பின்பற்றி
அறத்தோடு செயல்பட்டால்
அறிவு உன் கையில்..
மன உறுதியோடு
உண்மையாக உழைத்தால்
உலகமே உன் கையில் மனிதா..

Rajasekar
First year, Civil

நிழல்லல் நிஜம்

Ayyappan
Physics Lab Incharge

நிலையற்ற
நீர்குமிழிகளைப் போல்
உன்னுள்ளே என் நினைவுகள்
நினைவுகள் நிஜமாகும் என
எண்ணி எண்ணியே
நித்திரையில் விழுந்து
நிஜ உலகில் நடமாடும்
ஓர் நிரந்தரமற்ற
நிழலாக என் நிஜம்..

தீவிரவாதம்

திக் திக் நொடிகள்
திகில் அனுபவங்கள்
ஊசியின் நுனியில்
ஒர் நடைப்பாதை.
மதப்போரை விரட்டு
மனிதநேயத்தைத் திரட்டு
எதற்கு இப்போராட்டம் ??
அன்பால் நில்
ஆயுதத்தைக் கொல்.
ஏன் ஜந்தறிவின் பகுத்தறிவு
ஆறறிவிடம் இல்லை ??
உடம்பில் உறுதி இருந்தும்
மனதில் ஏன் இந்த ஊனம் ??
யாரின் குற்றம்
உனது இம்முடிவு ??
கொதிக்கும் தாயின் உதிரத்தைக்
கண்டுமா அடங்கவில்லை உன் ஆணவம்??
இந்த அவலநிலை என்றுதான் முற்றுப்பெறும்??
என்னத்தை ஒழுங்காக்கு
தீவிரவாதத்தைப் பலியாக்கு
வெற்றியை உனதாக்கு
வாழ்வை ஒளியாக்கு
தேசத்தை பலமாக்கு..

B Nivedha
Third year, M Sc Integrated
Physics

Photo credit: Murali Krishna

பணம்

Gowri Shankar
First year, Civil

நிறமோ கருஞ்சிவப்பு
கரைவதே அதன் சிறப்பு.
எமனுக்கோ பாசக்கயிறு
பண ஆசையால் மனிதனுக்கு
விளைவதோ தூக்குக்கயிறு..

பணம் என்பதொரு சாபம்
அதில் நிறைந்திருப்பதோ கடுமையான கோபம்.
பிரபஞ்சம் சுருங்கும் காரணம்
பணமென்னும் தோரணம்..

கல்லறைக்குத் தேவை சில்லறையே..
உலகம் அழகான ஓவியம்
மக்களோ கடவுளின் காவியம்

பணமோ மனிதன் வளர்க்கின்ற தாவரம்
கைவிட்டுக் கைமாறும் பணமோ உருமாறுவதில்லை
மனிதா..ரன் உன் மனம்மட்டும் இப்படி மாறுகிறது??

சலவை

இருட்டிய பின்பும்
அரிக்கேன் விளக்கு
வெளிச்சத்தில்
இஸ்ததிரி பெட்டியில்
கரித்துண்டுகளை
அள்ளிக் குவித்துக்
கொண்டிருந்தாள் செல்வி.
அத்தனை கனமுள்ள
பெட்டியைத் தூக்கி
அவள் இஸ்ததிரி
செய்யும் அசாத்திய
நேர்த்தியை யாராவது
பார்க்க நேர்ந்தால்
ஆச்சரியப்படக்கூடும்.
48 வயதில் தன் இரு
பெண்களுக்கும், ஒரு
கைக்குழந்தைக்கும்
கஞ்சியுத்து
தள்ளுவன்றியை
கடையாக்கி
மணிக்கணக்கில் தொழில்
செய்தால் தான் உண்டு
என்ற கட்டாயம் தந்த
உடற்தெம்பு அது.
அரை டஜன்
துணிமுட்டைகள்
இஸ்ததிரிக்குக்
காத்திருக்க, அருகில் ஒரு
மகள் துணிகளை அடுக்கி
வைக்க, மற்றொரு
மகள் பிள்ளையை

பார்த்துக் கொள்ள,
ஏழ்மையை அறியாத
தன் பிஞ்சக்குழந்தையின்
மழுலை சிரிப்பு தந்த
உற்சாகத்தில் தன்
வேலையை துவங்கினாள்
செல்வி.
அப்போது தான்
கையிலிருந்த ஜீன்ஸ்
பேண்டின் பின்
பாக்கெட்டில் இருந்த
அந்த ஆயிரம் ரூபாய்
நோட்டு அவள் கண்ணில்
பட்டது.
“உங்க ஆத்தாளை பீடிக்கு
பணம் தரச் சொல்லு”
அரை போதையில் அவள்
கணவன் கத்தும் குரல்
கேட்டது.
அனிச்சைச் செயலாக
உடனே அந்த நோட்டை
தன் ரவிக்கைக்குள்
பத்திரப்படுத்தினாள்.
“புள்ளைங்களுக்குக்
கஞ்சி ஊத்த வக்கில்ல.
தெனமும் பீடிக்கும்
குடிக்கும் காசுக் கேக்க
மட்டும் வக்கணையா
வந்துரு”.
வருடக்கணக்கான
ஆதங்கம் அந்த

Harish Shankar
Alumnus

வாடிக்கையாகிப் போன
பதிலில் மறைந்துப்
போய்விட்டது.
“கேவ இல்லாம
பேசிட்ருக்க சொல்லாத.
உன் ஆத்தாளை காசுக்
குடுத்துட்டு வேலைய
பாக்கச் சொல்லு”
என்று தன் மகளிடம்
கையோங்க முற்பட்டான்
முத்தையா.
“நீ எக்கேடோ கெட்டுப்
போ; புள்ளைங்க
மேல கைய வெச்சே,
நடக்கறதே வேற்”
கல்லாப் பெட்டியிலிருந்து
ஒரு இருபது ரூபாய்
தாளைத் தூக்கி தரையில்
வீசினாள் செல்வி.
“குடிச்சுட்டுக் குடிசைக்கு
வந்துராத. எங்கெயோ

ரோட்டுலயே விழுந்துக்
கெட”

அந்த அரைகுறை
வெளிச்சத்திலும் பாதி
போதையிலும் கூட,
காசை மிகக் கவனமாய்
பொறுக்கிச் சென்றான்
முத்தையா.
‘இந்த ஆயிரம் ரூவா
நோட்டு அந்த கெளதம்
பையனோட பேண்டல்
கெடச்சது. 17 வயச்
பையனுக்கு எப்புடி
அம்புட்டு பணம்? அது

எதுக்கு நமக்கு? பாவம்
கைச் செலவுக்கு
வெச்சுருக்கும்.
கவனமில்லாம
பேண்டலயே வுட்டுருச்சு..
அந்த புள்ளை கிட்டயே
குடுத்துருவோம்.
உழைக்காதக் காசு
ஒட்டாது’ என்று எண்ண
ஒட்டத்தோடே இஸ்த்திரி
போட்டாள் செல்வி.
டபடிக டபடிக என்று
தூரத்தில் புல்லட்
வண்டிச்சத்தம்

கேட்டு குழந்தை
அழத்தொடங்கியது.
‘ஆயிரம் ரூவா
இருந்தா 10 நாளைக்கு
புள்ளைங்கள்
தொந்தரவு பண்ணாம
பள்ளிக்கூடத்துக்கு
அனுப்பலாம். சண்முகம்
அண்ணாச்சி கிட்ட
கடனை அடைச்சுருலாம்.
நாம ஒன்னும்
திருடலியே? கடவுள்
லாட்டரிப் பரிசு
குடுத்துருக்காருனு

நெனச்சுக்கலாம்
 செல்வியின்
 மனச்சஞ்சலங்கள் அவள்
 இஸ்ததிரி போடுவதில்
 தெரிந்தது.
 துணியின் சுருக்கங்கள்
 சீராகவில்லை. அவள்
 மனதின் சுருக்கங்களைப்
 போலவே.
 புல்லட்டில்
 வந்திறங்கினான் கெளதம்.
 “அயர்னுக்கு க்லோத்ஸ்
 குடுத்திருந்தேனே. ரெடி
 ஆகிருச்சா?” சிகரெட்
 நெடி அவன் வாயை
 திறந்ததும் இடத்தை
 அடைத்தது
 “2 நிமிஷம் தம்பி.
 உங்க துணியைத் தான்
 அடுக்கிகிட்டு இருக்கேன்”
 “ச்சஸ்.. ரெடியா
 வெச்சுருக்க
 வேணாமா? காசு
 மட்டும் நேரத்துக்கு....”
 செல்போன் மணி
 அவன் அதட்டலை
 இடைமறித்தது.
 எத்தனை துணிகளுக்கு
 இஸ்ததிரி போட்டால்
 அந்த செல்போனை
 அவள் வாங்க முடியும்
 என்று மனக்கணக்கு
 போட்டாள். ஆயிரம்

துணிகள்? மூவாயிரம்?
 “ஹலோ! சொல்லு
 மச்சி.. ஆன் மை வே
 டா.. பெசண்ட் நகர்
 பக்கத்துல ஏதோ ஒரு
 க்ளப் டா.. ரூட் கூகுள்ள
 பாத்துக்கலாம்... ஓ
 அதுவா? ஐஸ்ட் 1000
 பக்ஸ் டா.. அய் கேன் பே
 ஃபார் யூ.. அப்புறம்... உன்
 ஃப்ரெண்ட் ரம்யாவையும்
 வர சொல்லு டா...
 கேர்ஸ்சுக்கு ஃப்ரீ என்ட்ரி
 அந்த கிளப்புல.. அத
 சொல்லிக் கூப்புடு..
 கண்டிப்பா வருவா மச்சி”
 கேட்டும் கேட்காதது
 போல், செல்வி
 சைகையினாலே
 அடுக்கி வைத்துக்
 கொண்டிருந்த அவள்
 மகளை தள்ளுவண்டிக்கு
 அந்தாண்டை போய்
 அமரச் சொன்னாள்.
 “மச்சி டோண்ட் பேனிக்.
 எனக்கும் முதல்
 தடவை தான். டிஸ்கோ
 இருக்கும்.. வீ வில்
 ஹாவ் :ப்யூ ஷாட்ஸ்..
 தட்ஸ் ஆல்.. தயாராகு
 போ.. ஸீ யூ..” கெளதம்
 முடித்தான்.
 “இந்தாங்க தம்பி உங்க

துணிமணி.. 45 ரூபா
 ஆச்சு” .
 காசு கொடுத்தான்.
 செல்வி கல்லாவில்
 காசை போடும்
 போது உள்ளே எட்டிப்
 பார்த்தான்.
 “ஒரு விழயம்
 கேக்கணும்”
 “என்ன விழயம்
 தம்பி?” அவள் குரலில்
 படபடப்பு இல்லை.
 இதயம் படுவேகமாய்
 துடித்தாலும் வெளியே
 கேட்டுக் காட்டிக்
 கொடுப்பதில்லை.
 “பேண்ட் பாக்கெட்டுல
 ஏதாச்சும் இருந்ததா?”
 “நான் பாக்கெட்டலாம்
 பிரிக்கற்கு இல்ல தம்பி..
 ஏன் ஏதாச்சும் முக்கியமா
 வெச்சுருந்தீங்களா?”
 “நத்திங்க மச். காசு
 வெச்சிருந்தா மாதிரி
 ஞாபகம். மை பேட். நான்
 கெளம்பறேன்”
 வண்டியில் ஏறி
 உட்கார்ந்தான்.
 “தம்பி ஒரு நிமிஷம்”
 “என்ன?”
 “உங்க செல்போன் என்ன
 விலைங்க?”
 “உங்களால் வாங்க

முடியாத விலை”
 “பத்தாயிரம்
 இருக்குமுங்களா?”
 “ஹா ஹா ஹா.. டப்பா
 போன் வேண்ணா அந்த
 விலைக்கு கிடைக்கும்.
 இது ஆப்பிள் போன்.
 ஜம்பதாயிரம் ரூவா”
 அவள் மனக்கணக்கு
 முற்றிட்டது. பத்தாயிரம்
 துணிகளுக்கு இஸ்ததிரி
 போட்டால் தான்
 அவனின் செல்போனின்
 விலை வரும்.
 “அம்மாடியோவ் !
 சும்மா ஆர்வத்துல
 கேட்டேனுங்க. நீங்க
 கெளம்புங்க”
 டபடிக டபடிக
 சத்தத்துடன் அவன்
 கிளம்ப, குழந்தை
 மீண்டும் அழு
 ஆரம்பித்தது.
 “ஜோ ஜோ ஜோ! அழாத
 மா.. இன்னைக்கு அம்மா
 எல்லாருக்கும் நல்ல
 சோறு பண்ணிப் போடப்
 போறேன்.. ஜோ ஜோ
 ஜோ!”
 ரவிக்கையில் காச
 இருக்கிறதா என்று உறுதி
 செய்து கொண்டாள்.
 “பிரியாணி பண்ணித்

தர்றியாமா?” மகள்
 கேட்டாள்.
 “கண்டிப்பா டா கண்ணு!!”
 என்றதும் அம்மாவை
 இரு மகள்களும் கட்டிக்
 கொண்டனர்.
 அவள் குற்ற உணர்ச்சி
 தற்காலிகமாக முற்றிலும்
 மறைந்து போனது.
 தூரத்தில்
 முழுபோதையில்
 நடுரோட்டில் விழுந்து
 கிடந்தான் முத்தையா.
 “ஸச் இரிட்டேடிங்க
 ஃபில்தி ட்ரங்கார்ட்ஸ்”
 என்று முனகிக்
 கொண்டே கிளப்பை
 நோக்கிச் சென்றான்
 கெளதும்.

தியாகம்

Karthikeyan
First year, EIE

மலர் வண்டை அழைத்தது
தனக்கு வலித்திடவும்
அதற்கு பசி தீர்ந்திடவே...
இறைவன் பக்தனை அழைத்தார்
தன் படைப்பு நலமாக
தரணி அது நலம்பெறவே..
மெழுகு அனலை தேடியது
தான் உருகி
எங்கும் தளிரொளிதனை தந்திடவே...
மூங்கில் வளைந்து நின்றது
புல்லாங்குழலாய் பிறந்து
இசையை தழைக்கச் செய்திடவே..
அன்னை என்னை வளர்த்தாள்
தன் உதிரம் பாலாகி
என் வயிறு நிறைந்திடவே..
தியாகம் அது வெறும் சொல்லல்ல
தன்னலம் கருதாதத் தாய்..

Photo credit: Abhishek Ahuja

மனிதநேயம் எங்கே??

சுட்டெரிக்கும் வெயிலில்
கருகும் இலையைப் போல்..
கொடுஞ்செயலால் கருகியது
நம் மக்களின் உள்ளம்..
சிறு பூச்சியை சிக்க வைக்கும்
சிலந்தி வலைப்போல்,
நம் சமுதாயமும் சிக்கியது
இணையவலையில்..
பொய்யாக தோன்றி
தொலைந்துப் போகும் கானல் நீர்ப்போல்
தொலைந்துப் போனது..
மனிதனின் மனிதநேயமும்..

Rohan
First year, Mechanical

B Aswathi
Fourth year, CSE

அம்மா..!!

உன் கனவுகளை மறந்தாய்..!
என் எதிர்காலத்தையே..
உன் கனவாக்கினாய்..!
குரலிலே..மயக்கினாய்..!!
எனக்கோ..
முகத்தைக் காணும் ஆர்வம்..!!
முயன்றேன்..!
நீயோ..கத்தி அழுதாய்..!!
மயக்கியக் குரலிலே..
மாற்றம்..
பதறினேன்..விழித்தேன்..!!
அருகில் நீ..!
அதே புன்னகையுடன்..!!
அம்மா..!!

கருகிய கனவுகள்

கும்பகோணத்துக்
குழந்தைகள் நாங்கள்
கூட்டமாய் ஏறிந்து
போனவர்கள் !!

கனவுகள் சுமந்து, கல்வி
கற்க எங்களுக்கு உதவிய
கனவான்கள்
கரிக்கட்டையாய்
பார்த்த போது கண்ணீர்
விட்டார்கள் !!!

நீங்கள் தானே
பணங்களை வாங்கிக்
கொண்டு
பினங்களை உற்பத்திச்
செய்தீர!!!

“தீண்டாமை ஒரு பாவச்
செயல்” என்று எழுதிய
அதே வகுப்பில்
எங்களை தீய்க்கு
இறையாக்கிவிட்டு
ஒடிவிட்டீர!!!

காட்டிலிருந்து விறகுச்
சுமந்து கஷ்டப்பட்டு
என்னை

காகிதப் பொதி
சுமக்க வைத்த என்
அன்னையே!!!
மகிழ்ச்சியோடு எனக்குச்
சங்கில் பாலூட்டிய நீ
இன்று கடைசியாகக்கூடப்
பாலூட்ட முடியாத
சாம்பலாகி விட்டேன்!!!

அன்று அன்னம் ஊட்டிய
நீ
இன்று அதே அன்னம்
பிண்டமானது பின்மான
எனக்கு!!!

கால்மேல் வைத்துத்
தூக்கித்தூக்கி
விளையாட்டு காட்டிய
அப்பாவிற்கு
கரிக்கட்டையாய் என்னை
கண்டவுடன் தூக்கி
வாரிப் போட்டது

மழலை மொழி கேட்டு
மகிழ்ந்த என் அக்கா
மனதில் இருக்கும்
என்னை மறக்க
முடியாமல் தவிக்கிறாள்!!!

Geethanjale L
First year, Integrated M Sc
Physics

சாம்பியனாக வேண்டும்
என்று என்னிய நான்
சாம்பலாய் போனேன்
இன்று!!!

தினமும் நான் கொஞ்சி
விளையாடிய என் தம்பி
இன்று அம்மாவிடம்
கெஞ்சி கேட்கிறான்
என்னை காட்டச்
சொல்லி!!!

சண்டைப் போட்டுக்
கண்ணீர் வடிக்க
வைக்கும் என் அண்ணன்
என் சட்டையை
அணைத்துக்கொண்டு
கண்ணீர் வடிக்கிறான்!!!

அன்று ஆழந்து
சிந்திக்காமல் பள்ளி
நடத்த அனுமதி அளித்த
அரசு
இன்று ஆழந்த இரங்கல்
தெரிவிக்கிறது எங்கள்
குடும்பத்திற்கு!!!

மழலைகளாகிய
எங்களுக்கு மண்ணில்
பாதுகாப்பில்லை
என்பதால்தான்,
விண்ணில்
நடசத்திரமாக்கி
விட்டாரோ கடவுள்ர்???

ஆத்திச்சூடி கற்றுத் தந்த
ஆசிரியர்களே!!!
ஆழந்த இரங்கல்
தெரிவித்த அரசே!!!
ஆண்டுகள் பல கடந்தும்
அழுது புலம்பும்
குடும்பமே!!!
ஆடிப் பாடிய பின்
ஷய்ந்து போனோம்
அன்று!!!
ஆன்மா மட்டும் இன்னும்
ஷயவில்லை இன்று!!!
அழுது புலம்பும்
குடும்பமே !!!
ஆடிப் பாடிய பின்
ஷய்ந்து போனோம்
அன்று !!!

ஆன்மா மட்டும்
இன்னும் ஷயவில்லை
இன்று !!!

Photo credit: Abhishek Ahuja

சக்கரம்

இயற்கை முறையில்
நம் பண்டிகைகளை
கொண்டாடுவோம்!
பட்டாசுகளை
தவிர்ப்போம்!!

நம் நாடு, நம் சூழல்,
நம் காற்று; பட்டாசு
வேண்டாம்!

ஆண்டில் 364 நாட்கள்
உன்னைப்பற்றியே
யோசிக்கிறாய். ஒர் நாள்
உன் அருகில் இருக்கும்
விலங்குகளைப்பற்றி
யோசி!

சமூக வலைத்தளங்கள்
முழுவதும் இது தான்
மிகவும் பரபரப்பாக
பேசப்பட்டன. எனக்கு
இதில் அவ்வளவு ஈர்ப்பு
இல்லை. கல்லூரி
ஆரம்பத்தில் இருந்தே
எனக்குப் பண்டிகைகள்
என்பதை விட அந்த
நாட்கள் விடுமுறை
நாட்கள் என்பது தான்

சந்தோசம் தரும்.
இதனால் நான் ஒரு
நாத்திகன் என்று நீங்கள்
என்ன வேண்டாம்.

Vijay Karthik
Fourth year, ECE

அது போல் தான் இந்த
நாளும் இருந்தது.
இம்முறை தீபாவளி
ஞாயிற்றுக்கிழமை
வந்ததும், வியாழன்
முதல் ஞாயிறு வரை
நான்கு நாட்கள்
'விடுமுறை' கிடைத்தன.
வியாழன் காலை
கணினியில் படம்
ார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.
சொல்லப்போனால்,
பண்டிகை விடுமுறை
என்றாலே நான்
அதைத்தான் செய்வேன்.
வெளியே பட்டாசு
வெடிக்கும் சத்தம்
கேட்டது. 'ஹெட்போனில்'
சத்தம் அதிகம்
வைத்தேன்.
'விஜய்'..

'அம்மா..என்னாச்சு'.
கைகள் தானாகவே
லேப்டாப்பை மூடின.

'என்னம்மா ..எதுக்கு
கூப்பிட்டங்க?'..

'இங்க வா.. நான்
உங்கிட்ட ஒண்ணை
கேட்கணும்'..

'எனக்கு தூக்கிவாரி
போட்டது. "ஆஹா"
மாட்டிகொண்டோமா..
இன்னிக்கு செத்தோம்.
காலைல கார்
துடைச்சுவைன்னு
சொன்ன போது
கேட்ருக்கணும்..'
மனதிற்குள்

புலம்பிக்கொண்டே
சென்றேன்.

‘இன்னிக்கு மத்தியானம்
என்ன பண்ண போற?
சாருக்கு ஏதோ மீட்டிங்
இருக்கா?’

என் தம்பி அருகிலிருந்து
சிரித்தான். நான் எதுவும்
பேசவில்லை. அம்மாவும்
மகனும் சேர்ந்தால்,
நான் ‘ஒட்டப்படுவது’
நிச்சயம். என்னால்
திருப்பி பேச வராது.
எழுத மட்டும்தான் வரும்.
அதுவும் சுமாராகத்தான்.

‘இல்லை.. எங்கேயாவது
போகணுமா? தீபாவளிக்கு
மறுபடியும் ஓப்பிங்
பண்றீங்களா?’ வாயைப்
பிளந்தேன்.

என் தம்பி என்
மோவாயை மூடினான்.
‘ரொம்ப ரியாக்சன்
விடாத. முழுசா கேளே.’

‘என்னவாம்?’

‘மத்தியானம் கோயிலுக்கு
போகணும். நீடும் வா.
அப்பா உன்ன எங்கள்

பத்திரமா கார்ல கூட்டுப்
போய் வர சொன்னாரு’..
‘நீ வர..’

‘எந்த கோவில்?’

பதில் வந்தது. ‘ஆனா
அது நூறு கிலோமீட்டர்
ஆச்சே!’

‘அதனால்..? நீதான்
எப்போவுமே கார்
ஒட்டணும், கார்
ஒட்டணும்னு
சொல்லுவியே.. இப்போ
எங்கள் கூட்டிட்டு போ’.

என்னிடம் இப்பிடி
சொல்லியாவது
கூப்பிடராங்களே என்று
சந்தோசப்பட்டேன். அரை
மணிநேரத்தில் கிளம்ப
ஆயத்தமானோம்.

தீபாவளிக்கென்றே
உரித்தான வானிலை
இருந்தது. காலையில்
மழை பெய்ததால்,
இலைகளிலும்
மலர்களிலும்
தண்ணீர் துளிகள்
சொட்டிக்கொண்டு
இருந்தன. வாகனத்தின்
கண்ணாடியில் தண்ணீர்

துளிகள் சொட்டுச்
சொட்டாக இறங்கி ஓர்
அபூர்வ இனிமையை
தந்தது. வழியில்
வயல்களும் மரங்களும்
பச்சைப்பசேல் என்று
‘கான்க்ரீட்’ காடுகள்
பார்த்து வளந்திருந்த என்
கண்களுக்கு சர்க்கரை
போல் இனித்தது.

நாங்கள் செல்ல
வேண்டிய கோவிலை
அடைந்தோம்.
ஆலயத்ரிசனம்
முடித்துக்கொண்டு
திரும்பும்போது தான்
அம்மா சொன்னார்,
“என் டா, இந்த ஊரு
பட்டாசுக்கு ரொம்ப
‘பேமஸ்ல்..”

“ஆமாம்மா.. ரொம்ப...
நானும் இவனும்
பட்டாசு வெடித்து பல
நாள் ஆகிவிட்டதுப்
போல் உள்ளது. நேரம்
எப்பிடித்தான் இவ்வளவு
சீக்கிரம் ஓடுதோ. நேரம்
ஒரு சக்கரம் போலம்மா
.. போனதெல்லாம்...”

‘சரி சரி, வா, போதும்.
ரொம்ப பீல் பண்ணாத’,

“அம்மா.. சாப்பிடலாமா?”
என்றான் என் தம்பி.
‘சரி வா..’ அருகிலிருந்த
ஹோட்டலைக்
கண்டுபிடித்து, சாப்பிட
‘ஆர்டர்’ செய்தோம்.

என் கண்கள் உடனே
அருகே இருந்த
மேஜைக்குச் சென்றது.
ஒர் குடும்பம்
வந்து சாப்பிட்டு
கொண்டிருந்தனர். என்
கண்களோ, அவர்களுள்
அமர்ந்திருந்த ஒரு
அழகிய பெண்ணின்

முகத்தில் சென்று
அடைக்கலம் புகுந்தது.
என் தம்பி தொண்டையை
கனைத்தான். இதற்குள்
அவள் என்னை
கவனிக்க நான்
திரும்பிக்கொண்டேன்.
என் தம்பியின் முகத்தில்
கிண்டல் வழிந்தது.
‘ஜயயோ.. இப்படி
மாட்டிகொண்டோமே’
என்ற வடிவேலு வசனம்
தான் என் மனதில்
ஒடியது. ‘இத வெச்சு ஒரு
வாரம் ஒட்டுவாங்களே.
இப்படி மாட்டிகிட்டோமே.

கார்ல போகும்போது கூட
விட மாட்டாங்களே..’
அதற்குள் சொல்லியிருந்த
சிற்றுண்டி வர, அப்பாடா
‘காப்பற்றினாயே
இறைவா என்று தரிசித்து
வந்த இறைவனுக்கு
நன்றி சொன்னேன்.
அருகிலிருந்த
அப்பெண்ணின்
மேஜையில் இருந்து
யாரோ சின்னப்பையன்
ஆவலுடன் பேசும்
சத்தம் கேட்டது. கூர்ந்து
கவனித்த போது பட்டாக
வெடிப்பதில் மிகவும்

Photo credit: Nilah Nair

சந்தோசமாக இருந்தான்
என்று தெரிந்தது.
இப்போது ஒரு பெரிய
மனிதரின் குரல் கேட்டது.

“நாம் இத்தனை நாள்
இந்த பட்டாசு எல்லாம்
வெடிக்காம் எவ்வளவு
தப்பு பண்ணிட்டோம்
தெரியுமா? நாம்
வாங்கினா, இந்த
பட்டாசால் ஒரு
குடும்பம் ஒரு வாரம்
சோறு சாப்பிடும். யாரோ
சொன்னாங்க அப்பிடின்னு
நம்ம கலாச்சாரத்தை
விட்டுவிட்டோம்”..

“ஆனா..அப்பா இந்த
சுற்றுசூழல் பிரச்சினை
எல்லாம்?” அந்த
பெண்ணின் குரல்.

“நான் ஒண்ணு
கேட்கிறேன். எவ்வளவு
வண்டி ரோட்ல ஒடுது,
அது மாசுபடுதல்
இல்லையா? எத்தனை
கம்பெனி அவன்
சாயக்கழிவு தண்ணிய
நதியில கலக்கறான்,
அதுவும் மாசுபடுதல்
தானே.. அப்போ

வருஷத்துல ஒரு
நாள், அதிலும் வெறும்
நாலு மணி நேரம் நாம்
வெடிக்கிற பட்டாசு
மட்டும் ‘சுற்றுச்சூழலை’
மாசுப்படுத்தி விடுமா?..”

நம்மை ஏதோ ஒரு
நிகழ்வானது மிகவும்
பாதித்து விட்டால்,
நம் மனது நம்
யோசனைகள் எல்லாம்
அந்த நிகழ்வினால்
ஆட்கொள்ளப்படும். இது
அதிகமாக இருக்கும்
நபர்களுக்கு ‘ஒப்செசிவ்
கம்பல்சிவ் டிஸார்டர்’
என்ற மனநோய் உள்ளது
என்பர். அதே மனநிலை
இப்போது என்னை
ஆட்கொண்டுவிட்டது.
ஏதேதோ என்னங்கள்,
மிகப்பழைய ஞாபகங்கள்
சூராவளியினால்
தள்ளப்படும் மேகங்களை
போல் வந்து
மறைந்தன. நானும்
என் தம்பியும் பட்டாசு
வெடித்து மகிழ்ந்ததும்,
துப்பாக்கிப்பட்டாசு
வைத்து திருடன்-
போலீஸ் விளையாட்டு
விளையாடியது போன்ற

நினைவுகள் வந்து
சென்றன. இதெல்லாம்
எனக்கு நானே எதையோ
குத்திக்காண்பிப்பது போல்
இருந்தது.

சட்டென்று தோணியது.
நான் இழந்தது என்
மகிழ்ச்சியை!!

எனக்கு தூக்கி வாரி
போட்டது. அவர்
சொல்லும் ஒவ்வொரு
வார்த்தையும்
உண்மையென்று
தெரிந்ததும்.. சிறிது நேரம்
மௌனமானேன்.

மனதில் ஒர் உபாயம்
தோன்றியது.
'அம்மா..அடுத்து, நாம்
ஊருக்குள் போயிட்டு
போலாம்..'
'என்டா..? எதுக்கு
ஊருக்குள் பட்டாசு வாங்கனும்!'
காலத்தின் சக்கரம்
சழன்றுவிட்டது.

மறந்த மனிதநேயம்

அன்பை மறந்தோம் !
மொழியை வெறுத்தோம் !
வீட்டைப் பிரிந்தோம் !
பணத்திற்காகப் பயணித்தோம் !

B Aswathi
Fourth year, CSE

தாங்குமோ தாயின் உள்ளம் !
வடித்தக் கண்ணிரில்
முழ்கியது சென்னை !!

வெள்ளத்தில் அழிந்தன !
சாதி ! மதம் !
இனம் ! மொழி !

வெளிப்பட்டது ! மனிதநேயம்
உணர்ந்தோம் ! ஒற்றுமையே பலமென்று
கைக்கோர்த்து
தலை நிமிர்த்தினோம்
!நம் தலைநகரத்தை !!

Photo credit: Rishi Deep

அழகிய அலையே

கதிரவன் தலை சாயும் மாலை வேளையில் ,
என் கால் விரல் ஓரத்தில் சினுங்கிக் கொண்டு வந்து இடித்தாயே !
சிலு சிலுவென்று என்னை நனைத்தாயே !!
ஜில்லென்று என்னை கரைத்தயே !!
செல்லமாய் என் பாதம் தழுவி வெட்கி , சினுங்கி ,
வந்த வழியே ஓடி ஒளிந்தாயே, என் செல்ல அலையே !!
மீண்டும் என்னை கண்டு மகிழ்
என் பாதத்தைத் தொட்டு உரச
என் தோழியாய் கட்டி அணைக்க
பிள்ளையாய் குதித்து சினுங்க
தாயாய் தொட்டு அரவணைக்க
சேயாய் என்னை நீராட்ட
ஓடோடி வந்தாயே ,
ஓராயிரம் கனவுகளுடனும் ! மனம் புதைந்த ஆசைகளுடனும் !
உயிர் நாடியை கரைக்க வந்தாயே !
என் செல்ல அலையே !!
நொடிப் பொழுதில் உன்னை மடக்கி முறைத்து,
ஒதுக்கி விரட்டி
அதட்டி அடித்து
முந்தி விரைந்து.. மற்றுமோர் அலை வந்ததே உன் இடத்தைப் பிடிக்க
சுருங்கிய முகத்தோடு,
பெருகிய சினத்தோடு!
தாங்காத வலியோடு ஓடோடி வந்தாயே..
அவளை ஒதுக்கி விரட்ட..
விதியின் விளையாட்டாய் ,
புதிய அலை வந்ததே என் கால் நுரையாய்..
எமாற்றம் தாங்காமல் கடலுக்குள் சென்றாயே..
என்னை உரசிச் சென்றச் செல்ல அலையே !!
நானும் உன்னை மனமார் ரசித்தேன் !!!

Hemashri S
Fourth year, CSE

கடற்கரையில் கண்டெடுத்த காதல்

கடற்கரையில் காத்திருந்தேன் காதலைச் சொல்ல
நேரம் என்னை அணு அணுவாய் கொல்ல
தாமரை பாதக்காரி மிதந்து வந்தாள் மெல்ல
அவளுக்கு வேறு வரன் பார்த்ததாய் சொல்ல
கேட்ட நானோ நினைவுகளால் மெல்ல
சொன்னவளோ ஆயத்தமானால் விட்டு செல்ல.

Gowtham
Third year, Mechanical

காத்து வைத்த காதல் காற்றற்று போனது
நிறைகுடமாய் இருந்த நினைவுகள் நீரற்று போனது
உதறிவிட்டதால் உடலும் உயிரற்று போனது .

“ஆதலால் காதல் செய்வீர்” என்ற பாரதியை
தேடினேன்
என் காதலிக்கச் சொன்னீர் என்றுக் கேட்க.
ஓ !

இந்த துயரத்தை அனுபவித்தால்
மற்றது சுலபம் என்பதாலோ ?!

மூளை விடுமுறை எடுத்தது
அதிகாரம் மனதுக்கு மாறியது
கடலில் இறங்கு
இலங்கையில் கரை ஒதுங்கலாம் என்றது.

இப்போது கால்கள் கடலை நோக்கி...
அலைகளை தொட்டு விட்டேன்
காலுக்கு அடியில் கடற்கரை மணலாய்
கரைந்தது மனம் !

கைப்பேசி சிணுங்கியது
அழைப்பது எமனோ ?
எடுத்தேன்
அனிச்சையாய் காதுக்கு குடுத்தேன்
மறுமுனையில்
பல வருட பழக்கப்பட்டக் குரல்
“சாப்டியாப்பா ? ”

இரண்டொரு வருடம் நான் காத்துவைத்த
காதலுக்காகக் கதறிய நான்
இருபது வருடம் என்ன சுமந்துக் கொண்டிருக்கும்
காதலை மறந்ததெப்படி ?

“சாப்டேம்மா” - கண்ணீர் கசிந்து கடலில் கலந்தது

Photo credit: Anurag Arulanantham

விடையை எதிர்நோக்கும் விடியல்கள்!!

ஈழத்தின் ஈரமனம் இறுகுமா??

அவ்வின்னல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளிதான் இருக்குமா??

இச்சமூகம் சிக்கொலைக்குச் சிதைவு காணுமா??

இயற்கைச் சீற்றத்திற்குச் சாந்தம் உண்டாகுமா??

களங்கத்தால் கயிறில் தொங்கும்

கலியுக வாழ்விற்குப் பதில் கிடைக்குமா??

விவசாயியின் தற்கொலைக்கு விடிவு கிடைக்குமா??

காலச்சக்கரத்தின் நகரல்தான் நிற்குமா??

இல்லை..கடந்தகால பருவம்தான் மீண்டும் திரும்புமா??

புரட்சி செய்யும் புதுயுகமாவது விரைவில் பிறக்குமா??

இப்படி..

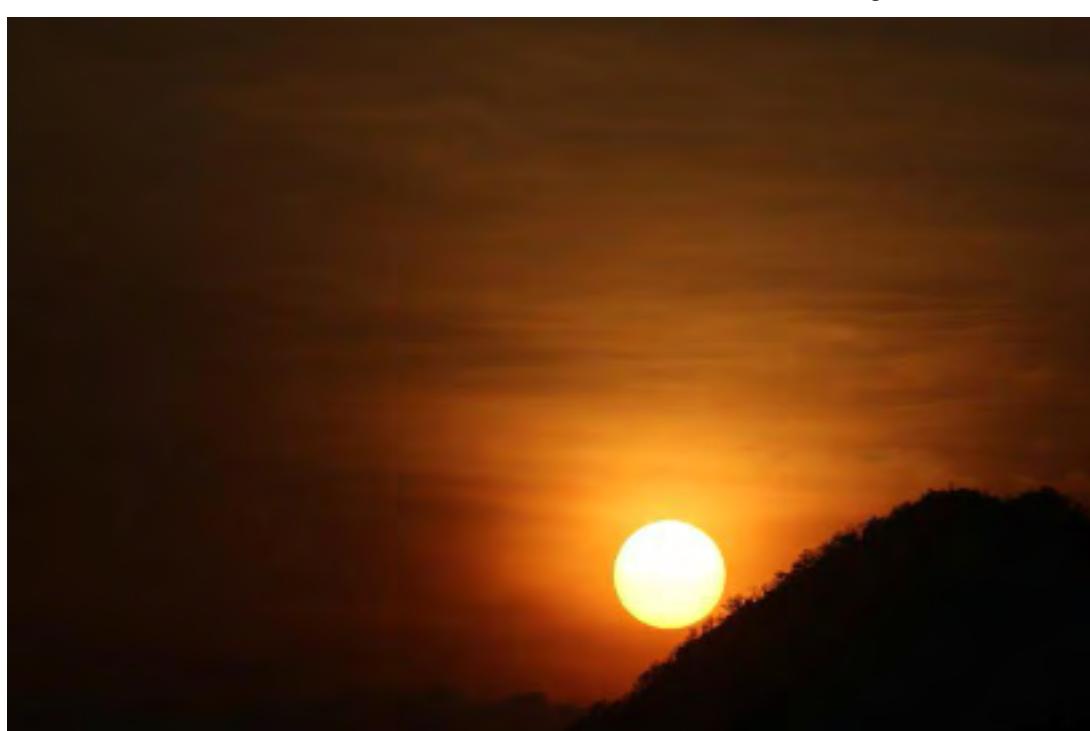
விடையை எதிர்நோக்கும் விடியல்கள் எத்தனை

எத்தனை??

B Nivedha
Third year, M Sc Integrated
Physics

Photo credit: Anurag Arulanantham

காலம் போற்றும் கலாம்

Vignesh P
Fourth year, ECE

தனுஷ்கோடியில் பிறந்து பலகோடி உள்ளங்களில் வாழ்ந்தவர்!
மண்ணில் வளர்ந்து விண்ணை ஆண்டவர்!
துன்பங்கள் துடைத்து உயரம் தொட்டவர்!
விதைத்த உழைப்புகளை விருதுகளாய் மாற்றியவர்!
கல்வி கற்பித்துக் கடவுள் ஆனவர்!
மாணவர் மனதில் மாமன்னரானவர்!
தாய்மொழிப் புகழைத் தலைதூக்கி நிறுத்தியவர்!
சாதி, மதம் மறந்து சாதனை மனிதரானவர்!
அறிவியல் வளர்த்து அக்னிச் சிறகாய் வாழ்ந்தவர்!
காந்திக்குப் பிறகு மகாத்மா ஆனவர்!
தான் வாழ்ந்த காலத்தை மாணவரின்
அற்புத காலமாய் மாற்றிய அப்துல்கலாம் அவர்!

తెలుగువారు

తెలుగు వారి కూరలో కారమే కాదు, మనసులో మమకారం, చేతల్లో చమత్కారం, వాక్యలో వెటకారం, శ్యాసలో సంస్ఫూరం కూడా ఎక్కువే. ఇలా ఏ అహంకారం లేని ఆకారాలు కలిగిన ప్రతి తెలుగు వాడికి ఇదే నా నమస్కారం. తెలుగు వారి గురించి చెప్పుకోవాలంటే ముందుగా వారి మనసు గురించి మాట్లాడుకోవాలి. ఏ తమస్సు లేని మనస్సు ఏ దేవదేవుని తపస్సుతో లభించిందో కానీ పొరుగువారి మేలు కోరే మహా మంచివాళ్ళు. దేనికి సులువుగా లొంగని మహా కంచుగాళ్ళు. తెలుగు వారు ఎంత గుణవంతులో అంతే బలవంతులు, కానీ వాళ్ళ బలం ఎంతో వాళ్ళకి తెలియదు. హానుమంతుడిలా వారి బలమేంటో వాళ్ళకి వేరే వాళ్ళు గుర్తుచేస్తే కానీ గుర్తుకురాదు. బహుశా ఈ పోలిక హానుమంతుడు తెలుగు వాడు అనే వాదనకు బలం చేకూరుస్తుందేమో. తెలుగు వారి ఓపిక గురించి చెప్పుకోవాలంటే, తమ వారి కోసం ఎంత కష్టమైనా ఓర్ధవలరు ఎంత బాధమైన ఓపగలరు. ఓర్ధవేర్చిన వారు నేర్పు నేర్వరా...! మన తెలుగు వారి నేర్పు, సైపుణ్యం ఖచ్చితంగా మన పూర్వీకుల పుణ్యమే. సంకీర్ణ రంగాలలో సైతం విశిష్ట సైపుణ్యం తెలుగువారి సాంతం. పరి పరి

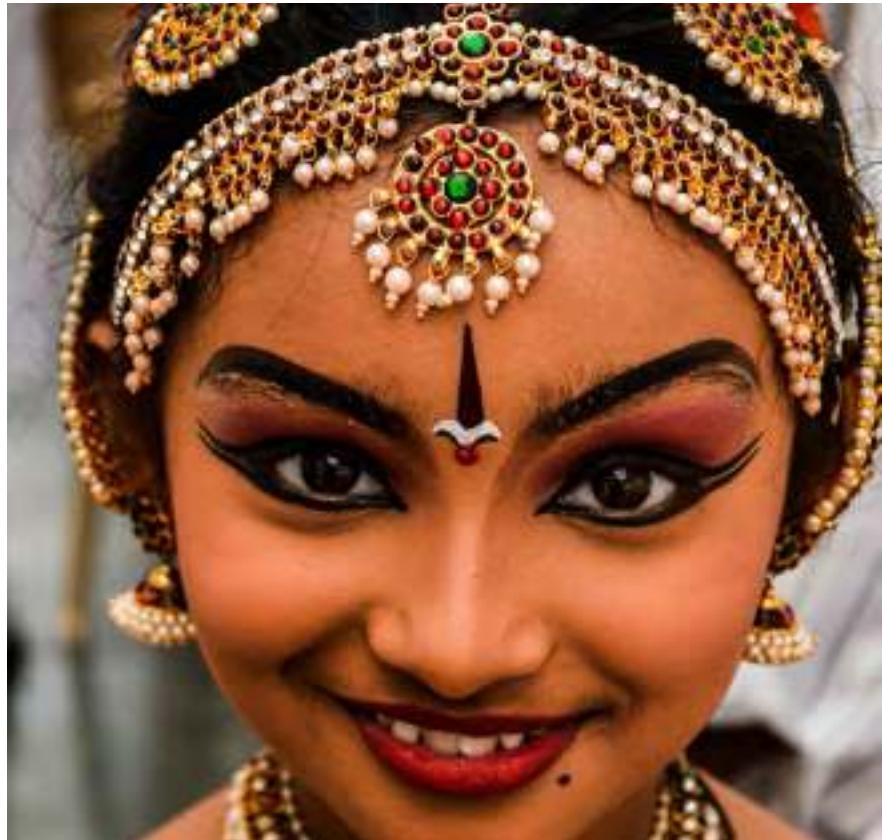

Photo credit: Murali Krishna

రంగాలలో విరి విరిగా సేవ చేసి ఖండాంతరాలలో సైతం తెలుగు వారి ఖ్యాతిని వ్యాపింపజేస్తున్నారు. చరిత్ర ఎన్ని పరీక్షలు పెట్టినా, ఉని దెబ్బలు తగిలి మారిన విగ్రహంలా, ఏ నిగ్రహం కోల్పోని తెలుగు వారి ప్రేమానురాగాలు ఎన్ని తర్వాతిన తరిగిపోవు. తేట తెలుగు పలుకు తేనేలొలుకు అని ఒక తెలుగు కవి తెలుగులో తెలుగుని తెలుగుకంటే తియ్యగా తెలియచేసాడు. వర్షనని కూడా అందంగా పరించడం బహుశా తెలుగులోనే సాధ్యమేమో.

Palanati Karthik
Third year, Mechanical

పంచ భూతాలు - పంచ పారాలు

భూమి నేర్చెను బరువెంతున్నా నిలకడగా నిలబడమని, నిలబెట్టమని
ఆకాశం చెప్పెను కిరణాలు రొమ్ము చీల్చినా కరుణతో వరించమని
నీరు చూపెను దాహంతో దరిచేరిన వారి దష్టిక తప్పక తీర్చమని
కొలిమి చెప్పెను కలపతో ప్రపంచానికి వెలుగు వెదజల్లమని
గాలి చూపెను కానరాకున్నా కడదాకా ఊపిరై నిలువమని
పంచభూతాలు నేర్చెను ఈ పంచపాతాలను పంచ ప్రాణాలు ఉన్నంతవరకు
పారించమని.

Ramya Sai
First year, EEE

Photo: Raja Ramachandra

ఐదు అక్షరాలు

Y. Bharat Kumar Reddy
First year, Mechanical

స్త్రీ అనే ఒక్క అక్షరం కోసం
ప్రేమ అనే రెండు అక్షరాలలో పడి
చదువు అనే మూడు అక్షరాలు విడిచి
స్నేహితుడు అనే నాలుగు అక్షరాలకు దూరమై
తల్లిదండ్రులు అనే ఐదు అక్షరాలను మరుపరాదు.

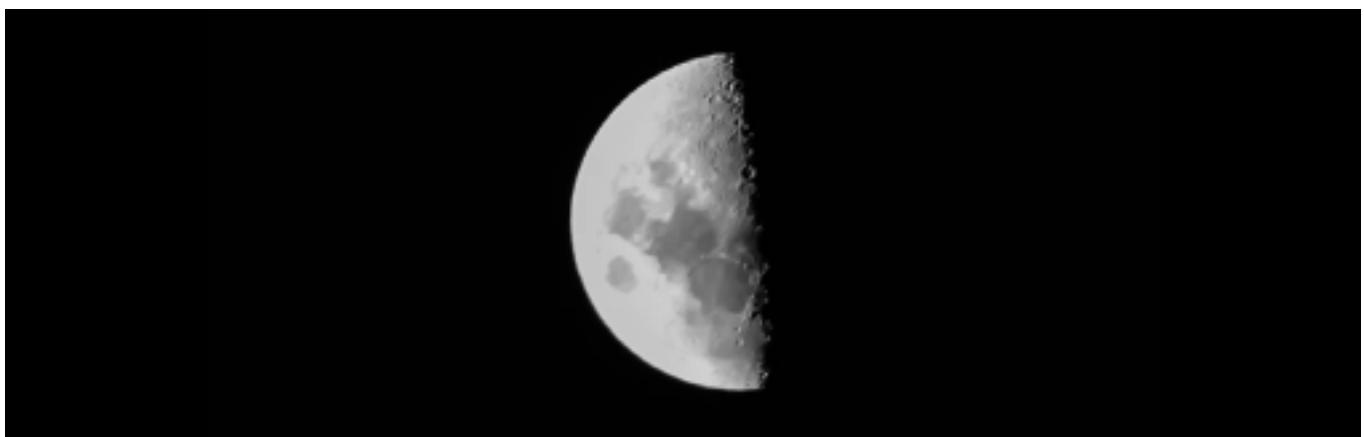
అమృ

Pullagijju Venkatesh
Third year, Mechanical

అమృ..! నన్న ఆప్యాయతతో అలరిస్తా...
అహర్షిశలు నీ ఆయువు నాకు అంకితం చేస్తా...
అపురూపమైన నీ ప్రేమ నాకు పంచుతూ...
నా బరువు బాధ్యతలను నీవు భరించావు..!
అమృ..! నీది అందమైన అనుబంధం... అంతలేని అనురాగం...
మరపురాని మధుర జ్ఞాపకం
పదాలు తెలియని పెదవులకు అమృతవాక్యం అమృ
నీ చల్లని ఒడిలో మొదలయింది ఈ జన్మ.

Photo credit:: Ram Nanda

నిజాయితీ

నిజాయితీగా బ్రతకాలి అనే కోరిక ఉంటే
నిజంగా నిజాన్ని
నిర్భయంగా సమాజాన్ని
నిబద్ధతతో జీవితాన్ని
నీకేది ఎదురొచ్చినా
నిన్నేది ఎదురించినా
ఆపకు నీ ప్రయుత్తాన్ని
ఆపకు నీ ప్రయాణాన్ని

Sravya lingabathina
First year, EEE

అనంతం

Pesarla Geetha Sai Lakshmi
Fourth year, EEE

చిక్కు విప్పుతుంది గడితం
దీనికి పేరుగాంచింది మన భారతం
దానికి భావాన్ని చేస్తే అంకితం
మన జీవితాన్ని చేస్తుంది చెరితం
మారుస్తుంది మన భవితం
ఇది తెలుసుకుంటే అద్భుతం
అందుకే ఉన్నది అంతులేని అనంతం.

Photo credit: Rishi Deep

ప్రేమ-పోలిక

ప్రేమని అందంతో పోల్చకు, కాలంతో కరిగిపోతుంది
ప్రేమని ప్రాణంతో పోల్చకు, ఊపిరితో ఆగిపోతుంది
ప్రేమని సూర్యానితో పోల్చకు, రాత్రి ఒంటరి చేసి
వెళ్లిపోతుంది
ప్రేమని తల్లిప్రేమతో పోల్చు ఎప్పటికీ అలాగే
ఉంటుంది.

Yashwanth
First year, ECE

మేలుకొలుపు

Malla Aravind
Third year, CSE

ఈ ప్రపంచంలో లక్ష్ల జీవరాశులలో మానవుడు ఒకడు
వాటికీ మానవుడికి తేడా ఏమిటి?
తెలివి, మేధస్సు ...

ఆ భగవంతుడు ఇచ్చిన ఈ రెండిటినీ మనం ప్రసాదంగా భావించి
వినియోగించుకోవాలి వీటిని ఎప్పుడు ఎలా వినియోగించగలము?
మనకి ఇంత జ్ఞానం ఎలా వచ్చింది? తల్లిదండ్రుల వలనా?
గురువుల నా?

పుస్తకాల వలనా? స్నేహితుల వలనా? పెద్దవారి వలనా? ఎక్కుడ
నుండి వస్తుంది?

జ్ఞానం అనేది ఈ ప్రపంచంలో ప్రతి మనిషి, ప్రతి సంఘటన,
ప్రతి అణువులో ఉంది.

పాలలో వెన్న ఉండడు కాని చిలికితే చిగురిస్తుంది అలానే
విచారించగా జ్ఞానం వస్తుంది.

చెట్టు నుండి త్యాగం, నీటి నుండి ధర్మం ఇలా దేని నుంచి అయిన
జ్ఞానం సంపాదించవచ్చు. ఒక శవాన్ని చూసి మనం కూడా ఎప్పటికైనా

ఇలానే అవుతామనే సత్యాన్ని గ్రహించి జాగ్రత్తగా బ్రతకాలి. గతం
చేజారిపోయింది, భవిష్యత్తు మన చేతిలో లేదు, మన చేతిలో ఉన్నది
వర్తమానం మాత్రమే. ఏ పని ఎప్పుడు చేయాలో అప్పుడు సమయస్వార్తితో
చేయాలి అదే జ్ఞానం.

Photo credit: Amruth Botsa

ప్రేమ

Chaitanya V K
Third year, Mechanical

Sketch credit: Amuktha Rao

ఆశకు లేని అంతు
చూపుకు మించిన భావం
మాటలు తీర్చని సంతృప్తి
సృజనాత్మకతకు సమాధానం
ఆలోచనకు ఊపిరి
అడ్డలేనిది అదుపు కానిది
చూపలేనిది చూపలేనిది
మనసులో దాగనిది చెబితే తీరనది
ప్రేమ..!

మనోహరం

శ్రీ కృష్ణడి మురళీ గానపు మధురిమ వోలె తెలుగు పలుకు మధురం
బ్రహ్మ నుదుటి ద్రాత వోలె తెలుగు లిపి అద్భుతం
శివుని శిఖలో వంక వోలె తెలుగు సృష్టికి ఆభరణం
తెలుగంటే మనం, మనం మనం మనోహరం.

Palanati Karthik
Third year, Mechanical

కోటేశ్వరుడు

Dr. Punnamchandar Bitla
Faculty, Dept of Mathematics

జీవన ప్రవంతిలో సెలయేరులా జల జల
జాలువారే సంగీత సుస్వరాల మధురిమలతో
చూడ చక్కని చలువ వున్నమి చందురుని వెన్నెలలో
కనుల విందు చేయునట్టుగా మెరియు వజ్రమ్ముల కాంతిలో
విలసిల్లతున్న మా నాన్న మంచి మనసున్న కోటేశ్వరుడే...

గోదారి

Bhanu V Swaroop
Second year, Mechanical

నాశిక్ లో పుట్టి నాజూకు మలుపులతో
సప్త రాష్ట్రాల సాగుకు నీరందిస్తూ
నాటి రాముడి నుండి నేటి పామరుడి వరకు జలాలను
ధారపోస్తూ
అనునిత్యం అనేకులకు ఉపాధిని కల్పిస్తూ
'గోదారి' కాక సకల జీవులని నాగరికతలో నడిపిస్తూ
'దారి' చూపిస్తూ దాహం తీరుస్తూ
ప్రతి పుష్టరానికి పాపాలని కడిగేస్తూ
అంతర్వేదిలో అంతమయ్యే ఓ గోదారి నీవే మా జీవన
ఆధారి.

Photo credit: Murali Krishna

Amritadhwani 2016

తల్లి ప్రేమ

నీలిరంగు ఆకాశం మన మనసుకి ఏ విధమైన ఆనందాన్ని కలిగిస్తుందో
ఆవు పాలు త్రాగినటువంటి లేగు దూడు మూతికి ఉన్న తెల్లటి నురుగు ఎంత
స్వచ్ఛంగా కనిపిస్తుందో

సాయంకాలం సముద్రపు ఒడ్డున వీచే చల్లని గాలులు ఎంత
హాయిని కలిగిస్తాయో

మబ్బులు కమ్మిన ఆకాశం ఏ విధంగా ప్రశాంతతను
కలిగిస్తుందో

చిగురించే మొగ్గలు నుంచి వచ్చే సువాసనలు ఏ విధంగా మనసుకు
ఉఱ్ఱాసాన్ని కలిగిస్తాయో

అదే విధంగా తల్లి గర్జంలో నుండి వచ్చిన పసిపిల్లవాడిని
చూసిన తల్లికి వీటి కంటే వెయ్యింతలు సంతోషం కలుగుతుంది.

Gopi
Third year, EIE

Vadlamudi Venkat Kaushik
Third year, Mechanical

వీడిపోయిన నేస్తమా

నా నుంచి నువ్వు ఎంత దూరం సాగినా
ఓ నేస్తమా...!
నువ్వు తిరిగాస్తావని నేనిచటనే ఆగినా !!

బహుశా
నువ్వు ఆ దేవుడు చేసిన
ఇంకో నేను ఏమో అని నా భావన !!
మన స్నేహం గురించి నేను ఎంత చెప్పినా
అది తక్కువే అవుతుందని నా వేదన !!
నీ పైన అభిమానాన్ని ఎంత దాచిన
బ్రోటనవేలు వెనక సూర్యుడు దాగునా ??
నువ్వు ఇది చూడకపోయినా చూసిన
సీ కోసమే నేను ఇది రాసినా !!

Sketch credit: Tadimeti Uha

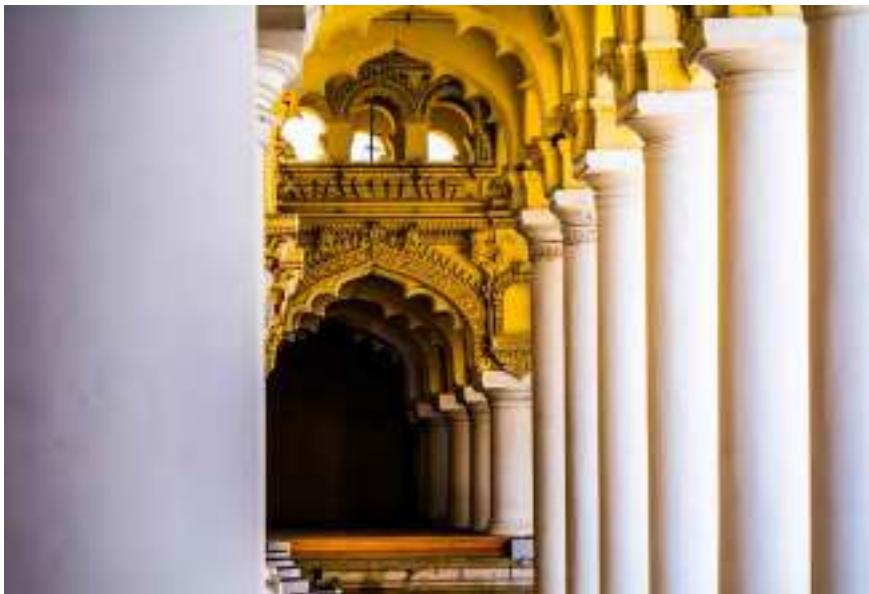
పరమార్థం

అర్దం అర్దవంతంగా అర్దమైతే అర్దం
అరముగా అర్దమైతే ఆ అరం వ్యర్థం
అర్ధార్థం అర్ధమైన అరం చేస్తుంది అనర్థం
అది చేస్తుంది నీ అలోచనను దగ్గం
అర్ధమవ్వకున్న అర్ధించుట ధర్మం
అర్ధించినప్పుడు చెప్పకుంటే అది స్వార్థం

Chaitanya V K
Third year, Mechanical

Photo credit: Rishi Deep

నాన్నకు ప్రేమతో

Kotha Liketh Dheeraj
Third year, Mechanical

నన్ను ప్రేమించే
నా కోసం జీవించే
నన్ను అనుక్కజం దీవించే
నా కోసం శ్రమించే
నా భాద్యతను వహించే
నా తప్పులని సహించే
నా ఆనందం కోసం తపించే
నన్ను తన నాన్నలా భావించే
మా నాన్నకు ప్రేమతో ...

మదిలో....

మదిలో రేగేగా.. యదనే ఊపెగా
నవ వసంతాల మధు తరంగాలు మనసే మీటగా
పదమే పాడగా అడుగే సాగగా
నీలో ఉన్న నాపై నాకే జాలే కలుగగా
మార్చిందే ఇలా మనసే మల్లెలా
తాకిందే ఇలా తీయని ఓ అల
పరి పరి ప్రాణమే ప్రదిక్షిణము చేసే వేళలో
ప్రకటించిన తీపి అనురాగమే పరికించిన చూసే అనుబంధమే
అనంత ఆకాశంలో మెరిసేనే నీ మోము
ప్రశాంత సాయంత్రములో అందించేనే చిరు తోడు..
కనిపించిన కలే ఇలా నిజాలుగా వస్తే
భ్రమించిన నా మతేమా పికారుకెళ్లాస్తే
పాల సముద్రపు లక్ష్మిలా మురిసావే బౌమ్ము

Chandramouli
Second year, Aerospace

Photo credit: Ram Nanda

జీవితం

Sneha
Third year, Civil

తోటలోని పువ్వులని బట్టి
తోటని అంచనా వెయ్యాలి తప్ప
రాలి పడిన ఆకులని బట్టి కాదు
మన జీవితాన్ని అంచనా వెయ్యాల్సింది
నవ్వులతో తప్ప
రాల్చిన కన్నీటి చుక్కలతో కాదు.
బ్రతకడం వేరు జీవించడం వేరు
బ్రతకడంలో ప్రాణం మాత్రమే ఉంటుంది
కాని సంతృప్తిగా జీవించడంలో అనుభూతి ఉంటుంది.

విద్య – విముక్తి సాధనం

విద్య అనగానే తెలియనిది నొధనంగా ఉపకరిస్తుంది. తెలుసుకోవడమని, మనిషిలో మనిషి జీవితానుభవంలో కళలు, అంతరంగంగా ఉన్న వైపుణ్యాలను సాంకేతికత, శాస్త్ర, సామాజిక వెలికి తీసేదని, విద్య మనిషిని విద్యానుభవాల నుండి లబ్బి తయారుచేసే ఒక సాధనమని పొంది మరొక తరానికి దానిని నిర్వచించారు. విద్య మనిషి అందించడం వలన అనుదిన జీవితంలో అనేక సమస్యలకు మేధస్సును పెంపొందింపచేసి సమాధానం దొరికింది. మనిషి ఉన్నత స్థితికి చేరుకునేలా సంఘజీవి. సంఘంతో పరస్పర దోహదం చేస్తుంది. విద్య మనిషికి సహకార భావన కావలసి ఉంది. తెలిసిన దాని నుండి తెలియనిది అందుకు విద్య తోడ్పుడుతుంది. తెలుసుకోవడానికి, అది భావి ఐక్య రాజ్య సమితి వారు మనిషికి తరాలకు అందించడానికి ఒక పరిపూర్ణ ఆరోగ్యం శారీరక,

Deepak Kanaparthys
Fourth year, Mechanical

Photo: Amruth Botsa

మానసిక, ఆధ్యాత్మిక ఆనందాలమీద ఆధారపడి ఉంది అని ప్రకటించారు. విముక్తి అంటే బంధాల నుంచి విడుదల లేక స్వేచ్ఛగా విహారించడం. విముక్తి ఎవరికి కావాలి? బంధాలలో ఉన్న వారికి విముక్తి కావాలి. మహానీయుడు రూసో “మనిషి స్వేచ్ఛగా జన్మించి సంకెళ్ళతో బ్రతుకుతున్నాడు” అని చెప్పారు. స్వేచ్ఛగా పుట్టిన మనిషి సమాజంలో ఒక వ్యక్తిగా రూపొందుతున్నప్పుడు అనేక నమ్మకాలు, కట్టుబాట్లు, ఆలోచనా దొంతరలు, నిబంధనలు వెరసి మనిషి స్వేచ్ఛను నియంత్రిస్తాయి. ఇవి మనిషికి కీడు, మేలు రెండు చేస్తాయి. తనకు, తన చుట్టూ ఉండే సమాజ హితానికి ప్రతిబింబంగా ఉంటాయి. కాలమాన పరిస్థితులను బట్టి అనేక భావాజాలం మధ్య మనిషి తానుగా బయటపడాలంటే అనేక ప్రతిబంధకాలు ఉంటాయి. తనకు తెలియకుండా తన మనసుపై బలమైన ముద్ర వేసిన అనేక నమ్మకాలు, విశ్వాసాలు, అనుభవాల నుండి విజ్ఞానం పొందే కొద్దీ తన అజ్ఞానం నుండి బయట పడతాడు. ఈ విధంగా మనిషి బంధాల నుండి విముక్తి చెందడానికి ఉపకరించే విద్య కోసం మనం నమ్మిన దానిని, నమ్మని దానిని లోతుగా పరిశీలించి సరికొత్త విధానం అవలంబిస్తే విద్య

నిన్న విముక్తి అంచుల దగ్గరకు తీసుకువెళ్తుంది. నేటి యువత ఉపాధి కోసమే విద్య అనుకుంటుంది. అందరూ సంపాదించి సౌకర్యాలు అనుభవించాలనే తపన. ఎక్కువ సంపాదన పైనే మక్కువ. అందుకే వారికాలాన్ని, విజ్ఞానాన్ని సంపాదనకే వినియోగిస్తున్నారు. గెలుపు కోసం తపన చెందుతూ తమను తాము నిరూపించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. మన కోసం మనం కాదు మన తరువాత తరాల గురించి కూడా మనం ఆలోచించాలి. మన చుట్టూ ఉన్న సమాజ హితం కోసం “సాంత లాభం కొంత మానుకోవోయ్ పొరుగు వారికి తోడ్పుడవోయ్” అన్నారు గురుజాడ. యువత తాము కూర్చున్న కొమ్మను తామే నరుకోకుండా అభివృద్ధిని ఆకాంక్షిస్తూ నవతరానికి నాంది పలుకుతూ విముక్తి సాధనంగా విద్యను మలుచుకోవాలి. అందుకే విద్య విముక్తి సాధనం.

മുന്നറാഗം

ഇതൊരു ധമാർത്ഥ ജീവിത കമയാണ്. കമയിലൂടെ നം എന്തു മനസിലാക്കുന്നു എന്നതിന്റെ ഒരു സാരാംശ വിവരങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനം. ചലനംജീവൻറെ ഒരു ലക്ഷ്യംമാണ് ഇന്ന് ലേഖനം. ഭൂമിഗൈതെ ചലിപ്പിക്കുന്ന സൃഷ്ടിയാണ് കാല ഭാഗോളിക്കുന്ന ചാക്രം. മഹനത്തിന് അതിന്റെതായ അർത്ഥമും. മഹന രാഗം അതിവിചിത്രമാണ്. അതിന്റെ ധമാർത്ഥ സൗന്ദര്യം സ്വാദനം ഒരു കലാഭാജ്ഞ. പനി പിടിക്കാവുന്ന തന്മൂലപ്പൂളിയും രാവ്, ശാന്തമായ പര്യാവരണം, കിളികളുടെ കളക്കുജനങ്ങൾ ചെറുതായി ധനിക്കുന്നു. ഒരു വിജനമായ കാലടി നിശ്ചബ്ദതയും വ്യക്തമായി. കാലടിക്കു പുറകിലായി ചുല്ലു ചലിക്കുന്ന ആരോഹണം. അവരോഹണ വീഘ്നത്തിൽ ഒരു കോച്ചു വനിത അവരുടെ കർമ്മം കർമ്മാതു പുലയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ഇരുപതാം വയസ്സിന്റെ പനി പുർത്തിയാക്കാൻ അഞ്ചു വർഷ ഷങ്ങൾ മുന്നേറിയിരിക്കുന്നു ശീതക്ക് ശീത ആരാണന്നാവും അല്ലോ? മലയാളക്കരയിലെ ദക്ഷിണ ദേശത്തിലെ സംഭവിയാണ് ഇന്ന് താരം.

വൈകല്യം എന്ന് അരിക്കലും ശീത വിശ്വേഷിപ്പിക്കാതെ കൂടപ്പിറപ്പു മാത്രമേ അവർക്കു സ്വന്തമായുള്ളൂ. അതിലുപരി തന്റെ സന്ധാദ്യങ്ങൾ എല്ലാം നൽകി ഒരു ജീവിതം പ്രഭാനിച്ചു ഒരു പിടി മനുഷ്യരും. ജനനത്തിലെ ചട്ടകാലി ആയതിനാൽ വീടിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു. ജനിച്ച മുന്നാംനാൾ തന്നെ അമ്മയെന സാന്തുന്തതിന് സർവ്വത്തിലേക്കുള്ള അനുവാദം ലഭിച്ചു. രാമതു മാംഗല്യം നടത്തിയ അച്ചുക്കു ആ മകളെ രാനമയ്ക്കുന്ന പരിചരണത്തിൽ ആക്കി. സ്വന്തം ഭാവത്തിൽ അടിമപ്പെട്ട ആ അമ്മ അവരെ പരിഗണിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അവഗണനയും പഴികളും ഏറ്റുവാങ്ങി ശീതയുടെ കുട്ടിക്കാലം മുന്നോട്ടു നീണ്ടി. ഒരു കാളവി പരിക്രമ സന്തതിൽ തനിക്കു കിട്ടാത്ത സ്ത്രീ സാന്തുന്നം അവർ മനസ്സിലാക്കി. സ്വാദാവ കുമായി ലഭിക്കാത്തതെന്നും അരും തിരിച്ചു നീണ്ടം അനാഭ്യർത്ഥന ശീതജീവിതം അറിയാൻ തുടങ്ങി. വീടിൽ അടുപ്പ് എതിയാത്ത അവസ്ഥയായി. ഇന്ന് അവസ്ഥ ശീതകു താങ്ങാനായില്ല. യീരു വനിതയായി അവർ

Anagha Ramadas
Fourth year, Civil

ശീത സ്വന്തന്റെ പലതിൽ നിന്നും കവറ്റനുപോയി. ശീതയുടെ രീതികൾ വളരെ വ്യത്യസ്ഥമായിരുന്നു. അവളുടെ ലാളന്തും സ്വന്തമായ ഭാവങ്ങളും തന്റെ കുഞ്ഞനുജ്ഞത്തിമാരുടെ കൃതജ്ഞത ഏറ്റു വാങ്ങി. സ്വയം ലഭിക്കാതെ പോയ ലാളന്തും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഒരു പാടു നല്ല കാലങ്ങളും ഭാവങ്ങളും അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞതിനു ശേഷം തന്റെ കുടൈയുള്ളവർക്കു പകർന്നു നൽകി. കാലം കടന്നുപോയി. അച്ചുന്നേരും അകാലമരണം കുടുംബത്തിനെ അനാധ്യാക്കി. പത്രാം കൂലിലായിരുന്ന ശീതജീവിതം അറിയാൻ തുടങ്ങി. വീടിൽ അടുപ്പ് എതിയാത്ത അവസ്ഥയായി. ഇന്ന് അവസ്ഥ ശീതകു താങ്ങാനായില്ല. യീരു വനിതയായി അവർ

മുന്നേറി. ഒരു പത്താം ക്ലാസ് കുകാരിക്ക് ലഭിക്കാവുന്നതിൽ വച്ചുള്ള ഉന്നത ജോലികളാണ് തുക്കലും തുടക്കലും, കെട്ടിടം പണിയും. കുറച്ചു സഹപാർട്ടിക്കളുടെയും അധ്യാപകരുടെയും സഹായത്താൽ കുടുംബശ്രീ മുഖാന്തരം ഒരു കൈ തൊഴിൽ ലഭിച്ചു. കുടുംബം മുന്നോട്ടു ചലിച്ചു തുടങ്ങി. അനുജത്തിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം മുടക്കേണ്ടി വന്നില്ല. അമ്മയെന്നു വിശ്രാം ഷിപ്പിക്കുന്ന മഹാമനസ്സിനെ ഗീത ഒരു റാണിയെപ്പോലെ അണിയിച്ചാരുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഭാഗ്യരേഖ തുണച്ചതിനാൽ ബാലവേലയുടെ നാമത്തിൽ ഗീത പിടിക്കപ്പെടാതെ രക്ഷപെട്ടു. ഒന്ദ്രോഗിക പുരോഗതിയും. കുടുംബശ്രീയുടെ ചെറുകിട വ്യവസായത്തിൽ നിന്നും പതിനെട്ടു പുർത്തിയായ ഗീതകൾ മുൻസിപ്പാലിറ്റിയിൽ ജോലിക്കിട്ടി. ശമ്പളം ഉയർന്നു. വൈകല്യം തുണച്ച ഗീതകൾ കർമ്മക്ഷേത്രത്തിൽ ആനുകൂല്യങ്ങൾ പലതും ലഭിച്ചു. വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടു. അനുജത്തിമാർബിരുദധാരികളായി. കുടുംബ ഭാരം താങ്ങാൻ ഒരു തോളു ലഭിക്കുമെന്ന ആശ വ്യർമ്മമായി. അമ്മയുടെ ആരോഗ്യനില ശുരൂതരമായി. കല്ലുക്കാവുന്നതിനു മുൻപെ തന്റെ

മുന്നു പെണ്ണമക്കലെ ഓരോ സുവനില്ല. രക്ഷിതമായ കൈകളിൽ നൽകണമെന്ന് ആ മനസ്സ് ആശ ഹിച്ചു. തന്റെ കാര്യം മാറ്റി വെച്ച് ഗീത അമ്മയുടെ ആശഹരം പുർത്തിയാക്കാമെന്ന് വാക്കു നൽകി. അനേകം പുരോഗതി വിജയജാല തെളിയിച്ചു. അനുജത്തിമാരുടെ കല്യാഞ്ഞം നടന്നു. വിദേശികളുമായുള്ള സംബന്ധമായതിനാൽ അവർക്കു കല്യാഞ്ഞു. ഒരു മാസത്തിനകം അമ്മ വിടപറഞ്ഞു. പൈക്ഷ ഒരു കാലത്ത് പ്രകടിപ്പിച്ച അതിക്ഷേപത്തിനു അവർക്കു മാപ്പേക്ഷിച്ചു. തന്റെ സ്വന്തം രക്തങ്ങൾക്കു പോലും കൊടുക്കാത്താരു സ്വത്ത് അവർക്കു ഗീതക്കു പ്രദാനിച്ചു. പാരമ്പര്യമായി കൈമാറിയ ഒരു ഹാരം. ആജീവനാന്ത മഹാ സമ്മാനമായി ഗീത അതു ഏറ്റുവാങ്ങി. കുറച്ചുകാലം ബന്ധം പുലർത്തിയ സഹോദരിമാർ വീടു ഭാഗത്തിനായി ഗീതയെ നിർബന്ധിച്ചു. സാന്തൃം കു കൈവെടിയാതെ ഗീതനൽകാനുള്ള സമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചു. തനിക്കാണു ഏറ്റവും വലിയ സ്വത്ത് ലഭിച്ചതെന്നുള്ള സംത്യപ്തിയിൽ ഗീതബാക്കി സ്വത്തുക്കളെല്ലാം തുല്യമായി ഭാഗിച്ചുനൽകി. അതിനു ശേഷം അനുജത്തിമാർ ഒരിക്കൽ പോലും തിരിച്ചു

എല്ലാം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതായതിനാൽ ഗീതയുടെ കല്ലുകു പീഠ പൊടിഞ്ഞില്ല. മനസ്സുകൈ എല്ലാവർക്കും നല്ലതുവരുത്തണംയെന്നും ദീർഘായ കുല്ലിനും വീ അവർ എന്നും ഭഗവാൻ മുനിൽ പ്രാർമ്മനയർപ്പിച്ചു. ഈ അവസ്ഥയിലാണ് അവരെക്കാരു മഹാമനസ്സുള്ള വ്യക്തിയെ കത്തിയത്. അനാമനായ അദ്ദേഹം ഗീതയെ അവരുടെ ലോകത്തിലേക്ക് കഷണിച്ചു. ആശമത്തിലെ കാച്ചപ കല്ലണിപ്പിക്കുതായിരുന്നു. ഒരു കുടുംബം മനുഷ്യർ. എല്ലാവർക്കും രൂവികാരങ്ങൾ മാത്രം സാമ്യം. വൈകല്യം കൂടെ പിന്നതും, പിന്നെ വൈകല്യം കാരണം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതും. ആദ്യമായി ഗീതയുടെ കല്ലുകൾ നിരിഞ്ഞു.....

പ്രകृതി

ഇളംകാറിലാടുന പുൽനാമ്പുകൾ
കൊടുകാറിൽ ഉലയുന വിരഞ്ഞൾ
അങ്ങെക്കെലിനപ്പുറത്
ചിരിതുകി നിൽക്കുന സുരൂഖിംബം
എങ്ങും മനോഹരം ഭൂപ്രകൃതി
ആത്മാവിനേകുനു ചെറുതലോടൽ
പക്ഷ ഈ മാനുഷർ നമ്മളല്ലാം
അല്പപജ്ഞാനത്തിൻ്റെ ചുറുപാടിൽ
കട്ടും കവർന്നും നശിപ്പിക്കുനു
ചുറുമീ നാടിൻ്റെ നിശയല്ലാം
ആകാശം മുട്ടുനു വന്നസൗധങ്ങൾ
തീർക്കുനു ചുറിലും ഉഷ്ണകാറ്റ്
എനീ മനുഷ്യർതൻ ഭാഹം തീരും
അനീ പ്രകൃതിയിൽ നിപുക്കും

Dhanya
Third year, integrated English

Photo credit: Vikram Seshadri

മഴമുന്നം

ആത്മാവിൻ്റെ പൊരുത്തപ്പോത്ത
ഒരു തീക്ഷ്ണമായ മുറിവിനാൽ
ഓരോ മഴത്തുള്ളിയും ഓർമ്മിക്കപ്പെടും
അസ്തമയത്തിന്റെ മടിത്തട്ടിൽ
ഇരുൾ പിറന്നു വീഴുന്നോൾ
ഒരു പകൽ കൂടി എറിഞ്ഞടങ്ങുന്നു

Sneha Suresh
Third year, Masscomm

മഴത്താണുപ്പ് തേടിയെത്തിയ
ദേശാടനക്കിളികൾ തിരിച്ചു പറക്കുന്നു
വഴിതെറ്റാതെ ദിശമാറാതെ
മറ്റാരു മേച്ചിൽപ്പുറം അവരെ കാത്തിരിക്കുന്നു
ചേക്കേറാൻ പുതിയ ചില്ലകൾ തേടി
മഴ തേടി അവർ പറന്നകലുന്നു
ആത്മാവിൻ്റെ പൊരുത്തപ്പോത്ത
ഒരു തീക്ഷ്ണമായ മുറിവിനാൽ
ഓരോ മഴത്തുള്ളിയും ഓർമ്മിക്കപ്പെടും
അസ്തമയത്തിന്റെ മടിത്തട്ടിൽ
ഇരുൾ പിറന്നു വീഴുന്നോൾ
ഒരു പകൽ കൂടി എറിഞ്ഞടങ്ങുന്നു

മഴത്താണുപ്പ് തേടിയെത്തിയ
ദേശാടനക്കിളികൾ തിരിച്ചു പറക്കുന്നു
വഴിതെറ്റാതെ ദിശമാറാതെ
മറ്റാരു മേച്ചിൽപ്പുറം അവരെ കാത്തിരിക്കുന്നു
ചേക്കേറാൻ പുതിയ ചില്ലകൾ തേടി
മഴ തേടി അവർ പറന്നകലുന്നു
ചിനകൾ മഴത്തുള്ളികളായ് ചിതറുന്നോൾ
തിരിച്ചിരിവുകൾ നൊന്നുപറപ്പെടുത്തുന്നോൾ

Photo credit: Ankita Shenoy

അന്നശ്രൂരം, അഗാധം ഈ സ്നേഹം

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഞാൻ അറിഞ്ഞതിൽ ഏറ്റവും മഹത്തെ രമാൻ മാതാപിതാക്കളുടെ സ്നേഹം. മനുഷ്യർ സാങ്കേതികമായും സാംസ്കാരികമായും മലേനിയപ്പോഴും ചില കാര്യങ്ങൾ അവരെ കരഞ്ഞൾക്ക് അതിന്മായി നിലകൊണ്ട് കൂട്ടുമായി പലതും നിർമ്മിക്കുകയും നിർവചിക്കുകയും ചെയ്ത പ്പോഴും മാതൃസ്നേഹത്തോളം മഹത്തരമായി ഒന്നും അവനുവേറെ കത്താൻ സാധിച്ചില്ല.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ, സഭാവരൂപീകരണത്തിൽ, വ്യക്തമായ പങ്കു വഹിക്കാൻ മാതാപിതാക്കൾക്കു സാധിക്കും. ഏതൊരു മഹാത്മാവിശ്വസ്യും ജീവിതക്കമയിൽ, അമ്മയും അച്ചനും പകർന്നു നല്കിയ മുല്യങ്ങളും അവരെക്കുറിച്ചാണ് ഓർമ്മകളും വിവരിച്ചിട്ടുകും. ഡോ. എ.പി.ജേ അബ്ദുൾ കലാമിന്റെ ജീവചരിത്രമായ 'അർനി ചിരകുകളി'ൽ അച്ചൻ പകർന്നുനൽകിയ ഉപദേശങ്ങളും മുല്യങ്ങളും അമ്മ ചെലുത്തിയ

സ്വാധീനവും ആദ്യഭാഗങ്ങളും തന്നെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. വിശനു തളർന്നു വരുന്നോൾ സ്നേഹത്തോടെ ആഹാരം വിളമ്പിത്തരുന്ന അമ്മയുടെ ഓർമ്മകൾ അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു.

ഒരു കുഞ്ഞിനു ജിം നൽകുന്നോൾ അമ്മ അനുഭവിക്കുന്ന വേദന ശരീരത്തിലെ ഏതെന്തോ അസ്ഥികൾ ഒരുമിച്ച് ഒരിഞ്ഞാൽ ഉംകുതിനു തുല്യമാണ്! എന്നാൽ പുറത്തു

Aravind
Second year, M.Tech

വരുന കുഞ്ഞിരേ കരച്ചിൽ
കേൾക്കുന്നോൾ വേദന മറന്ന്
എ അമ ചിരിക്കും. ജലിച്ചു
നിൽക്കുന്ന കനൽക്കട്ട പേ
ബലയാണ് അമ്മയുടെ സ്നേഹം എന്നു പറയാറും. സ്വയം ന
റിഗുന്നോഴും അത് മറുള്ളവർക്ക്
പ്രകാശം പരത്തിക്കൊരിക്കും.
എന്നാല് പിതാവിരേ സ്നേഹം
ചാരം മുടിയ കനൽക്കട്ട
പോലെയാണ്. തീവ്രത ഒന്നു
തന്നെയാണെങ്കിലും അച്ചൻ
അത് അമ്മയുടെ അത്ര പ
ുറത്തുകാണിക്കില്ല. ഒരു തര
തതിൽ അതും ദൈവ ന
ശ്വയമാണ്. കുഞ്ഞിരേ
ആരോഗ്യകരമായ വളർച്ച

യീൽ സ്നേഹത്തിനൊപ്പം ന
ിയന്ത്രണവും ആവശ്യമാണ്. അച്ചന്നാണ് എ കർമ്മം ന
ിർവഹിക്കുന്നത്.

നാം ഓരോരുത്തരും മറുള്ളവ
രെസ്നേഹിക്കുന്നതു അവരിൽ
നിന്നും തിരിച്ചെത്തുകിലും പ്ര
തീക്ഷിച്ചുകൊാവും. എന്നാൽ
ഒരു മകൻ എത്ര മോശക്കാരന
ഡയാലും സമൂഹത്തിരേ മു
ന്നിൽ തെറ്റുകാരനായാലും
അമ അവനെ തള്ളിപ്പറയ
ില്ല. കൂട്ടിയുടെ അച്ചൻ പേ
റലും അവനെ തല്ലുന്നത്
അമ്മക്കു സഹിക്കില്ല. 'പത്തമ
ചമഞ്ഞാലും പെറുമ്പത്
കൊക്കില്ല എന്നു പശ്മകാർ
പറഞ്ഞത് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ
സത്യം തന്നെയാണ്.

ബാല്യകാലത്ത് നമുക്ക്
എല്ലാം നമ്മുടെ അമ ആയ
ഭിന്നു. കൂടുകാർ വഴക്കിട്ടു
നോൾ നാം പറയും 'ഞാൻ
അമ്മയോട് പറഞ്ഞു കൊ
ടുക്കുമെന്ന്'. അന്ന് നമ്മുടെ
മനസ്സ് പുർണ്ണമായും നിഷ്ക
ളക്കമായിരുന്നു. അമ പറയ
കുന്നതെന്നോ അതു ശരിയായ
കാര്യം. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ
കോടതിയും ജയജിയും
എല്ലാം അമ തന്ന. പിന്നീടെ
പ്രോഫോ നമ്മൾ അമ്മയിൽ ന

നിന്നും അകന്നു. കൂടുതൽ അട
ബ്പം സുഹൃത്തുകളോടായി.
അമക്ക് ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും വി
വരമില്ലാ എന രീതിയിലേക്ക്
ചിന്തിച്ചു. അച്ചന്നും അമ്മയ
കും ചിന്തിക്കുന്നതെല്ലാം തെ
റാണെന്ന് തോന്തിത്തുടങ്ങി.
എന്നാലും അവർ മക്കളെ
വെറുത്തില്ല. സ്വയം ഒരുങ്ങി
ജീവിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുന്നു.
അവസാനം സ്വന്നം മക്കളെ
ഭയപ്പെട്ടു കഴിയേ അവസ്ഥ
വരെ വരുന്നു. പുരോഗതിയുടെ
ഉന്നതിയിൽ നിൽക്കുന്നു
എന അഹാകരിക്കുന്ന മന
ഖ്യാൻ അവസ്ഥ ഇതേ ന
പ്രമായിപ്പോയല്ലോ? ചിന്തിച്ചു
നോക്കു.

ലോകത്തിനു വഴികാട്ടിയ
ഭാരത സംസ്കാരത്തിരേ
ആധാരശില കൂടുംബ
സകൽപമാണ്. കൂടുന്നോൾ
ഇന്നമുാകുന്നതാണ് കൂടുംബം.
അമ കൂടുംബത്തിലെ ഒരുഡാ
രും തുള്ളുന്ന വിളക്കാണ്.
അതിരാവിലെ എല്ലാർക്കും
മുഖേ എഴുന്നേറ്റ് രാത്രി എല്ലാ
വരും ഉറങ്ങിയിട്ട് ഉറങ്ങുകയും
ചെയ്യുന്ന ദേവതയാണ് അമ.
ഒരു പരാതിയും പരിഭ്രവ
കും കൂടാരെ എല്ലാവരുടെയ
കാര്യങ്ങൾ കുത്യമായി

നോക്കിനടത്തുന്നു. സ്വയം മും സാധിച്ചു തരുന്നു. ചെലുത്താൻ അവർക്കു വിശനിരിക്കുവോഴും കൂട്ടികളും ഭർത്താവും ആഹാരം കഴിച്ചു എന്നുറപ്പു വരുത്തിയതിനു ശ്രേഷ്ഠം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന അമ്മമാർ. ഇങ്ങനെയുള്ള അമ്മമാരുടെ സാന്നിധ്യമാണ് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആശികളും. മറ്റാരു വശം കൂടിനോക്കു. ഒരു കുടുംബത്തിലേക്ക് സന്യാസമയം അച്ചുന്ന കടന്നുവരുവോൾ തോന്നുന്ന സുരക്ഷിതത്ത മൊന്നും മറ്റാന്നിനും തരാൻ സാധിക്കുകയില്ല. സ്വന്തം സുവസന്നകരുങ്ങൾ അധിശംഖര ഒഴിവാക്കി, തന്റെ ആരോഗ്യം പോലും മരന്ന് കുടുംബത്തിനു വേറിട്ടിരിക്കുന്ന അച്ചുന്ന. സ്വയം നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാതെ, കുടുകാരുടെ കുടുംബം ചേർന്ന് ധൂര്ത്തടിക്കാതെ ഓരോ നാണയവും സ്വന്തം കുടുംബം ഉണ്ടാക്കി സുക്ഷിക്കുന്ന അച്ചുന്നും ദൈവതുല്യനാണ്. അവർക്കു നേടാൻ കഴിയാതെയിരുന്ന സപ്പനങ്ങൾ അവർ കൂട്ടികളിൽ നിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഒരു കുറവും കുടാതെ നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും സാധിച്ചുരു ആദിശക്രാചാര രൂർ 'മാതൃപഞ്ചക' തതിലുടെ മാതാവിന്റെ സ്വന്നഹരിതത തുറന്നുകാടുന്നു. ആൽപ മെക്കിലും നിന്നും ശേഷിക്കുന്ന ഓരാൾക്കു കണ്ണുനന്ന യാതെ മാതൃപഞ്ചകം കേൾക്കാനാകില്ല. കുഞ്ഞിനും ജിനിം നല്കുന്ന സമയത്തെ വേദന, മാസങ്ങളുള്ളം മലമുത്തങ്ങളിൽ കൂളിച്ചുള്ള കിട്ടപ്പെട്ടിട്ടും, ശരീരത്തിനുംകുന്ന ശ്രേഷ്ഠണം, ഉറക്കമെല്ലാത്ത രാത്രികൾ ഇവയെല്ലാം മരിന്ന്, കുട്ടിച്ചേരിത്തു വായിച്ചാൽ മാതൃസ്തോത്രം ഏന്നും അനുഗ്രഹമായി ജീവിതത്തിൽ വഴികാടും. എല്ലാവർക്കും നിന്നുകളാം ആശുനമമാരുടെ പാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു.

ജനാലയ്ക്ക് അപൂർത്തത കാഴ്ചകൾ

തുറസ്സായ ഒരു ലോകത്തെ എനിക്ക് പരിചിതമാക്കി തന്ന ജനാല. ആ ലോകം ആദ്യംാഅം ജനാതമായിരുന്നു.കേമേണ അത് എനിക്ക് സുപരിചിതവും പിനീട് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതു മായി തീർന്നു.

ഓർമ്മ വച്ചനാൾ മുതൽ യാ ദ്രെ ഒരു പതിവായിരുന്നു.ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മികവാണ്ണല്ലോ കാ റിഞ്ഞയും മറ്റും കുപിട്ടുത്തം; ഭാഗ്യവശാൽ ഞാൻ സുന്ദര മായ ഈ ഭൂമിയിലേക്ക് ജനിച്ച് വീഴ്യുന്നതിന് ഒരുപാട് മുൻപേ തന്നെ കാറും ബെസ്സുമെല്ലാം ഇവിടെ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു. അച്ചുനും അമ്മയ്ക്കും ചേടുനുമൊപ്പം ആയിരുന്നു കൂട്ടിക്കലാലത്തെ എല്ലാ ധാത്ര കളും,അധികവും തൈങ്ങളുടെ കാറിൽ.

പിൻ സീറിലെ ഒരു ജനാലയ് ക്കട്ടുത്ത് ഞാനാബന്ധകിൽ മറ്റേ ത് ചേടുനുള്ളതാണ്. വീടിൽ ന നിന്ന് തൊട്ടടുത്തുള്ള സിറിയിലേ ക്കുള്ള ധാത്രപോലും തൈങ്ങൾ ഏറെ ആവേശത്തോടെയാണ് പോവുക.ജനാലയിലും

കുത്ത് നടക്കു സംഭവങ്ങൾ അത്ര ആകാംശയോടെയാണ് തൈങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ക റിയുക ഒരു പ്രത്യേക അനുഭവമാണ്. വെറും വഴിയോര കാഴ്ചകൾ മാത്രമായിരുന്നില്ല അത്.ക്കെതില്ലാം ഒരു ജനതയു ദ സംസ്കാരമാണ്.അവരുടെ ജീവിതമാണ്.അരിബ്യ് സമുദ്ഭാ യം എന്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ത് പത്ത് വർഷത്തെ ദുഃഖായ് വാസത്തിനിടയിലെ ഇത്തരം ധാത്രകളിലുംതെയാണ്.

സന്ധതയുടെ,സമൃദ്ധി

Aswani
First year, Masscomm

യുടെ സുവസ്നാകര്യങ്ങളുടെ ഒരു മാധ്യാവലയത്താലാണ് ആ ചെറുരാജ്യം പൊതി ഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈത് ഒരു വശം മാത്രമാണ്. മറ്റു വശത്ത് ദുഃഖങ്ങളും അതിലുപരി ഒരും അധികമല്ലാത്ത സ്വപ്നങ്ങളും ഉള്ളിലോതുക്കി മരുളുമിയുടെ കർക്കവെയിലിൽ നരകിക്കുന്ന നിരവധി പ്രവാസികളും ഗർഹിതിൽ. മനസ്സുലിഡിക്കുന്ന ഒരു നഗരകാഴ്ചയാണ് ഈ പാവ അഡ്സ് വെയിലത്ത് അവിടുത്തെ അംബരച്ചുംബികൾ കെട്ടിപ്പുടുക്കുന്നിനായി രാപകലില്ലാതെ ചോര നീരാക്കി അധ്യാനിക്കു നീക്കം. എന്നും പരന്നും പാതകളും ഇളം എക്സ്പ്രസ് ഹൈവേയിലും ദാഡിക്കണക്കിനു എ.സി കാറുകളുടെ ഏല്ലാതരം മുകളിയ ഇനം വാഹനങ്ങളും കടനു പോകുന്നേണ്ടി അതിലുള്ളവർ അവരുടെ വിലയേറിയ സമയത്തിൽ നിന്നും ഒരു നിമിഷം പോലും ബുദ്ധിമുട്ടു നിവർക്കായി മാറ്റിവെക്കണം എന്ന് ഓർക്കുന്നില്ല. കേവല മൊരു നോട്ടോ കൊഞ്ചുള്ള ദയാദാക്ഷിണ്യം പോലും ഗർഹിലെ ‘ലേബരേയൻ’ എറിയപ്പെടുന്ന കൺട്രക്ഷൻ തൊഴിലാളികൾക്ക് ലഭിക്കാറില്ല.

എല്ലാവരും തിരക്കിലാണ്

എന്തിനോവിയുള്ള ദൃതിയി കല്ലും... ഇവരെല്ലാം ആദ്യമാണ്. ലോകം കീഴടക്കാനുള്ള വ്യഗ്രത.

വിമാനയാത്ര റോഡിലും സഖവരിക്കു പോലെയല്ല, അത് വേറെയൊരു അനുഭവമാണ്. അവിടെയും ചേട്ടും താനും തമിൽ മത്സരമാണ്. ആരി രിക്കും ജനലിനടുത്ത് ചെണ്ടാല്ലി...!!

ആകാശകാഴ്ച അത്ഭുതമാണ്. വെളുത്ത മേഖലങ്ങളെ നീക്കി പക്ഷികളെപ്പോലെ

പറക്കാനാഗ്രഹിക്കാതെ ആരാണുള്ളത്? ഭൂനിലയത്തിൽ നിന്നും പരുന്നുയർന്നാൽ പിനെ കെട്ടിടങ്ങളും റോധുകളും വാഹനങ്ങളും വ്യക്ഷക്കൂടങ്ങളും മെല്ലാം നിറമുള്ള വെറും പെടുകളാണ്. ആ ജനാലകാഴ്ച എനെ പരിസ്ഥിതി ഇതാണ് ‘നാംകളും നാം കാണുന്ന ലോകം വളരെചെറുതാണ്, യമാർത്ഥ ലോകത്തിലെ ചെറിയൊരു അംശം മാത്രമാണ് നാം കാണുന്നത്’.

നാട് മരുഭൂരത്തുമായിരുന്നു എനിക്ക് പച്ചപ്പും നന്നതുമണ്ണിന്റെ മണ്ണിന്റെ മണവും മഴയും റോധിലെ ചെളിയും വെളുത്ത അംബാസിയറുകളും വരവു തുടർന്നു മേയുന്ന പഴവും അതിന്റെ പുറത്തിന്റെ പുരുഷാദിവസം വരുമ്പോൾ അവഗണിച്ചു. ‘തുകയാണ് അവഗണിച്ചു’, അമ്മ പരിഞ്ഞുതന്നു. ചിന്തിക്കാനുള്ള ശേഷിയായപ്പോൾ നാന് കൊക്കും പാന സർവ്വവ്യാപിയായ നായ ദുർബൈലയുമായ ഒരു അമ്മയും

യി അറിയുന്നത് നെടുവായ്ക്കു രിയിൽ നിന്നും വീട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രയിലാണ്.

ബ്രൗണിഷ്ക്രീം നിറത്തിലുള്ള റോഡിലെല്ലാം ശൈവരിക്കപ്പെട്ട ട്രിരുന്ന ആ പ്രാവകമാണ് നാം ഗ്രാസിലാക്കിക്കുടിക്കു ചായ എന്നും ദാഹിക്കുന്നേണ്ടി ആർക്കും അതെടുത്ത കുടിക്കാവു താണ് എന്നാക്കയായിരുന്നു ഒരു പ്രായം വരെ എൻ്റെ ധാരണ.

ട്രാഫിക്കിൽപ്പെട്ട കിടക്കുന്ന നേരാൾ മുഷ്ടിന്ത് കീറിപ്പിന്തെ വസ്ത്രത്തിൽ പുർണ്ണവയറും ഒക്കെതാരു കൂട്ടിയുമായി എല്ലാ വിയിലും ചെന്നജനലിൽ തട്ടി കൈകുപ്പിയും നീട്ടിയും നിൽക്കു പെണ്ണുങ്ങളെക്കാണു നേരാൾ ആശ്വര്യം തോനി യൈക്കിലും അതിന്റെ അർത്ഥം അന്ന് മനസിലായില്ല. ചിലർ ചില്ലു താഴ്ത്തി ചില്ലറ പെപസ നൽകുന്നത് കൂ, മറ്റു ചിലരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പോലും ഇതൊന്നും പെട്ടില്ല, ചിലർ ആഗ്രഹം കാട്ടി അവഗണിച്ചു. ‘തുകയാണ് വർ ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി അമ്മ പരിഞ്ഞുതന്നു. ചിന്തിക്കാനുള്ള ശേഷിയായപ്പോൾ നാന് മനസിലാക്കി; നിസ്സഹായയും ദുർബൈലയുമായ ഒരു അമ്മയും

ഒ അതിജീവനമാർഗ്ഗമായി
രുന്നു ഞാൻ ജനാലയിലൂടെ
ക്കതന്.

നാം സാക്ഷ്യം വഹിക്കു ജന
ബലക്കപ്പുറത്തെ കാഴ്ചകൾ
പലപ്പോളും നേർക്കാഴ്ചകളും
ണ്. അവ പറയാതെ പറയുന്ന
ജീവിത്തിന്റെ അർത്ഥതലങ്ങൾ
പലരുടെയും കണ്ണിൽപ്പെട്ടു
നില്ല. പട്ടിണി, കരിനാധ്യാനം,
വാർദ്ധത്തിലെ ഒറപ്പുടൽ, പ്ര
തീക്ഷ്ണ, കാത്തിരിപ്പ് തുടങ്ങി
വേദനിപ്പിക്കുന്ന ജീവിത സത്യ
അള്ളാൺ ഓരോന്നും.....

ഭ്രാന്തന്റെ നിലവിളി

Gopika Shaji
Third year, Masscomm

മനുഷ്യരായാൽ കുറച്ചാക്കേ
സംസാരം അല്ലെല്ലാം കൂടിപ്പോയ
അലോകിക്ക് പിടിപ്പിച്ചാലോ
നമ്മൾ ചോദിക്കും ‘വട്ടാ
ണ് അല്ലോ’എന്ന്! അങ്ങനെ
ങരീപം സംസാരം കൂടിയ
ങരാളുടെ കമ്മയാണ് ഇനി പ
റയാൻ പോകുത്.

ഒരു പാഠം ഭ്രാന്തൻ!പ്
ആളൊരു പുലിക്കുടി ആയി
രുന്നു.കൈകൊനിരുത്തേ
സർട്ടിഫിക്കറ്റുമായി ബോംബെ
യിലേക്ക് ദെയിൻ കയറിയ
അദ്ദേഹം തിരിച്ചെത്തുന്നത്
ഭ്രാന്തൻ ആയിട്ടാണ്. സിന
ഒമകളിൽ കുമടുത്ത ഒരു രംഗം
പോലെ...

ഒരുപാട് ബന്ധുക്കളും
യിട്ടും ആരും അദ്ദേഹത്തെ
നോക്കാൻ മുൻകൈക
എടുത്തിരുന്നു. അവസാനം

കണ്ണിൽ ചോര ഉള്ള ഒരു പ
ബം വിധവയായ ബന്ധുക്കാരി
ഭ്രാന്തനെ ഏറ്റുടരുതു.
അപ്പോൾ മറ്റൊള്ള ബന്ധുമിൽ
നമ്മൾ ചോദിക്കുന്ന നെറ്റിച്ചുളിതു!
സദാചാര ബോധം ആളിക്ക
തനാതെ ഇരിക്കുമോ!അല്ലാതെ
പിന്നീ!! പട്ടി പുല്ലു തിനു
കേം ഇല്ല,പശുനേ ഒട്ടു
തീറ്റിക്കെത്തുമില്ലല്ലോ!എന്നാലു
ശും തലവേദന ആകുമല്ലോ
എന്നോർത്ത് എന്നും മിാൻ ന
നിനില്ല.

ഭ്രാന്തൻ ഒരുപാട് കമകൾ പ
റഞ്ഞു,പക്ഷേ തുടക്കവും
ഒടുക്കവും ഇല്ലാത്തത് കൊ
ഞ്ഞ ആർക്കും കമകൾ എന്നും
മനസ്സിലായില്ല.ആദ്യമൊക്കെ
എനിക്ക് പേടിയാണ് തോനി
യത്.കുറുത്ത് മെലിഞ്ഞ ആ
മനുഷ്യന്റെ ഇരു കണ്ണുകൾ
പലവട്ടം എൻ്റെ പിന്നു മുട്ടു

കൾ കൂട്ടി ഇടപ്പിച്ചു.എനെ നോക്കി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചാൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ നൊൻ ഓടി രക്ഷപെടു.പ തിരെ പതിയെ പേടി മാറി തുടങ്ങി.നൊൻ കൗമാരത്തിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ഭ്രാന്തൻ വർഷക്കൃതിരെ പടവുകൾ കയറി തുടങ്ങി.ഇടക്കിടക്ക് നിലവിളികൾ കേൾക്കുന്നോൾ മാത്രമാണ് ഭ്രാന്തനെ ഇന്ന് നാടുകാർ ഓർമിക്കുന്നത്.

ഭ്രാന്തൻ എനെ കാണുന്നോൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുക പതിവാണ്. കാരണം ഇന്നും എനിക്കരിയില്ല !ഒരുപാട് കാലങ്ങൾക്ക് ശ്രേഷ്ഠം നാട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഭ്രാന്തൻ്റെ നിലവിളി കേട്ടു..പ നിന്നീടാണ് അരിഞ്ഞത് മുറ്റത്ത് തലതല്ലി വീണപ്പോൾ ഭ്രാന്തൻ കരണ്ട ഒച്ച ആയിരുന്നു അതെന്ന്. ദൈര്ഘ്യം സംഭരിച്ച അടുത്ത ദിവസം കാണാൻ പേബാധി.പതിവ് പോലെ അദ്ദേഹം ഉറക്ക പൊട്ടി ചിരിച്ചില്ല.നല്ല വേദന ഉന്നു മനസ്സിലായി.നിവർന്ന് ഇരിക്കാൻ പേബാധി.പതിവ് പോലെ അദ്ദേഹം പാവത്തിന് സാധിക്കുന്നില്ല. നൊൻ അടുത്ത് ചെന്നിരുന്നു.നന്നും ചെയ്തില്ല എന്നു വർഷങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ പിന്നി

ലത്തിൽ ആയിരുന്നു അത്. എന്തൊക്കയോ സ്വയം സംസാരിച്ചു കൈവിരുന്ന ഭ്രാന്തൻ എൻ്റെ മുവത്ത് നോക്കി.പേടിച്ച പേടിച്ച നൊൻ ചോദിച്ചു ‘ഇപ്പം വേദന എങ്ങനെയു് ?കുറവും ?’രു നിമിഷം ഭ്രാന്തൻ എനെ തുറിച്ചുനോക്കി എനിട്ട് പുതിയിച്ചു കൈക് പറഞ്ഞു ‘അത് അത്..ആ ഹരിനിക്കാരം കൈക് പോയി...ആ ...ആ... സർട്ടിഫിക്കറ്റ്പിനാലെ ഒരു വലിയ പൊട്ടിച്ചിരിയും.....

ഞങ്ങി. ഇപ്പോൾ വൃഥന് ഇരിക്കാം. ഇരുന്ന് വലതുകൈനീട്ടിയാജിക്കാം. അടുത്ത് ഒന്നുമില്ലാത്തവനെയും ഉള്ളവനെയും ഒരു പോലെ സ്നേഹിക്കാനിയുന്ന ആ നായയും യജമാന സ്നേഹിതാൽ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുമായി കൂട്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം മയങ്ങി എന്നിറ്റ വൃഥൻ നായയെ കില്ല. നഗരത്തിലെ തിരക്കേരിയ വീമിയിലൂടെ ചീരിപ്പാണ്ടു വന്ന ഒരു വാഹനം നായയുടെ പകുതി ജീവനെടുത്തത് വൃഥൻ അറിഞ്ഞില്ല. ഒരു ദിവസം നായ മുറിവുകൾ നിറഞ്ഞ തന്റെ ശരീരവും നിരക്കി നീക്കി വൃഥൻ അടുത്തേക്ക് തിരികെ വന്നു.പഴുത്തു തുടങ്ങിയ മുരിവുകളിൽ നിന്ന് ദുർഗ്ഗസം വമിക്കുന്നുമായിരുന്നു. എപ്പകാരമാണോ പ് വൃഥനിൽനിന്നും ആളുകൾ മാറിനിന്നത് അപ്പകാരം ഇപ്പോൾ നായയിൽ നിന്നും ആളുകൾ മാറാൻ തുണ്ണി.

നായ വൃഥൻ അടുത്തേത്തി. പതിയെ വാലാട്ടി. ചെറിയ ശബ്ദത്തിൽ മോങ്ങി. കണ്ണുകളിലൂടെ വെള്ളം ഒഴുകി. വൃഥൻ ഒന്നു സുക്ഷ്മമായി നോക്കി. എനിട്ട് അലറി.

‘ചീ പോ പട്ടി ദുരേ....’

നായക്ക് അതു മനസിലാ ‘മരനു പോയി ഞാൻ. നീയും
യില്ല. അത് വീം വാലാട്ടി ഒരു മനുഷ്യനാണെന്ന്’
അയോളുടെ അടുത്തേക്ക് നീ
അംഗി. വ്യുദ്ധൻ മുക്കു പൊത്തി.
‘നാനുനു. ദുരെ പോ’
അടുത്തിരുന്ന ഒരു കല്ലുടുത്ത്
അയാൾ അതിന്റെ മുറിഞ്ഞ
കാലിൽ ഒരേരു വെച്ചു കൊടു
ത്തു. ദയനീയ സ്വരത്തിൽ മോ
അംഗിക്കർ നായ ആകാവുന്ന
വേഗതയിൽ തിരിഞ്ഞു നോ
ക്കാതെ ഓടിപ്പോയി. ഇത്തിരി
ദുരം കഴിഞ്ഞ് അത് നിന്നു.
എനിട്ട് വ്യുദ്ധനെ നോക്കി.
നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ പ
റൂപിറൂത്തു.

Photo credit: Abhishek Ahuja

മനുഷ്യനും ജീവിയും

ഇന്നലെ പകൽ മുതൽ വൃഥൻ ആ സ്വന്നാൻഡിലുായിരുന്നു. പഴകി കീറി ചെളി പിടിച്ച് വസ്ത്രങ്ങളും ജട പിടിച്ച് മുടിയും താടിയും. മെലിഞ്ഞ ശരീരം ഒരു പായയിൽ ചുരുക്കിടന്ന് മുന്നിലെ പാത്രത്തിൽ വീഴുന്ന ചില്ലാ തുട്ടുകളുടെ ശബ്ദത്തിനു മാത്രം കണ്ണു പൊതിച്ചു നോക്കി നിശ്ചാം കിടന്നു. നഗരത്തിന് ഇത് പുതുക്കാഴ്ചയല്ല. ദിവസേന ഓരോരുത്തർ വിതം ഇങ്ങനെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടുസ്ഥലമായതുകൊാവാം ആരും അയാളോട് നീങ്ങിക്കി ടക്കാനോ മാറിപ്പോവാനോ പറഞ്ഞില്ല. ആ ശരീരത്തിൽ നിന്നും വമിച്ച് ദുർഗ്ഗസ്യം മറ്റുള്ളവരെ മാറി നിൽക്കാൻ ശീലിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെ ആ വലിയ നഗരത്തിൽ ഒരു ജീവൻ അനാമമായി ചുരുക്കുകൂടി. ഉറക്കെ സംസാരിച്ച് തന്റെ ഉറക്കത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നവരെ വൃഥൻ അറിയാനാവാത്ത ഏതോ ഭാഷയിൽ പ്രാകി നിലവിളിച്ചു. മഴക്കന്തതോടെ ഇതു പോലെ ആരോ ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരു നായായാളുടെ കുടെ കൂടി. അയാ

ളുടെ കാൽ ചുവട്ടിൽ നായയും ചുരുക്കൂടി. സമുഹത്തിലെ മാനുഷ്യനേക്കാളും നായയുടെ വിശദപ്പേരും കാണിച്ചു. നായ ആരെയൊക്കെ നോക്കി വാലാട്ടുന്നുവോ അവരെല്ലാം അതിനു കൈശണം നൽകി. അങ്ങനെ നായയുടെ ഒരു പക്ഷവും ശബ്ദത്തും വിശദപ്പെട്ടാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ വൃഥൻ ഇരിക്കാം. ഇരുന്ന് വലതുകൈനിട്ടിയാജിക്കാം. അടുത്ത് ഒന്നുമില്ലാത്തവനെയും ഉള്ളവനെയും ഒരു പോലെ സ്നേഹിക്കാനെന്നു ആ നായയും യജമാനസ്നേഹത്താൽ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുമായി കൂടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം മയങ്ങി എണ്ണിറ്റു വൃഥൻ നായയെ കില്ല. നഗരത്തിലെ തിരക്കേരിയ വീമിയിലുടെ ചീറിപ്പാണ്ടു വന്ന ഒരു വാഹനം നായയുടെ പകുതി ജീവനെടുത്തത് വൃഥൻ അറിഞ്ഞില്ല. ഒരു ദിവസം നായമുറിവുകൾ നിറന്തര തന്റെ ശരീരവും നിരക്കി നീക്കി വൃഥൻ അടുത്തേക്ക് തിരികെ വന്നു. പഴുത്തു തുടങ്ങിയ മുരിവുകളിൽ നിന്ന് ദുർഗ്ഗസ്യം

Deepika CS
Third year, Integrated Physics

വമിക്കുന്നുായിരുന്നു. എപ്പോരമാണോ പ്പെടുവനിൽക്കിന്നും ആളുകൾ മാറിനിന്നത് അപ്പോരം ഇപ്പോൾ നായയിൽ നിന്നും ആളുകൾ മാറാൻ തുടങ്ങി.

നായ വൃഥൻ അടുത്തെത്തതി. പതിയെ വാലാട്ടി. ചെറിയ ശബ്ദത്തിൽ മോങ്ങി. കണ്ണുകളിലുടെ വെള്ളം ഒഴുകി. വൃഥൻ ഒന്നു സുക്ഷ്മമായി നോക്കി. എനിട്ട് അലറി.

‘ഹീ പോ പട്ടി ദുരെ....’
നായയ്ക്ക് അതു മനസിലായില്ല. അത് വീം വാലാട്ടി അയോളുടെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി. വൃഥൻ മുക്കു പോതി.
‘നാറുന്നു. ദുരെ പോ’
അടുത്തിരുന്ന ഒരു കല്ലെടുത്ത് അയാൾ അതിന്റെ മുറിന്തെ കാലിൽ ഒരേരു വെച്ചു കൊടുത്തു. ദയനീയ സ്വരത്തിൽ മോങ്ങിക്കൊ നായ ആകാവുന്ന

വേഗതയിൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ഓടിപ്പോയി. ഇത്തിരിഡുരം കഴിഞ്ഞ് അത് നിന്നു. എനിട്ട് വൃഥത നോക്കി. നിരിഞ്ഞ കല്ലുകളോടെ പറിപ്പിറുത്തു.

‘മിനു പോയി ശാൻ. നീയും ഒരു മനുഷ്യനാണെന്ന്’

ഇന്നലെ പകൽ മുതൽ വൃഥൻ ആ ബഗ്ഗുാൻഡിലുായിരുന്നു. പഴകി കീറി ചെളി പിടിച്ച് വസ്ത്രങ്ങളും ജട പിടിച്ച് മുടിയും താടിയും. മെലിഞ്ഞ ശരീരം ഒരു പായയിൽ ചുരുക്കിടന്ന് മുന്നിലെ പാത്രത്തിൽ വീഴുന്ന ചില്ലറ തുട്ടുകളുടെ ശമ്പൂത്തിനു മാത്രം കല്ലു പൊന്തിച്ചു നോക്കി നിശ്ചംഭും കിടന്നു. നഗരത്തിന് ഇൽ പുതുക്കാംചയല്ല. ദിവസേന ഓരോരുത്തർ വീതം ഇങ്ങനെ വന്നുകൊണ്ടു. പെരുസ്തു സ്ഥലമായതുകൊാവാം ആരും അയാളോട് നീങ്ങിക്കി ചക്കാനോ മാറിപ്പോവാനോ പറഞ്ഞില്ല. ആ ശരീരത്തിൽ നിന്നും വമിച്ച ദുർഗ്ഗസം മറ്റുള്ളവരെ മാറി നിൽക്കാൻ ശീലിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെ ആ വലിയ നഗരത്തിൽ ഒരു ജീവൻ അനാമമായി ചുരുക്കുകൂടി. ഉറക്കെ സംസാരിച്ച് തന്റെ ഉറക്കത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നവരെ വൃഥൻ

അറിയാനാവാത്ത ഏതോ ഭാഷയിൽ പ്രാകി നിലവിളിച്ചു. മഴക്കന്തത്തോടെ ഇതു പോലെ ആരോ ഉപേക്ഷിച്ച ഒരു നായഅയാളുടെ കുടെ കൂട്ടി. അയാളുടെ കാൽ ചുവടിൽ നായയും ചുരുക്കൂട്ടി. സമുഹത്തിലെ മാന്യൻമാരായ സഹ്യദയർമനുഷ്യനേക്കാളും നായയുടെ വിശപ്പു മാറ്റാൻ ദയ കാണിച്ചു. നായ ആരെയൊക്കെ നോക്കി വാലാട്ടുന്നുവോ അവരെല്ലാം അതിനു ഭക്ഷണം നൽകി. അങ്ങനെ നായയുടെ ഒരു പക്ഷവൃഥൻമേരു വിശപ്പുകൾക്കും തുണ്ടാണി. ഇപ്പോൾ വൃഥൻ ഇരിക്കാം. ഇരുന്ന് വലതുകൈകനീടിയാജിക്കാം. അടുത്ത് ഒന്നുമില്ലാത്തവനയും ഉള്ളവനയും ഒരു പോലെ സ്നേഹിക്കാനിയുന്ന ആ നായയും യജമാനസ്നേഹത്താൽ തിളങ്ങുന്ന കല്ലുമായി കൂട്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം മയങ്ങി എണ്ണിറ്റു വൃഥൻ നായയെ കില്ല. നഗരത്തിലെ തിരക്കേറിയ വീമിതിലും ചീരിപ്പാണ്ണു വന്ന ഒരു വാഹനം നായയുടെ പകുതിജീവനെടുത്തത് വൃഥൻ അറിഞ്ഞില്ല. ഒരു ദിവസം നായമുറിവുകൾ നിരിഞ്ഞ തന്റെ ശരീരവും നിരക്കി നീക്കി വൃഥൻ അടുത്തോക്ക് തിരികെ

വന്നു.പഴുത്തു തുടങ്ങിയ മുറിവുകളിൽ നിന്ന് ദുർഗ്ഗസം വമിക്കുന്നുായിരുന്നു. എപ്പേക്കാരമാണോ പ് വൃഥനിൽനിന്നും ആളുകൾ മാറിനിന്ന് അപകാരം ഇപ്പോൾ നായയിൽ നിന്നും ആളുകൾ മാറാൻ തുണ്ടാണി.

നായ വൃഥൻ അടുത്തതി. പതിരെ വാലാട്ടി. ചെറിയ ശമ്പൂത്തിൽ മോങ്ങി. കല്ലുകളിലും വെള്ളം ഒഴുകി. വൃഥൻ ഒന്നു സുക്ഷ്മമായി നോക്കി. എനിട്ട് അലറി. ‘ചീ പോ പട്ടി ദുരെ....’

നായയ്ക്ക് അതു മനസിലായില്ല. അത് വീം വാലാട്ടി അയോളുടെ അടുത്തോക്ക് നീങ്ങി. വൃഥൻ മുക്കു പോത്തി. ‘നാറുന്നു. ദുരെ പോ’

അടുത്തിരുന്ന ഒരു കല്ലെടുത്ത് അയാൾ അതിന്റെ മുറിഞ്ഞ കാലിൽ ഒരേറു വെച്ചു കൊടുത്തു. ദയനീയ സ്വരത്തിൽ മോങ്ങിക്കെട്ട് നായ ആകാവുന്ന വേഗതയിൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ഓടിപ്പോയി. ഇത്തിരിഡുരം കഴിഞ്ഞ് അത് നിന്നു. എനിട്ട് വൃഥത നോക്കി. നിരിഞ്ഞ കല്ലുകളോടെ പറിപ്പിറുത്തു.

‘മിനു പോയി ശാൻ. നീയും ഒരു മനുഷ്യനാണെന്ന്’

ഇന്നലെ പകൽ മുതൽ വ്�ഥൻ ആ ബള്ളാൻഡിലും തയിരുന്നു. പഴകി കീറി ചെളി പിടിച്ച് വസ്ത്രങ്ങളും ജട പിടിച്ച് മുടിയും താടിയും. മെലിഞ്ഞ ശരീരം ഒരു പായയിൽ ചുരുക്കിടന്ന് മുന്നിലെ പത്രത്തിൽ വീഴുന്ന ചില്ലറ തുടക്കളുടെ ശമ്പൂത്തിനു മാത്രം കണ്ണു പൊന്തിച്ചു നോക്കി നിശ്ചയം കിടന്നു. നഗരത്തിന് ഇത് പുതുക്കാഴ്ചയല്ല. ദിവസേന ഓരോരുത്തർ വീതം ഇങ്ങനെ വന്നുകൊടുത്തു. പെതുസ്ഥലമായതുകൊാവാം ആരും അയാളോട് നീങ്ങിക്കി ടക്കാനോ മാറിപ്പോവാനോ പറഞ്ഞില്ല. ആ ശരീരത്തിൽ നിന്നും വമിച്ച് ദുർഗന്ധം മറ്റുള്ളവരെ മാറി നിൽക്കാൻ ശീലിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെ ആ വലിയ നഗരത്തിൽ ഒരു ജീവൻ അനാമ മായി ചുരുക്കുകൂടി. ഉറക്കെ സംസാരിച്ച് തന്റെ ഉറക്കത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നവരെ വൃഥൻ അറിയാനാവാത്ത ഏതോ ഭാഷയിൽ പ്രാക്കി നിലവിളിച്ചു. മഴ കനത്തനോടെ ഇതു പോലെ ആരോ ഉപേക്ഷിച്ച ഒരു നായ അയാളുടെ കുടെ കുടി. അയാളുടെ കാൽ ചുവടിൽ

നായയും ചുരുക്കുടി. സമുഹത്തിലെ മാന്യന്മാരായ സഹ്യദയർ മനുഷ്യനേക്കൊള്ളും നായയുടെ വിശദ്ധും മാറ്റാൻ ഒരു കാണിച്ചു. നായആരെയൊക്കെ നോക്കി വാലാട്ടുന്നുവോ അവരെല്ലാം അതിനു ഭക്ഷണം നൽകി. അങ്ങനെ നായയുടെ ഒരു പക്ക വൃഥൻ ഒരു വിശദ്ധുകൾാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ വൃഥൻ ഇരിക്കാം. ഇരുന്ന് വലതുകൈകനീടി യാജിക്കാം. അടുത്ത് ഒന്നുമില്ലാത്തവനെയും ഉള്ളവനെയും ഒരു പേഠലെ സ്നേഹിക്കാനാനിയുന്ന ആ നായയും യജമാന സ്നേഹത്താൽ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുമായി കൂട്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം മധ്യങ്ങി എണ്ണിറ വൃഥൻ നായയെ കില്ല. നഗരത്തിലെ തിരക്കേറിയ വീമിയിലുടെ ചീരിപ്പാണ്ടു വന്ന ഒരു വാഹനം നായയുടെ പകുതി ജീവനെടുത്തത് വൃഥൻ അറിഞ്ഞില്ല. ഒരു ദിവസം നായമുറിവുകൾ നിറഞ്ഞ തന്റെ ശരീരവും നിരക്കി നീക്കി വ്യഥിക്കേ അടുത്തേക്ക് തിരികെ വന്നു. പഴുത്തു തുടങ്ങിയ മുരിവുകളിൽ നിന്ന് ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്നുായിരുന്നു. എപ്പോൾ

രോണോ പ് വ്യഥനിൽനിന്നും ആളുകൾ മാറിനിന്നത് അപ്പോരും ഇപ്പോൾ നായയിൽ നിന്നും ആളുകൾ മാറാൻ തുടങ്ങി.

നായ വ്യഥരെ അടുത്തത്തി. പതിയെ വാലാട്ടി. ചെറിയ ശമ്പൂത്തിൽ മോങ്ങി. കണ്ണുകളിലുടെ വെള്ളം ഒഴുകി. വ്യഥൻ ഒന്നു സുക്ഷ്മമായി നോക്കി. എനിട്ട് അലറി. ‘ചരീ പോ പട്ടി ദുരെ....’

നായയ്ക്ക് അതു മനസിലായില്ല. അത് വീം വാലാട്ടി അയോളുടെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി. വ്യഥൻ മുക്കു പൊത്തി. ‘നാറുന്നു. ദുരെ പോ’

അടുത്തിരുന്ന ഒരു കല്ലടുത്ത് അയാൾ അതിന്റെ മുറിനെ കാലിൽ ഒരേറു വെച്ചു കൊടുത്തു. ദയനീയ സ്വരത്തിൽ മോങ്ങിക്കെവ് നായ ആകാവുന്ന വേഗതയിൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ഓടിപ്പോയി. ഇത്തിരിദുരം കഴിഞ്ഞത് അത് നിന്നു. എനിട്ട് വ്യഥനെ നോക്കി. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ പിറുപിറുത്തു.

‘മറന്നു പോയി നാൻ. നീയും ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നു്’

പൊട്ടിയ കണ്ണാടിച്ചില്ലുകൾ

ഡേമുള്ളവർന്ന് വേദനയാണ്
പൊട്ടലും ചീറ്റലും. പുർഖിക
രാൽ വളർന്നു മുഗീയമായതാ
ണ് കണ്ണാടി

പൊട്ടുന്നതിന്റെ തത്പരം ഉടഞ്ഞ
കണ്ണാടി യിൽ കാണുന്നത്
ചിതറി കഷ്ണങ്ങളായ സ്വന്തം
പ്രതിബിംബം. കഷ്ടയോ

ടെ, ത്യാഗം സഹിച്ച്, എല്ലാ
കപടകൊള്ളരുതായ് മകളും
തുശ്ശന്തകയറിയ സ്വന്തം സിം
ഹാസനം. നിലനിൽപ്പിന്റെ
ഡേമുള്ളവർന്ന് കൊട്ടാരം ഉട
ഞ്ഞു കഷ്ണങ്ങളായി വീ
ണിരിക്കുന്നു. വീഞ്ഞുകലിനെ
യും തുനിക്കുട്ടിയതിനെന്നും
ചേരുംപടിചേര്ത്ത് പാകപ്പെടു
ത്തിയ തിന്റെ ചുടുസഹിച്ചുള്ള
യാത്ര പിന്നീട്. വീഞ്ഞുത്തിട്ടും
യാത്ര എത്രനാൾ, കാലം കാ
ത്തിരിപ്പും, ഏതു നിമിഷവും
ഇനി അടുത്ത തകർച്ച എന്ന
ഉറക്കമെല്ലാത്ത രാത്രിയിലെ
ഉലാത്തൽ. ഇതൊരു ഓർ
മപ്പെടുത്തൽ കൂടിയാണ്.
വേദനകളുടെ ഓർമ്മകളും
വാം,സന്നോഷത്തിന്റെ ഓർ

മകളാവാം,പാപം വീടുലിന്റെ
കണക്കുപറിഞ്ഞുതീർത്ത പ
ാപിയുടെ നല്ല നാളുകളിലെ
ഓർമ്മകളാവാം. അങ്ങനെ
ഓർമ്മകളിലേക്കുള്ള ഓർമ്മ
പ്പെടുത്തൽ പൊട്ടിയ കണ്ണാടി

Gautham
Second year, Masscomm

Photo credit: Abhishek Ahuja

ചീല്ലുകൾ.

ഭിക്ഷക്കാരൻ മുതൽ ബുർഖവരെ നോക്കി പുണ്ണിരിക്കുകയും ഇന്ന് അത്രപോരെന്ന് വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്ന സ്വന്തം രുപമാകുന്ന കണ്ണാടി. മർത്യുന്നും കണ്ണാടിയും തമ്മിലുള്ള പുർണ്ണകാല സന്ധ്യവെന്തക്കുറിച്ചും അതിന്റെ കടുപ്പിക്കുന്ന ഓർമ്മകളെങ്കുറിച്ചും ഒരു ശ്രദ്ധം തന്നെ രചിക്കാമെന്ന് വെള്ള്. ഏതു പെപശാചിക ശക്തിയുടെ കുപിട്ടുത്തമാണ് ഈ അപൂർവ്വ സാധനം. ഓർമ്മ വെച്ച നാളുകളിൽ ഞാൻ കരുപ്പം, ഞാൻ ശാരീരിക സത്യം, കണ്ണും മുക്കും വായും കണ്ണംവും തലയും ഉടലും ചേർന്ന് പരിഞ്ഞിച്ചു ഒരു അത്ഭുതസത്യം. കണ്ണാടിയുമായി മനുഷ്യന് ആഴത്തിലുള്ള സന്ധ്യം ഇതുമാത്രം. പഴയത്യും എന്നാൽ പുതുമയോടെ നിൽക്കുന്നതുമായ ഒരു ചൊല്ലും ലോ ‘ചങ്ങായി നന്നായാൽ കണ്ണാടി വേ’. ഏതോ ഒരു വിദാൻ സ്വന്തം രുപം ക്ക് തെട്ടി ഉണർന്ന് കണ്ണാടിക്ക് നേരെ തൊടുത്ത അബ്യുകൾ പോലും കാലം ഇന്നും സുക്ഷിക്കുന്നു. കണ്ണാടി നോക്കാതായ മറ്റൊരു വിദാനാകട്ട ചങ്ങാതിയെ കണ്ണാടിയാക്കി. ചങ്ങാതികളും പരിഞ്ഞുകൊയേണ്ടതാണ്.

അങ്ങിനെ ഒരു പുതിയ ചെഠിയും രുപം കൊടുക്കാനും ചങ്ങാതിനന്നായാൽ എന്തിനും സ്വന്തം രുപം’ അങ്ങനെ സ്വന്തം രുപത്തെ എറിഞ്ഞതുടച്ച വിദാൻ മറ്റുള്ളവരെൽ ദൃഷ്ടിയിലുള്ളതെന്ന് രുപവുമായി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടി. അങ്ങനെ പല പലകമകളാണ് കണ്ണാടിയുമായി പ്രചാരത്തിലുള്ളത്.

കാലം എന്നും കണ്ണാടി എറിഞ്ഞുകൊയേണ്ടതാണ്. ഓരോക്കണ്ണാടിക്കും പരിധാനും എഴുതപ്പെടാനും ചരിത്രമായി അംഗീകരിക്കാനും ഓരോ കമകൾ. പല കൈവഴികളിലായി പലവർണ്ണങ്ങളിൽ, പല പേരുകളിൽ കാലം കുടുമാറുന്നോള്ളും കഴിഞ്ഞത് വരും കമകൾമാത്രം എന്നും കാലം കുടുമാരുന്നോള്ളും കഴിഞ്ഞത് വരും കമകൾ. പുരിതുചാടി നിൽക്കുന്ന കാഴ്ചയുടെ വെളിച്ചും വീശൽമാത്രമാണ്. ഇന്നത്തെ സത്യം ഇന്നത്തെ കണ്ണാടി. വാർഡക്കുത്തിന്റെ ജരാനരകൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയ മുത്തച്ചൻ സുവമുള്ള ഓർമ്മകൾക്കായി ആയുസിന്റെ പുസ്തകം തുറക്കുന്നോൾ കുട്ടിക്കാലസ്ഥികൾ നുണ്ണയുന്നു. എൻപത്തിയേഴ്സ് വയസ്സുന്ന കണ്ണാടി മുത്തച്ചനെ മുറുക്കെപ്പിടിച്ചിരുന്നുകെൽ. പഴയപൊട്ടിയ കണ്ണാടി

ചിത്തരികൾ പെറുക്കിയെടുക്കാൻ വെഗ്രത കാട്ടുന്നോടും , പ്രഥമവും കാമവും ക്രൂരതയുമൊക്കെ അതിന്റെ വികാരങ്ങളാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. വെളിച്ചും ദുഃഖമാണ് ഉള്ളി തമ്മിലോ സുവഹ്നം എന്ന വരികൾ കണ്ണാടി അപേഖ്യരൂപ ഇഷ്ടത്തോ. വെളിച്ചുമാണ് എല്ലാം അത് ഇല്ലാതാകുന്നോൾ ഇരുട്ടിൽ കണ്ണാടിയും കുരുടനാകുന്നു. വെളിച്ചും വീശുന്നോൾ പുനർജനിക്കുന്ന അവൻ ഇരുട്ടിനെ ഭയക്കുന്നു. വെളിച്ചും നൽകിയ നാമത്തിൽ അവൻ പൊട്ടാത്ത കണ്ണാടി ചീല്ലുകൾ. കറുത്തവരെൽ നാമത്തിൽ അവൻ പൊട്ടിയ കണ്ണാടി ചീല്ലുകൾ.

ആദ്യം പരിഞ്ഞത് ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമായി ഉറപ്പിക്കുന്നു. ഭയമുള്ളവരെൽ വേദനയാണ് പൊട്ടലും ചീറ്റലും. കണ്ണാടി സ്വന്തം പ്രതിബിംബവെത്ത കാട്ടുന്നോൾ അത് ഉടയുന്നതിലുള്ള ഭയം സംരക്ഷിച്ചും നിർത്തി സകലപിച്ചു കുട്ടിയ സത്രത്തെ ക്കുറിച്ചേണ്ടതാണ്. സംരക്ഷണത്തിലും സകലപുത്തിലും ഉള്ളവൻ ഭയക്കാതെ രക്ഷയില്ല. അവൻ ഭയക്കും ഭയന്നും അവൻ ഒരു കുതിരയാണ്, വെള്ളം കാലും നിൽക്കാത്ത കുതിര. നമുക്ക്

എല്ലാവർക്കും ഉള്ള ഭയം തന്നെ
യാണല്ലോ ഈത്. രാത്രി പകൽ
ദേദമരൈ കണ്ണാടി താഴവീ
ബുദ്ധിയാൽ അത് ഏതോ പ
ശാചാബനന്നു പറഞ്ഞുപ
രിപ്പിച്ച പുർഖികൾൽ നിന്നും
നാം അതൊരു അധിവിശ്വാ
സമായി കടക കെന്തിക്കുന്നു.
കണ്ണാടി ഉടണ്ണാൽ ഭയക്കണം
എന്ത് എന്തിനെന്നാണ് ചും
കാടുന്നത്? ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന
സത്യം മുകളിൽ പറഞ്ഞതാ
ണെങ്കിൽ വായനക്കാർ എന്നെ
അഭിനന്ദിച്ചാലും, വി.കെ.എൻ
രഹ്മാൻ ഇങ്ങനെ എഴുതാം.

യാത്രക്കാരരെ യാത്രയിൽ
ഓരോ നിമിഷവും കണ്ണാടി
മാറിക്കൊയേറിക്കും. അവൻ
രു സ്ഥിരം സ്ഥലത്ത് കൂടു
ക്കൂട്ടിപാർക്കുന്നവന്നല്ല. ചില്ല
വെടിഞ്ഞ ഇലപോൽ നിയന്ത്ര
ണരഹിതനല്ല അവൻ. അവ
ൻ കണ്ണാടി നിമിഷം തോറ
ും പൊട്ടുന്നു. ഭയപ്പാടില്ലാതെ
പൊട്ടിയതുപോലുമരിയാതെ
യാത്രയിലാണ് അവൻ. അവ
നാണ് മനുഷ്യൻ, ആത്മാവിൽ
അഭിയുന്ന മനുഷ്യൻ. അവ
ൻ തിരിച്ചറിവിൽ കണ്ണാടി പ
ുറത്തെ സത്യം മാത്രം ചിത്രീ
കരിക്കുന്ന ഉപകരണം. കാലം
അവനു വേണിപ്പുരയിൽ വി
ശമമില്ലാതെ ജോലിയിലാണ്.
പുതിയ ഒരു കണ്ണാടിക്കായി ,

സന്തം ആത്മാംശം ചിത്രീകരി
ക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും കഴി
വുള്ള കണ്ണാടിയ്ക്കായി. വെള്ളി
ചുത്തിലും ഇരുട്ടിലും അതിനു
മരണമില്ല. അതിനെ എറിഞ്ഞ്
ഉടക്കാനും കഴിയില്ല....

ഭിവസം സസ്യങ്കൾ

ഒരു ഭിവസം സസ്യങ്കൾ പുതുതായി പണികഴിപ്പിച്ച എൻ്റെ ബംഗ്ലാവിന്റെ മട്ടുപും വിലിരുന്ന്, അസ്തമയ സുരൂൻ്റെ കിരണങ്ങൾ തഴുകുന്ന എൻ്റെ മുടിയിശകളിലുടെ കൈ ഓടിക്കുന്നോൾ, ഞാനറിയാതെ എൻ്റെ മനസ്സ് വേരെ ഒരു ലോകത്ത് കൂടി സ്വന്നിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു താത്രം ഇതുവരെ കടന്നുപോയ വഴി കള്ളും, മുന്നിൽ മിന്നിമറിയുന്ന മുവങ്ങളും, ശരവേഗത്തിൽ പാതയുപോയ ദിനങ്ങളും ഒരു തിരമാലപോലെ എൻ്റെ മനസ്സിലേക്ക് ആണ്ടിച്ചുകൊണ്ടു. ഞാനറിയാതെ എൻ്റെ കൈകൾ എൻ്റെ ഉദരത്തെ തലോടുന്നത് ഞാനറിയും. എൻ്റെ ഓർമ്മകൾ പങ്കുവെക്കാനും അത് കമ്പകളായി പറഞ്ഞുകൊടുക്കാനും എനിക്ക് എൻ്റേതു മാത്രമായി ഓഡാൾ വരുന്നു. എൻ്റെ ഉദരത്തിൽ ശാന്തനായി ഉറങ്ങുന്ന എൻ്റെ മകൾ. എൻ്റെ ഉദരത്തിലെ തുടിപ്പ് ഒരു പുരുഷനായി തന്നെ പുറിത്തുവരണം എന്ന്. ഞാൻ ആശീരിക്കുന്നതിന് ഒരു കാരം

ഒന്ന്. എൻ്റെ ആശീരം എന്ന തിലുപരി, അവൻ്റെ അച്ചുന്റെ ആശീരം ആയിരുന്നു അത്. അച്ചുനേപ്പോലെ ഒരു മകൻ അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അശീരം. സാധാരണ പട്ടാളക്കാരുടെ ശാംസ്യമോ ചിട്ടയോ ഒന്നും വീട്ടിലോ സുഹൃത്തുകളുടെ അടുത്തോക്കാണിക്കാത്ത സൗമ്യനും ശാന്തനുമായ ഒരു സൈനികൻ ആയിരുന്നു എൻ്റെ മകൻ അച്ചുൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസൗമ്യതയും നിഷ്കളങ്കരിക്കാത്ത നിറഞ്ഞ ചിരിയും തന്നെയാണ് കലാലയ ജീവിതത്തിൽ അധികം പെൺകുട്ടികൾ ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്ന ആകാര്യം ചെയ്യാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും. ആദ്യ കുമുട്ടലിൽ തന്നെ തോന്തിയ ആളും അദ്ദേഹത്തോടു അവതരിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. രൂം കൽപ്പിച്ച വരുന്നത് വരെടു എന്ന് മനസ്സിലുറപ്പിച്ച ഞാൻ അബന്നന്റെ ഇഷ്ടം പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം അന്ന് വിറച്ചത് എനിക്ക് ഇന്നും ഓർമ്മയും ഓടുക്കാൻ അധികം സമയം വേഖനില്ല തന്റെക്കാർ. കുടുകാരിൽ വരെ അസുരാളിവാക്കുന്ന പ്രണയജോഡികളായി തന്റെ കൂദാശ. പ്രണയം വീടിലും നാട്ടിലും അറിഞ്ഞതും പ്രശ്നമായതും ഒന്നും തന്റെ

Haritha V
Second year, Integrated
Physics

ഒള്ളെല്ലാവും സന്തോഷമായി കൂടുതലായ അനുഭവമുണ്ടാക്കാൻ പോരുന്നു. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്.

അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്.

അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് മനസ്സിൽ വരുത്തിയാണ് ഇതുപറയുന്നത്.

Photo credit: Abhishek Ahuja

പെട്ടന് സുമംഗലിയായി കാണാനുള്ള എൻ്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ ആഗ്രഹം വീട്ടിൽ പലപ്പോള്ളും സംഘർഷാവസ്ഥയുാക്കി. അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നും അറിയിക്കാൻ പറ്റാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം വരുന്നത് വരെ പിടിച്ചു നിൽക്കേതെങ്കിൽ എൻ്റെ കടമയാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ച് ഞാൻ എങ്ങനെ അത്രയും നാൾ പിടിച്ചുനിന്നു എന്നത് എനിക്ക് ഇന്നും അത്ഭുതമാണ്. അവസാനം ട്രെയിനിങ്ങ് കഴിഞ്ഞ് വന്ന അദ്ദേഹത്തെ കാരുങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ച്, ഞാൻ ഒരുപാട് നിർബന്ധിച്ചു എന്ന വീട്ടിൽ നിന്ന് ഇക്കിന്കൊന്നുപോകാൻ . പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തരം കാത്തിരിക്കാനായിരുന്നു. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹം പഞ്ചാബിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. പിനീട് രംഗം നൈം കത്തുകളിലുടെ സംസാരിച്ച്. നിർബന്ധിച്ചിട്ട് കാരുമില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ എൻ്റെ അച്ഛന്മമാർ വിവാഹക്കാരും മനസ്സിലും എന്നപോലെ മരിന്നു. മകളെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്ന നാളുകാരുടെയും ബന്ധുകളുടെയും ചോദ്യത്തിനു മുന്നിൽ അവർ തലകുന്നിച്ച് നിന്നു. അവരുടെ നാണ്കേടോ അഭിമാനച്ചുതീയോ ഞാൻ കാരുമാക്കിയില്ല.

എൻ്റെ മനസ്സിൽ അദ്ദേഹം മാത്രമായിരുന്നു. രംഗം നൈം കഴിഞ്ഞു ഇതുപോലെലാരു സന്ധ്യക്കാണ് അദ്ദേഹം എൻ്റെ വീട്ടിൽ കയറിവന്ന് പെണ്ണു ചോദിച്ചത്. എൻ്റെ എല്ലാ ഇഷ്ടങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും സമ്മതം മുളിയിട്ടുള്ള എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ ഇതിനും എതിരു നിന്നില്ല. അങ്ങനെ എല്ലാവരുടെയും അനുഗ്രഹ തേതാടുകൂടി നൈം ഒന്നായി. ഏഴുവർഷത്തെ പ്രണയം പുരുഷിനിന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ മുന്നാം നാൾ സന്ധ്യക്കാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ക്യാംപിൽ നിന്ന് കോൾ വന്നത്. എത്രയും പെട്ടന് തിരിച്ചു ചെല്ലാൻ. പരിശോധനയും അവർ മുന്നോട്ടുവച്ചു എറ്റവും അടുത്ത യാത്ര. റാമതാന്ന് ആലോചക്കാരെ അദ്ദേഹം സമ്മതം മുളി. ഹൃദയം പരിക്കുന്ന വേദനയോടെ യാണ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയാക്കിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ട്രെയിൻ കല്ലിൽ നിന്ന് മാഞ്ഞത്തും ഞാൻ പൂഢ്രംഗോമാമിൽ വീണതും ഒരു മിച്ചായിരുന്നു. കല്ല് തുറന്ന പ്ലോൾ ഞാനറിയും. ഞാൻ ഒരു അമ്മയാകാൻ പോകുന്നു. മുന്ന് ദിവസം കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ക്യാംപിൽ എത്തിയിട്ട് മാ

ത്രൈ എനിക്കെത്ത് അറിയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അദ്ദേഹം വളരെ സന്തോഷവാനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദം ഇടവിപ്പോൾ എൻ്റെ കല്ല് നിറഞ്ഞു. പിനീട് പതിനെം്റ് ദിവസം കഴിഞ്ഞുള്ള ഒരു സന്ധ്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനെ ത്രിവർണ്ണപതാകയിൽ പൊതിഞ്ഞ് ഇന്ന് ബംഗ്ലാവിന്റെ ഉമ്മിത്ത് കിടത്തിയത്. രാജ്യത്തിന് ഒരു ഡീരജവാനും കൂടിയായി. ചാക്രങ്ങളായും ഉന്നതികളായും ഒരുപാട് സമ്മാനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചു. ഞാൻ മാത്രം ഒന്നും അറിയാതില്ല. പതിനെം്റ് ദിവസത്തെ ആശുപ്രതിവാസം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ വരുമ്പോൾ അച്ചന്നും അമ്മയും വിവാഹസ്ഥാനമായി തന്ന ഇന്ന് ബംഗ്ലാവിൽ എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതായി ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. എനിട്ടും ഞാൻ ഇനിവിടെയിരിക്കുന്നു. ജീവനോടെ, അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി എൻ്റെ ഉള്ളിലെ ജീവനവേണ്ടി അവരെ അച്ചുണ്ടാക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം പോലെ തൈങ്ങളുടെ മകനെ എനിക്ക് ഒരു സെസനിക്കാക്കണം. ഭാരതാംബയുടെ സേവകനാക്കണം. ഇന്ന് ഒരു ആഗ്രഹം മാത്രമാണ് ഇന്ന് എന്ന ഇവിടെ ജീവനോടെ നിർത്തുന്നത്.

അവളുടെ ഓർമ്മകൾ

പരിചിതമല്ലാത്ത പ്രഭാതങ്ങളും ഓർത്തുക്കായേരുന്നു.

ഒരു സൃഷ്ടികൾ അവളെ നിദയിൽ നിന്നും ഉണ്ടതി. അരികിൽ ഉറുങ്ങുന്ന തന്റെ ഭർത്താവിനേയും നീ നിന്ന് രാത്രിയിൽ അവകാശത്തിന്റെ പേരിൽ അടിയറവു വെക്കേണ്ട വന്ന തന്റെ ശരീരത്തെയും നിര മിശികളാൽ ഓർത്തു കെട്ട അഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ ദൈനംനായി അവൾ ധരിച്ചു.

ഇനി അവർക്ക് പുതിയ പകലുകളും രാവുകളും ആയ തിരക്കുമെന്ന് അവർ കുറബോധത്തോട് കൂടി തിരിച്ചറിയുന്നു. ആദർശയായ ഭാര്യ പദവി അണിഞ്ഞുകെട്ട് അവർ ഭർത്താവിനെ ജോലിക്ക് പറഞ്ഞയച്ചു. കാണാത്ത മുഖങ്ങൾക്കിടയിൽ കുറിപ്പും അവൾ അവളെ തന്ന മരന്നു. പക്ഷേ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ നേരം സമ്മാനിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ അവർക്ക്

തിരക്കുകൾ മാറിയ ശേഷം അന്യരുടെ കയ്യകലത്തിൽ നിന്നും സൃക്ഷിച്ചു വെച്ച കുറച്ചു ചിത്രങ്ങൾ അവൾ എടുത്തു. ആ ചിത്രങ്ങളിലുള്ള മുഖം, അവളുടെ ജീവൻ, അവർക്ക് വെറും ഒരു ഓർമ്മ മാത്രമാണ്. ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് അവർ ആ പഴയ നിഷ്കളങ്ങളായ കാലത്തേക്ക് യാത്ര തിരിച്ചു. അവളുടെയും അവരുടെയും ബാല്യം, കുറമാരം, കളക്കമില്ലാത്ത അവരുടെ സഹയുദ്ധം. ആദ്യാനുരാഗത്തിന്റെ പുരാതനവും പുരാതനമനസ്തികൾ മനസ്സിൽ വിതിഞ്ഞതും സഹയുദ്ധത്തിന്റെ മുഖം മുടി അണിഞ്ഞതും എല്ലാം ഈ വേദനക്കു ഓർമ്മകളായി ബാക്കി നിൽക്കുന്നു.

ആ ചിത്രങ്ങളെ നേരുപോടു പ്രേരിച്ച അവർ അവരുടെ പ്രേരിതം അവർ അവരുടെ തന്ന ചോദിച്ചു, എന്തുകൂടാം അവരുടെ കണ്ണുകൾ പറഞ്ഞ പ്രണയം അവനിലേക്ക് വാക്കുകളായി എത്തിയില്ല

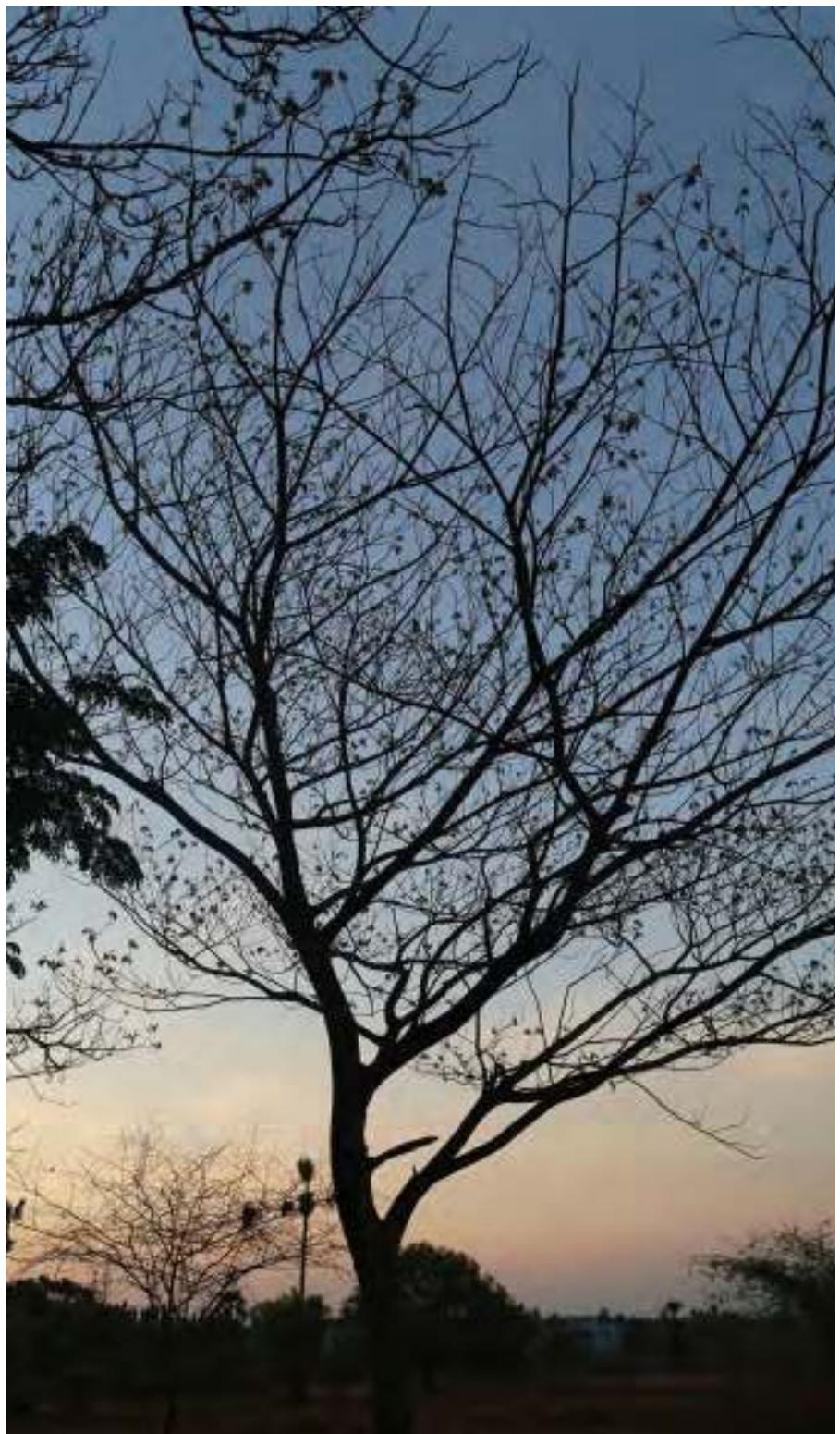
Meenakshi Menon

എന്. അവനും അത് ആശുപിച്ചിരുന്നു എന് അവർ അരിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കുടുംബം ബാധയാണും ചെന്നുകൊണ്ടാണ്. നിന്നും പുറത്തു വരാൻ പാറാത്ത രീതിയിൽ അവർ അകപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പരിധാത പോയ വാക്കുകളുടെ മുറിവ് നെഞ്ചിലേറ്റി, നിനവിലും കനവിലും അവരുടെ ഓർമ്മകൾ സൃക്ഷിച്ചു കെട്ട അവർ അവളുടെ വിഡിയോടു സഹിതപിച്ചു. തിരിച്ചേത്തിയ ഭർത്താവ് തന്ന അനേകിക്കാൻ തുടങ്ങി എന് അവർ അരിഞ്ഞു. ഭാര്യവസ്ത്രം വീഴും അണിഞ്ഞ്, ഇടറുന്ന കയ്യുകളുമായി ആരും കാണാതെതാൻ തന്ത്രങ്ങൾ ആ ചിത്രങ്ങളെ മാറ്റി വെച്ച് വിജയപ്പോടുന്ന മന

സ്നേഹ കൂടി തന്റെ അടുത്ത
ജീവത്തിനായി കാത്തിരിക്കാൻ
അവൾ തീരുമാനിച്ചു.

അങ്ങനെ ഒരു ജോം ഉണ്ട്
കിൽ അവന്റെ ഓർമ്മകളുടെ
കൂടെ അല്ല അവന്റെ കൂടെ
ജീവിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന്
പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി ഇന്ത്യ
ജീവത്തിന്റെ അവസാന ശാഖ
സത്തിനായി അവൾ കാത്തിരിക്കുന്നു.

Photo credit: Abhishek Ahuja

സന്യുമയങ്ങുന്നോൾ

സാധാഹനത്തിന്റെ ശോഭക്കേന്നു സന്തോഷിപ്പിച്ചില്ല. മനമാരുത് നേരു തലോടുകൂടി മനസ്സിനെ അശായമായ ഇരുട്ടിലേക്കുന്ന ഫിച്ച്. സൃഷ്ടിക്കിരണങ്ങൾ തീക്കനലായി തിളങ്ങിയപ്പോൾ തിരമാലകൾ ചില്ലുകൊട്ടാരം പൊട്ടിത്തറിപ്പിച്ചു. ഒരുജാഗ്രൂ കണം പോലും കൂളിൽമുള്ള ലക്കിയില്ല. നാൻ ഇന്ന് ഏകന എന്ന്. വേദന ചൊരിയുന്ന ഇള ബാല്യം നല്കിയതിന് നാൻ ആരോടാണ് പരാതി പറയേത്. ജീവിതത്തിന്റെ ധാരെ തുടരുകയാണ്. മുന്നിൽ ഏ കാന്തതയുടെ കഷ്ടത അങ്ങൾ.....എന്തെ അവ ശോഭിക്കുന്നില്ല. എന്തെ മനോഹരമായ ഇള പുക്കൾ കണ്ണടക്കുന്നു? എന്നെ കത്തു കൊകുമോ? എപ്പോഴാണു നാൻ ഇവരെ കാണേത്? എന്തേ അടക്കാനു വാത്ത ആഗ്രഹം കൊണ്ടു തൊട്ടു നോക്കിയത്? എനിക്ക് ആരാഞ്ഞുള്ളത്? തെരുവിൽ നിന്ന് ഭിക്ഷയാചിച്ചു വരുന്നോ ശക്കും സന്യുമയങ്ങി. അച്ചുനും അമ്മയ്ക്കുമൊപ്പം

എന്ന പ്ലാലെയുള്ള ഏതെ കൂടുകാരാണെന്നു നോക്കു അവരെക്കൈ ആർത്തുല്ലസിച്ച തിരമാലയിൽ കളിക്കുന്നോൾ എന്ന് പൊട്ടിത്തകരുന്നപേ ചാലെ. അപ്പോഴും ചങ്ങാതിയായ ഇരുട്ട് എല്ലാം മായ്ക്കുന്നതു പോലെ.

എന്തേ വേദനങ്ങൾ മകൂടിയു തി ഉണർത്തുന്ന പോലെ ഇള സന്യു എന്ന പുണരുന്നു. തെരുവാണെന്തേ അച്ചുന്ന്. അമ്മ ഒരു മാസം മുമ്പ് മരിച്ചുപോയി. അതേരെ കൂടു ഉായിരുന്നവർ തെരുവിൽ നിന്ന് ആച്ചിയകറ്റി. വന്നുപെട്ടത് ഇള കടൽക്കരയിലും. ഇനി വയ്ക്കി ഭിക്ഷയാജിക്കാണ്. ആർക്കുവേഡിയാണ് നാൻ ജീവിക്കേത്. അമ്മയെ ദത്തിരി ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അതു കൊാവുമോ അമ്മയും എന്ന വിട്ടുപോയത്. എനിക്കേ ഒരു കുഞ്ഞുജത്തി ഏകില്ലും.....

വേ. എന്തിനാണ്, ഒരു ബാല്യം കൂടി ചങ്ങലക്കിടാനോ? അരുത്ത....

കണ്ണുനീരിന്തേരുചി, വായില് ഉള്ളരസം കയർക്കുന്നു.

Kavya SG
First year, Integrated Physics

കടൽവെള്ളം കൂടിച്ചു ദാഹിക്കുന്നതു കൊാവാം. വിശ പ്ലിന്റേ കറിന്ത തോന്നാത്തത് ആഹാരത്തിന്തേ രൂചി അറിയാത്തത് കൊാകുമോ?

അനാമത്യം എന്ന പിടിച്ചു മുറുക്കുന്നു. കയ്യും കാലും വേദനയാൽ വിറയ്ക്കുന്നു. കടലമം ചുമയ്ക്കുന്നോൾ എന്തേ വായിൽ നിന്നുമാണ് കുറയുംപതയും വരുന്നത്. നിലാവിന്തേ മണം ശ്രമം തിലെ ഗസ്തമാകുന്നു. സുരൂശോഭ ശവകല്ലറയായി പ്രകാശിക്കുന്നു.

മനസ്സ് തകരുന്നോൾ കടലിലേക്ക് ഇരഞ്ഞിച്ചല്ലാൻ വെന്നുന്നു. പക്ഷ ആരോ എന്ന ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടുപോ ചാലെ... എന്തേ കാലുകൾ പലിക്കാത്തപോലെ. കണ്ണ

ചുല്ല് അമ്മയുടെ മുഖം മാത്രമാണ്. ഒരു പക്ഷേ അമ്മ ആയിരിക്കുമോ? എന്ന വിച്ഛേഡുകാത്തപോലെ. അതെ എൻ്റെ അമ്മ തന്നെ. ആ കാലോച്ചകൾ എന്ന അതിശയ പ്ലിക്കുന്നുവോ? എനിക്ക് ജീവിക്കണം. അമ്മയ്ക്കുവോ. അമ്മയുടെ നെഞ്ചിൽ കത്തികയറ്റി ക്രുരമായി വേദന പ്ലിക്കുന്ന ഓരോമക്കൾക്കും എതിരെ എൻ്റെ കൈകൾ ചലിക്കണം. ജീവിക്കും, പ്രതീക്ഷകൾ നിറഞ്ഞ ഹൃദയവുമായി. സ്വപ്നങ്ങൾ നീറ്റിമെന്തസുമായി.....ഈ സന്യാമയങ്ങിരിക്കുന്നു. അടുത്ത സന്യാസംരൂപവാനായി ഞാൻ മിഴി പുട്ടട്ടു.....

പ്രസംഗകല

Sivadasan
Faculty, Malayalam

സംസാരിക്കുക എന്നത് മനുഷ്യൻ്റെ ജീവിഭാവമായ കഴിവാണ്. മറ്റൊരു ജീവജാലങ്ങൾക്ക് ഈ ശക്തിവിശേഷം ഇല്ല. സിദ്ധിയുള്ളവർക്കേ സംസാരത്തെ പ്രസംഗമായി പരിണമിപ്പിക്കാനാവു. വ്യക്തിയെ , ജനതയെ , ദേശത്തെ , റാഷ്ട്രത്തെ ആലസ്യത്തിൽ നിന്ന് ഉന്നത്തുകയാണ് പ്രസംഗത്തിന്റെ പ്രസക്തി. പ്രസംഗചരിത്രം ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

‘ മറ്റൊരുവും അരിവ് വർദ്ധിപ്പിക്കാനോ മനോഭാവത്തെ സ്വാധീനിക്കാനോ വാക്കുകളുടെയും അംഗവിക്ഷപങ്ങളുടെയും സഹായത്തോടെ ചെയ്യുന്ന ക്രമബന്ധവും സ്വപ്നയോജനവുമായ പ്രതിപാദനം. പ്രസംഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിർവ്വചനം ഇതാണ്.’

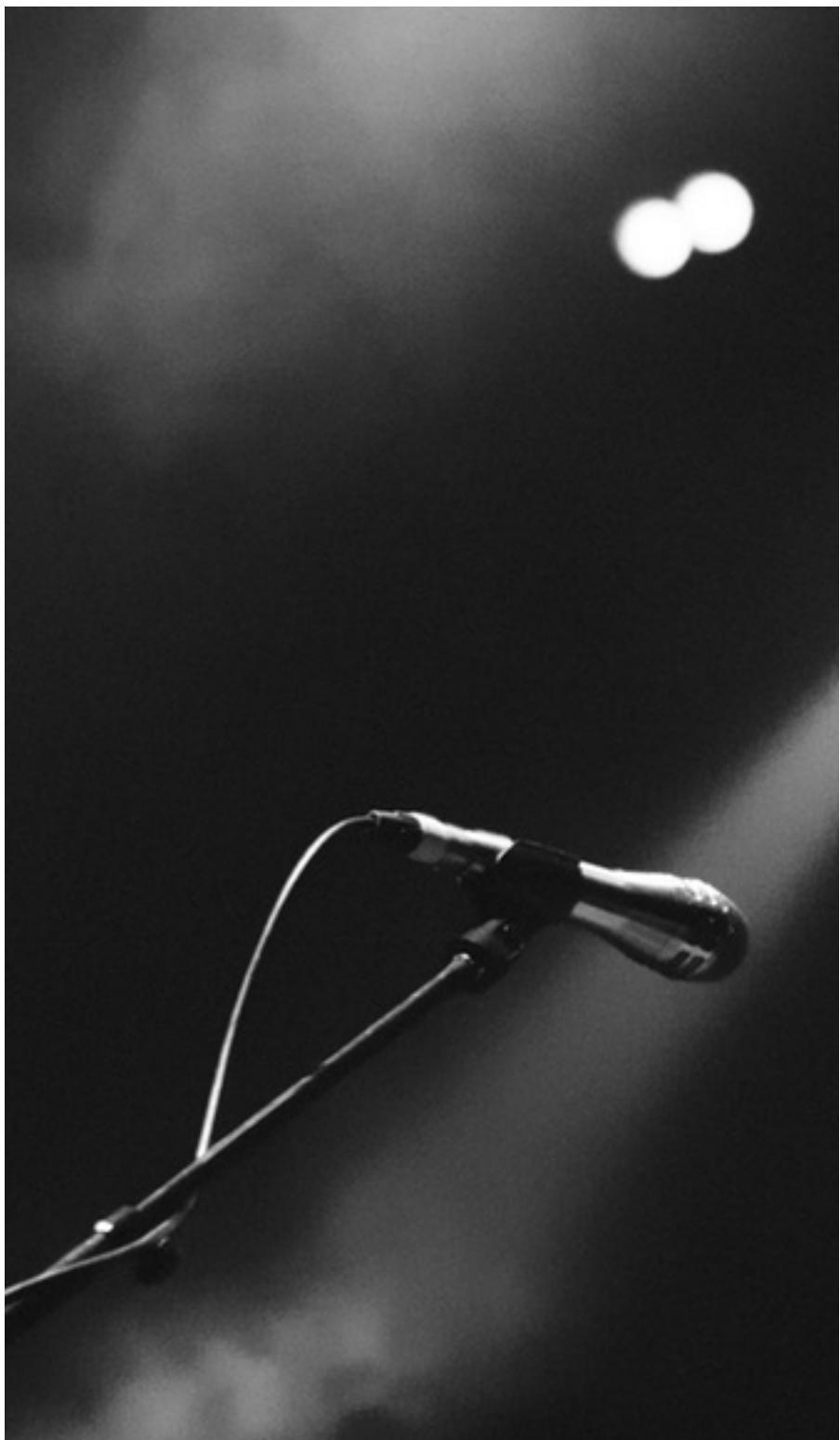
കുറുക്കേശത്തിൽ തേർത്തു കൂടി തളർന്നുവീണ് അർജ്ജുനൻ. നഷ്ടപ്പെട്ട വീര്യം വീഭവത്തുകൊടുക്കുന്നത് ശ്രീകൃഷ്ണനുണ്ട്. അർജ്ജുനനോടുള്ള ഉപദേശവും സംഖാദവും ലോകത്തിനുതന്നെ മാർഗ്ഗദർശനം നൽകി. പ്രഭാഷണകലയുടെ ദിവ്യമായ ശംഖവിളിയാണ് നീറ്റിയിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടുന്നത്. ഉപനിഷത്തുകളിൽ ശുഭരു ശിഷ്യന്റെ സംശയനിവൃത്തി വരുത്തുന്നത് അന്തർജ്ജാനമഹിമകൊണ്ട്. കണ്ണാപനിഷത്തിൽ മൃത്യുവിന്റെ മുൻപിൽ ചെന്ന ജീവിതമഹാത്മാരാജുകളുടെയും സഹായത്തോടെ ചെന്ന കുറിച്ച് നടത്തുന്ന നച്ചികേതസിന്റെ ചിന്തകൾ ഇവിടെ മാത്യകയാവുന്നു. ഈ വേളകൾ പ്രസംഗകലയുടെ പ്രാചീന ഭൂമികയായി പരിഗണിക്കാം.

സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്ത് രാഷ്ട്രപിതാവായ ശാഖിജിയുടെ വാക്കുകൾ ഭാരതീയരെ ഉളർജ്ജസ്വലരാക്കി. അപറി നിസ്സാമിഡാന്തത്തിലുടെ അടിമത്തത്തിനെതിരെ പോരാട്ടം ശക്തിനൽക്കി. വാക്കുകൾക്ക് പ്രതിരോധം സൃഷ്ടിച്ച നേതാക്കൾ നിരവധിയാണ്.

യുവത്രത്തിൻ്റെ മാതൃകയായ വിവേകാനന്ദസ്വാമികയുടെ ചികാഗോ പ്രസംഗം അവിസ് സ്മരണീയമാണ്. ഭാരതത്തിൻ്റെ ആര്ഥമാവിൻ്റെ സ്വപദനം തുടിക്കുന്ന വാക്കുകൾ മുഴങ്ങുന്നോൾ അത് ഹൃതയത്തിന് നവ ചെച്തന്യം പകർന്നു. ആ നിമിഷങ്ങൾ പ്രഭാഷണ ചരിത്രത്തിൻ്റെ കീർത്തിപതാകയായി ഇന്നും വിലസുകയാണ്.

സദ്ഗുരു മാതാദാമുത്താനുമ തിദേവി ഏക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽ നടത്തിയ പ്രഭാഷണം ലോക ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റി. മനുഷ്യക്കട ത്തിനെ കുറിച്ച് ലോകത്തിലെ ആത്മീയനേതാക്കൾക്കൊപ്പം നിർവഹിച്ച പ്രഭാഷണം നൃത നമായ ദിശാവോധമാണ് പകർന്നത്.

പ്രഭാഷണത്തിനൊരുങ്കു

സോൾ ആ വിഷയത്തക്കരിച്ച് എന്ത് അറിയാം എന ചോദ്യമാണ് ആദ്യം ഉന്നയിക്കേത്. വിഷയത്തക്കുറിച്ച് ആധികാരികമായ പഠനം നടത്തണം. പരിശീലനവും അത്യാവധ്യമാണ്. കണ്ണാടിക്കുമുൻപിലോ ആത്മാർത്ഥമ സുഹൃത്തുകൾക്ക് മുൻപിലോ ഇത് ചെയ്യുന്നത് ഗുണകരമാവും. പ്രസംഗത്തിനു മുൻപ് പ്രധാനപ്പെട്ട സംശയങ്ങൾ സമാഹരിക്കുന്നു.

വേദിയിലെത്തുസോൾ പുതിയിരിയുടെ നിലാവ് മുവത്ത് പ്രസരിക്കുന്നു. അദ്യശ്രമായ ആയിരം ചങ്ങലകെട്ട് ബന്ധിച്ച പ്രതീതി പാടില്ല. ഒരു കിളിയെ പ്രോലെ സ്വതന്ത്രമായി അനാധാരമായി വേദിയിൽ എത്തണം. അന്തസ്ഥാർന്ന വേഷം അഭികാമ്യമാണ്.

പ്രസംഗത്തിന് തുടക്കം മനോഹരമവണ്ണം. സംഖ്യാധനക്കുശം കവിതയോ, ചോദ്യമോ, കമ്പയോ, അനുഭവമോ, പ്രസക്തവാക്യമോ ഉദ്ദിഷ്ടു തുടങ്ങുന്നും. ഇതിലൂടെ കൈഴിലെടുത്ത കാർഖാരീകരണ കാം കഴിയുന്നും.

ദൃഷ്ടി ബന്ധം സുപ്രധാനമാണ്. മുൻപിലിരിക്കുന്ന ഓ

രോഗതർക്കും അവരോടു സംസാരിക്കുന്നത് എന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നും. ആമുഖം ഹസമാവണ്ണം. പിനെ വിഷയത്തിലേക്ക് കടക്കാം.

പ്രധാന ആശയങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നും. വാക്കുകൾക്ക് ഉള്ള കു കൊടുക്കുന്നത് ആംഗ്യങ്ങളാണ്. നേന്താർശികമായി ഇത് രൂപപ്പെടുത്തുന്നും. ശരീരഭാഷയും ശബ്ദക്രമീകരണവും വളരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നും. ശബ്ദം ഉയർത്തിയും താഴ്ത്തിയും ചില ഫലമുണ്ട് മനനമായും പ്രസംഗക്ക് സംവദിക്കാൻ കഴിയുന്നും. കൈഴിവിക്കാരുടെ മനസ്സിൽ ആകാശത്തിനുമേൽ ആശയത്തിന്റെ വർഷം പൊഴിയുന്നും. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉറുപ്പുവരുത്തിയും. അപ്രോൾ ആരീതി കൈകൊള്ളുന്നും. സമയക്രമം പാലിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും മറന്നുകൂട്ട.

കൈഴിവിക്കാരുടെ വിദ്യാഭാസനിലവാരം, സംസ്കാരം, ചിന്മാരി, ഭാഷശൈലി തുല്യപ്രസംഗകൾ അറിയുന്നതിനും. അവർക്ക് അനുയോജ്യമായ പ്രസംഗമാണ് നിർവ്വഹിക്കുകയുള്ളതും.

ഭാഷ പുതുമഴയിൽ കൂളിൽ തത്തിലേക്ക് വിരിയുന്ന പ

ുക്കൾപോലെ ഹൃദ്യമാവണ്ണം. അറിവ്, ചിന്ത, ആശയം എന്നിവയിലൂടെ പുതിയ ചക്രവാളത്തിലേക്ക് കേൾവിക്കാരെ നയിക്കാനാവണ്ണം.

സഭാക്കവം ഇല്ലാതാക്കാൻ ആത്മവിശ്വാസം അനിവാര്യമാണ്. കൈഴിവിക്കാരെ ഒരിക്കലും മുഷിപ്പിക്കരുത്. അനാവശ്യ - ആവർത്തന വിരസമായ പദങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നും. ഗുണകരമായ സന്ദേശം മാത്രമേ അവർക്കു കൊടുക്കാവും. ആദിമധ്യാന്തം സുന്ദരകലാശില്പമായിരിക്കുന്ന പ്രസംഗം. അപൂർവ്വമായ ലയം അതിനും, എങ്കിലേ മനസ്സിൽപ്പെട്ടിൽ മുത്തുമണികൾ പോലെ ആ വാക്കുകൾ സുക്ഷിച്ചുവെക്കാൻ കൈഴിവിക്കാർ ആഗ്രഹിക്കുകയുള്ളതും.

The background features a large, abstract pattern of triangles in shades of teal, green, and light blue, arranged in a staggered, overlapping grid. This pattern occupies the left two-thirds of the page and tapers towards the right.

group
photos

B.Tech Aerospace Engineering

2012-2016

B.Tech Chemical Engineering

2012-2016

B.Tech Civil Engineering

2012-2016

B.Tech CSE-A

2012-2016

B.Tech CSE-B

2012-2016

B.Tech CSE-C

2012-2016

B.Tech CSE-D

2012-2016

B.Tech CSE-E

2012-2016

B.Tech ECE-A

2012-2016

B.Tech ECE-B

2012-2016

B.Tech ECE-C

2012-2016

B.Tech EEE-A

2012-2016

B.Tech EEE-B

2012-2016

B.Tech E & I

2012-2016

B.Tech Mechanical Engineering-A

2012-2016

B.Tech Mechanical Engineering-B

2012-2016

B.Tech Mechanical Engineering-C

2012-2016

M.Tech Automotive Engineering

2014-2016

M.Tech Bio Medical Engineering

2014-2016

M.Tech Computational Engg. & Networking

2014-2016

M.Tech CSE

2014-2016

M.Tech Communication Engg. & Signal Processing

2014-2016

M.Tech Cyber Security

2014-2016

M.Tech Embedded Systems

2014-2016

M.Tech Engineering Design

2014-2016

M.Tech Manufacturing Design

2014-2016

M.Tech Power Electronics

2014-2016

M.Tech Remote Sensing & Wireless Sensor Networks

2014-2016

M.Tech Renewable Energy Technologies

2014-2016

M.Tech Structural & Const. Engineering

2014-2016

M.Tech VLSI Design

2014-2016

B. A Mass Communication

2013-2016

M. A Communication

2014-2016

MCA

2014-2016

Master of Social Work

2014-2016

Department of Mathematics

2015-2016

Integrated M.Sc Physics/ Chemistry/ Maths

2012-2016

Integrated M. A English Literature

2012-2016

Central Library

2015-2016

Corporate & Industry Relations

2015-2016

Department of ICTS

2015-2016

Department of Administration

2015-2016

Sports Captains

2015-2016

Cultural Secretaries

2015-2016

Department of Student Welfare & Cultural Education

2015-2016

Amritadhwani Editorial Team

2015-2016

AMRITA GLOBALLY RANKED **No.1** PRIVATE UNIVERSITY IN INDIA

AMRITA
VISHWA VIDYAPEETHAM
UNIVERSITY

Global Rankings

No.1
RANKED Private University in India

No.1
RANKED International Outlook in India

No.1
RANKED International Faculty in India

